

CHLOE GONG

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

**#1 New York Times Çoksatan yazarı Chloe Gong'dan,
Sahtekâr Leydi Talih'deki olayları ve Şiddetli Hazlar
serisinden tanıdığınız karakterleri konu alan
iki nefes kesici novella!**

Sahtekâr Bir Şey'de, Roma ile Juliette Zhouzhuang'daki yeraltı silah ticaretini yöneterek en iyi bildikleri işi yaparken sessiz yaşamlarının içinde isimsiz kalmaya gayret ediyordur. Fakat yakındaki kasabalarda birkaç Rus kızın öldürüldüğünü duyduklarında olayı soruşturmaya karar verir ve nihayetinde bu gizemin onları evlerine, hayal ettiklerinden de çok yaklaştırdığını keşfederler.

Bu Sahte Cinayet'te, Benedikt ile Marshall, bir türlü ele geçirilemeyen bilim adamı Lourens'i bulmak ve Zhouzhuang'a getirmek üzere Roma tarafından görevlendirilir. Bir hafta sürecek Trans-Sibiryâ Ekspresi'nde kaybedecek vakit yoktur ancak trende biri öldürülünce Benedikt ile Marshall, planları aksamasın diye yetkili memuru treni durdurmamaya ikna eder. Dedektifmiş gibi davranarak cinayeti çözmeye söz verseler de derine kazdıkça bu cinayetin, kendi görevleriyle şaşırtıcı bağlantıları olabileceğini fark ederler.

*İki farklı gizem, iki farklı yolculuk ve kesişen kaderler... Şiddetin
Son Çağrısı sizi sürükleyici bir maceranın içine çekerken,
gerilim dolu anların ve şaşırtıcı sırların beklediği Gizli Şanghay
dünyasına davet ediyor!*

CHLOE GONG

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SİDDETİN
SON
ÇAĞIRISI

*Düzenleme
Ny.özlem*

Ninova

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Özgün Adı: Last Violent Call

Chloe Gong

Çeviren : Berke Kılıç
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Elif Su Karşıl原因
Son Okuma : Öznur İlter, Selin Solaris
Kapak Tasarım : © 2023, Simon & Schuster, Inc.
Kapak İllüstrasyon : © 2023, Skeeva
İç Kapak İllüstrasyon : © 2023 by Janice Sung
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Fantastik
Kitap No : 2662

1. Baskı: Haziran 2024
ISBN: 978-625-366-151-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © Chloe Gong 2023

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Bordosiyah Yayın Basım Dağ. Aj. Tar. Gayr. İth.İhr.San.Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. No: 83/2 Güven İş Merkezi
B Blok No: 312 Topkapı Zeytinburnu / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 44653

CHLOE GON

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

Çeviren: Berke Kılıç

Ninova

İçindekiler

Sahtekâr Bir Şey 7
Bu Sahte Cinayet 145

SAHTEKÂR BİR ŞEY

JULIETTE VE ROMA İÇİN

1

EYLÜL 1931

● ki kez tıklatma “her şey yolunda”, üç kez tıklatmaysa “dorongaya*”, Tanrı aşkına, elimde bir şey var” demekti. Duyuru sistemi ön kapıya yerleştirilmişti çünkü Juliette Cai’nin, birkaç saatliğine yiyecek alışverişi yapmaya gitmiş olsa bile eve her döndüğünde kocasının kollarına atılmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Roma’nın onu tek eliyle yakalayıp diğeriyle de armut poşetini düşürmüyor oluşu, tamamen şans ve çalışılmış becerilerin birleşimiydi.

Dışarıdan ayak sesleri yükseldi. Mutfakta ayçiçeği şeklindeki saat öğleden sonra dördü vurdu. Roma bugün eve bu saatlerde geleceğini tahmin etmişti. Yalnızca hemen yakındaki kasabaya gitmişti.

Ne var ki Juliette başını masasından kaldırdığında Roma’nın kapıyı çalmasını beklemek için sandalyesini hızla geri itmedi. Evleri, Zhouzhuang’daki ince kanalın hemen kenarına sıkıştırılmış pek çok alçak tavanlı binadan birindeydi. Bazı sabahlar, sudan tekneler geçtiğinde Juliette sıçrayan suyun yumuşak yankısıyla uyanırdı. Geceliğini çıkar-

* Rusça “tatlım, hayatım.” (ç.n.)

madan, güneşin kanalın diğer tarafındaki evlerin üzerinden yeni yeni gözükmeye başladığı, seramik çatı kiremitlerinin hafif altın rengiyle parlayarak kavislerinin durgun suya yansımalarıyla aydınlandığı erken saatte dışarı çıkardı. O saatte kasabaya çökmüş salt sessizlikte, öten kuşların ve sert esen rüzgârın sesi yükselirdi.

Fakat onlarınki aynı zamanda kasabanın en uzak kanalının dışında, her şey suya ve ıslak ormanlara dönüşmeden önceki tek binaydı. Eğer salkımsöğüdün arkasına gizlenen, pencereleri kurşungeçirmez camlarla yenilenmiş, eski şehir gangsterlerine ait olduğu söylenen eve yaklaşmak için değilse; iç tarafta kapıları sık sık açılan ve sohbet eden komşuları olan bir dizi ev varken, birilerinin yüksek taş köprüden geçip dış patikada yürümesi nadiren rastlanan bir durumdu.

O yüzden Juliette, evin dışında bir itiş kalkış duyduğunda bacağına bağladığı bıçağı kınından çıkardı ve kapıya yürüyüp dosdoğru açtı.

Juliette bıçağı boynuna dayarken yabancıнын irkilecek birkaç saniyesi oldu.

“Sana arkamdan yürü *demoştım*. Sırf baş belasımın teki olduğun için karımın seni doğramasına izin vermeliyim.”

Ses uzakta bir yerden yankılandı, bir figür elleri ceplerinde kanaldaki köprüyü geçiyordu. Gördüğü sahneden daha önce konuşmaya başlamıştı çünkü Roma Montagov, Juliette’in ayak seslerini ayırt edebileceğini ve başkasına ait olanları nezaketle karşılamayacağını biliyordu.

“Neyse ki...” Roma köprüden inerek yanlarına yürüdü, yeterince yaklaştığında Juliette’in dirseğine vurdu. “Her daim barışçıl ve yüce gönüllüdür.”

Juliette zarifçe bıçağı boynundan çekip yabancıya gü-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

lüksedi. Yabancı erkek genç görünüyordu, kesinlikle en fazla on yedi yaşındaydı, bu bölgede sürekli bulunabilen kalitede gri gömlek giymişti.

“Çay?” diye sordu Juliette.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı çocuk sessizce, gözleri şokla kocaman olmuştu. “Beni az daha öldürüyordun.”

“Yanlış.” Juliette çoktan içeri dönmüştü, masasının yanına geçerken kâğıtları ters çeviriyordu. Mutfığa gidip yanmayan şömineye daha yakın dursun diye bir kütüğü tekmeleyerek itti. Rutinin getirdiği çalışılmış hızla çaydanlığı ocağa koydu ve dolaptan üç çay fincanı çıkarıp boyalı mavi masaya yerleştirdi. “Seni öldürmeye çalışıyor olsaydım çoktan ölmüştün.”

Roma, delikanlıyı mutfağın girişine yönlendirdi. Yemek masasında bir sandalye çektiğinde çocuk sandalyeye yavaşça oturdu. Çaydanlık ısıklık çalmaya başlarken Juliette kaynayan suyu ocaktan aldı, o sırada Roma tezgâhtaki çay yapraklarına uzanıyordu. Juliette sağdakilere su doldururken o da çay yapraklarını soldakilere koydu, ikisi ortada kesiştiğinde Roma, Juliette’in yanağına öpücük kondurdu.

“Bensiz üç güzel gün geçirdin mi?” diye sordu, Rusçaya geçerek. Masanın diğer tarafındaki çocuk sessiz kalsa da merak ettiğini gösterircesine daha dik oturdu. Roma’nın dediklerini anlıyormuş gibi görünmüyordu ancak yine de takip etmek için bir hayli çabalıyordu.

“Fena halde sıkıldım,” diyerek farklı dilde cevapladı Juliette. “Galiba ilk beş saatte faturalarımızın hepsini hallettim ve çoraplarını düzenlemeye geçtim.”

Roma, yüzündeki gülümsemeyi engelledi. Yabancımanın önünde ciddi görünmeye çalışıyordu çünkü yabancıların

önünde mizah duygusu varmış gibi görünmekten nefret ederdi, Juliette de kasten onu kıskırtmayı görev bilirdi.

“O kadar üzüldüm ki. Gelecek sefer sana daha çok iş bulmamız lazım.” Juliette de sandalye çektikten sonra çaydanlığı elinden alıp ocağa bıraktı. “Zekânı çoraplarla heba edemeyiz.”

İşlerini sürdürdükleri -yasadışı silah ticareti iş sayılırsa tabii- yıllarda Juliette ile Roma genelde iletişimde oldukları kişilerle birlikte görüşür, kapıdan bir çantayla koşturarak çıkıp şehirden her çıkışları büyük bir maceraymış gibi arabalarına binerlerdi. Ne var ki bu kez, görüşmek isteyen bir tedarikçinin olduğu gün şehirden teslimat gelecekti, o yüzden Juliette stoklarının doğru olduğundan emin olmak için kalırken Roma toplantıya gitmişti. Zaten Roma görüşmelerde daha iyiydi, dolayısıyla Juliette konuşmayı onun yapmasını tercih ederdi. Artık birlikte çalışmadıkları bir adama göre Juliette “korkunç” ve “tehdit etmeye fazla yatkındı.”

Aslında adam yanılıyor sayılmazdı ancak bu yine de pek kibar değildi.

“Alışkanlık kazandıktan sonra çorap düzenleme o kadar da kötü olmadı,” dedi Juliette. “Bu kadar büyük ayakların olduğunu fark etmemiştim.”

Roma’nın çay boğazma kaçtı. Dökmeden önce fincanını bırakıp çayın doğru boruya gitmesi için bir kere öksürdü. Juliette masum tavırla fincanından bir yudum aldı.

“Benim de özellikle iyi zaman geçirmediğimi duymak hoşuna gider o zaman,” dedi Roma kendine geldiğinde. Neyse ki öksürükle geçiştirmeyi başarmıştı. “Tabii geri dönene ve Yulun arabanın önüne atlayana kadar.”

Çocuk, Yulun, adını duyunca doğruldu. Konuşmaya davet edildiğini şimdi anlamıştı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Evet, ben de bu başıboşu neden getirdiğini merak ediyordum.” Juliette, Çince konuşarak bir elini Yulun’un olduğu tarafa uzattı. Asıl evlerine neredeyse kimseyi getirmiyorlardı, yani her zamanki müşterilerinden farklı olmalıydı. “Ben Bayan Mai.”

Mai. “Cai” ile “Montagov”un en basit kombinasyonu, belki de yeni bir şeye başlarken sahte isim yaratmanın en orijinal olmayan metoduydu. Roma ile Juliette başta kimin adının olacağı konusunda çok fazla tartışmıştı... ama mesele ikisinin de kendininkini öne koymak istemesi değildi, tam tersiydi. Juliette, Montagov olmak istiyordu, Roma ise bunun çok fazla yük getireceği konusunda ısrar ediyordu. Juliette aslında hâlâ Juliette Montagova’yı duymayı daha çok seviyordu çünkü o Roma’nın soyadıydı ve önemli olan da buydu. Fakat Zhouzhuang’da Çince soyadı kullanma, Roma’nın yüz hatları da ikna edici olduğundan yarı Çinli görülmesi açısından daha iyiydi, aksi takdirde insanlar gerçekte kim oldukları ve kimden kaçtıkları konusunda şüphelenmeye başlardı.

“Mai tàitài,” diye selamladı Yulun, elini sıkarken. “Yardımınıza ihtiyacım var. Önemli kararları sizin verdiğiniz tahmin ediyorum.”

Juliette, Roma’ya baktı. “Duydun mu? Yetkili olduğumu düşünüyor.”

“Şaşırmış numarası yapma.” Roma’nın kolu Juliette’in sandalyesinin arkasına kaydı. Elbisesinden sarkan ipliklerden birini çekti -Juliette Şanghay’dan kaçtığından beri kıyafetlerini büyük ölçüde değiştirmişti ancak Juliette’in ölçülü anlayışı hâlâ karmaşık süslemeler içeriyordu- sonra da Yulun’a dönerek, “Bana söylediğini ona da söyle,” dedi.

Biraz tereddüt eden Yulun oturduğu yerde ileri kaydıgı-

* Çince, özellikle rütbeli kişilerle evli kadınlar için kullanılan bir tür hitap. -ç.n

da sandalyenin ayağı gıcırdamaya benzer bir sesle döşemeye sürttü.

“Silah almak için size gelindiğini duydum,” dedi. “Ben... biraz almak istiyorum ama ücreti karşılayacak kadar varlığım yok.” Kucağına baktı. “Bir tür takasa açık olmanızı umuyordum. Elçilik konusunda harikayımdır.”

Juliette gözlerini kırpıştırarak başını merakla yana eğdi. Bir tutam saç gözlerinin önüne düştü. Üfleyerek uzaklaştırmaya çalışsa da saçları çok uzamış ve omuzlarını geçmişti, o yüzden üflediği tutam sadece yanağına yapıştı.

“Şu anda gerçekten işe alım yapmıyoruz,” diye yanıtladı Juliette. Roma’nın parmağının kolunda gezindiğini hissetti; temas acelesiz, bilinçli olmaktan çok içgüdüsel. Mutfaktaki sessizlik sürerken Juliette saçım sallayarak yeniden düzeltti. “Ama tam olarak neden silah almak istediğini bilmek isterim. Genel demografimizden değilsin.”

Yulun’un bakışları Roma’ya döndü. Roma, Juliette’in fikrini almak için onu buraya kadar getirdiyse bunu çoktan açıklamış olmalıydı.

“Nişanlım tehdit ediliyor.”

Ah. Juliette hafifçe iç çekip sandalyesine yaslandı. Tabii ki Roma’nın sempatisini kazanacaktı. O ve yumuşak kalbi. Juliette ona o kadar bayılıyordu ki canı yanıyordu.

“Kendisi buralardan değil,” diye devam etti Yulun. “Üç yıl önce Vladivostok’tan kaçtı ve ülkenin iç bölgelerine geçmeden önce mülteci olarak Şanghay’a girdi.”

Cebine uzanarak bir fotoğraf çıkardı. Belli ki Roma da henüz görmemişti çünkü o da öne eğildi ve aniden şaşkınlıkla sarsıldı. Tepkisi neredeyse fark edilmez olsa da kolu hâlâ Juliette’in kolunda olduğundan gerginliğini kendisininmiş gibi hissetmişti.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Yulun'un nişanlısı tıpkı Roma'nın kız kardeşi Alisa'ya benziyordu.

Aynı insan olmadıklarını belli edecek kadar farklıydılar ancak ilk bakışta, kızın sarı bukleleri ve gülünce kırılgan kapkara gözleri rahatlıkla yanılgıya yol açıyordu.

“Sahip olduğu tek kişi benim,” diye lafını bitirdi Yulun yumuşak bir sesle. “Bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum. Silah için değilse bile...” Çocuğun sesi kesildi. Omuzlarını serbest bıraktığında tüm gücü bitmiş gibiydi. “Geçmişten biri onunla iletişime geçip duruyor. Silahlar seçenek değilse koruma sağlamanızı umuyordum.”

Roma nihayet başını fotoğraftan kaldırdığında kaşlarından biri havalandı.

“Arabadayken bu kısımdan bahsetmemiştin.” Sesi şaşkıncı. “Size ne tür bir koruma sağlayabiliriz? Biz küçük bir işletmeyiz, güvenlik kuvveti değil.”

Yulun güçlükle yutkundu. Yine cebine uzanıp bu kez gazete kupürüne benzeyen bir kâğıt çıkardı.

“Bir zamanlar koruma sağlıyordunuz, değil mi?” Kâğıdı yavaşça açtı. Önce iki portre, ardından da üstlerindeki büyükçe manşet göründü:

Şanghay'ın Talihsiz Âşıklarını Anıyoruz

Juliette Cai & Roma Montagov

1907-1927

“Juliette Cai ve Roma Montagov. Kızıl Çete'nin vârisiyle Beyaz Çiçekler'in vârisi, kanlı savaşın içine doğmuş düş-

man ailelerin çocukları, bu döngüyü bitirip birlikte olmak için her şeye meydan okuyor.” Yulun her sözcüğü bir şeyi kasteder gibi seslendirdi. Sanki bu lafları uzun zaman önce başka bir yerden duymuştu da şimdi ezbere okuyordu. “En azından siz anlarsınız diye ummuştum.”

Portre çizimleri olağandışı biçimde doğruydı. Juliette gazete kupürünü eline alarak akşamüstü ışığına tutup makul bir inkâr yolu aradı.

Ancak bulamadı. Bunlar şüphesiz onların yüzüydü. Ne var ki Roma portrelere bakmadı bile.

“Yanıyorsun herhalde,” dedi. “Ben daha önce Roma Montagov adını duymadım. Şehirdeki dedikodular Zhouzhuang’a kadar ulaşmıyor.”

“Ne?” diye haykırdı Yulun, afallamıştı. “Ama *az önce* Rusça konuşuyordun.”

“Öyle mi? Hatırlayamadım.”

Bunun üzerine Yulun, dudaklarını kuşkuyla açıp kapayarak Juliette’e döndü. Arkasını işaret etti. “Şurada Şanghay’ın *wàitān** tablosu var.”

Juliette omzunun üzerinden başını uzatıp gözlerini kısarak, çerçevenin içindekini daha önce fark etmemiş gibi davrandı. Kuzeni Celia bu tabloyu, Juliette’in Bund’u, okyanus tuzunun kokusunu, ayaklarının altında gıcırdayan ahşap döşemeleri unutmaya başladığını kabul ettikten sonra almıştı. Şanghay bir kıyı kentiydi. Gemilerin durmaksızın geldiği, sokakların aynı anda hem en yüksek sevinçleri hem de en derin hüznleri yaşatan hareketliliğiyle sürekli faaliyetle dolup taşan açık bir limandı. Zhouzhuang ise tam tersiydi. Durağanlığıyla bir sığınak olacağını hissettiriyor, sakın akan suyuyla her yönde koruyucu katmanlar oluşturunuyordu.

* Bund olarak da bilinen, Şanghay’ın merkezindeki rıhtım bölgesi. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Ne hoş sürpriz,” dedi, Roma’nın blöfünü devam ettirerek. “Ama biz Harbin’den geldik, Şanghay’dan değil.”

Juliette yavaşça gazete kupürünü Yulun’a doğru itti. Çocuk ona inanmış görünmese de dosdoğru suçlamadan yalan söylediklerini nasıl kanıtlayacaktı ki?

“Doğru anladıysam bu insanlar öleli uzun zaman olmuş,” dedi Juliette nazikçe. “İşte.” Çocuğa acıyarak arkasındaki tezgâhtan bir kalem aldı ve kâğıdın köşesine hızla bir numara, kasabadaki ortak telefon hattının numarasını yazdı. “İmkânın olduğunda bizimle usulüne göre çalışmak için ara. Ama aradığın kişiler değiliz. Üzgünüm.”

Özrü samimiydi. Bir zamanlar, Kızıl Çete’yi miras almanın ona sınırsız güç tanıyacağına, yardıma muhtaç insanlara yardım edeceğine ve ona zarar vermeye çalışanları bastıracağına inanmıştı. Fakat bu tür bir güç hiçbir zaman tek yerde toplanmamalıydı ve böyle bir pozisyon ancak ona zarar vermeye çalışanların bitmek bilmeyen düşman listesini uzatırdı. Juliette’in Kızıl Çete’den uzak bir hayatı ne kadar istediği kelimelerle tarif edilemeyecek olsa da artık parmağını şıklattığında işleri halledemiyor olması her daim kalbini sızlatacaktı.

Yulun gazete kupürünü alıp, nişanlısının fotoğrafıyla beraber cebine geri koyarken altdudağı titredi. Bu tekrarlanmadan önce yüz ifadesini sabitleyerek başıyla onayladı.

Roma ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı. “Ben seni geçireyim,” diyerek elini Yulun’un omzuna koydu. “Tek başına eve dönebilecek misin?”

Yulun da hüzünlü bir ifadeyle ayağa kalktı. “Evet, merak etmeyin. Zahmet verdiğim için kusura bakmayın.”

“Ah, arada bir renklenmeyi sorun etmeyiz.” Oturma oda-

sında gözden kayboldular, konuşmalarının mırıltıları birkaç dakika daha devam ettikten sonra ön kapı açıldı ve kapandı.

Juliette iç çekti, dirseklerini masaya yaslayıp çenesini ellerinin içine dayadı. Roma mutfağa döndüğünde hâlâ bu haldeydi, bakışları Roma'ya odaklandı. Yakalanmaktan korkmadan ona bakmayı seviyordu. Onu beklenmedik bir anda pazar yerinde görüp, koşarak arkasından saldırdığında Roma'nın silah çekmek yerine gülmesini sağlamak hoşuna gitmişti. Geçmişleri, geleceklerinde yaşanacak her ânı tuhaflıyordu. Sabahları uyandığında kocasını öpücüklere boğmaktan asla bıkmayacaktı. Juliette durmayı istemeden önce onun geri çekilmesini beklerdi ama Roma her zaman uzaklaşmayı reddeder, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanağını ona uzatırdı.

Juliette, bu bağımlılık yaratıcı heyecanın ilk yıldan sonra biteceğini düşünmüştü. Belki korkusuzca, ailelerin ve bütün şehrin yükü omuzlarında olmadan yaşamaya alıştıktan sonra sıkılırlardı. Ancak ne o ağırlık ne de huzuru bularak inanılmaz bir şey başardıkları gerçeği omuzlarından hiç kalkmamıştı. Juliette bazen hâlâ, bir restoran sahibi metal kâseyi yere düşürdüğünde uzaktan silah seslerinin geldiğini ve gangsterler arasındaki kavgayı ayırması gerektiğini düşünerek ayağa fırlıyordu. Korkacak bir şey olmadığını hemen fark etse de gün boyunca zihni bulanık, elleri terli, dikkatini dağıtana kadar midesi rahatsız oluyordu. Roma hâlâ gece yarısı panikle uyanıp rüyasında kaçırılmış gibi Juliette'in ismini haykırıyor, Juliette yanında yüzüne dokunup, "Buradayım, hemen yanımdayım, aşkım, sorun yok," diye fısıldıyor ancak kalbi ellerinin arasında sabaha kadar güm güm atmayı bırakmıyordu ve ikisi de uyumuyordu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Juliette sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdü. Bir şey demeden kollarını boynuna dolayarak birbirlerine tamamen sarılana kadar Roma'nın onu yanına çekmesine izin verdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Roma. “Bize böyle bir oyun oynayacağını bilsem hiç rahatsız etmezdim.”

“Hayır, yardım etmeye çalışmana sevindim,” diye cevapladı Juliette. Roma'nın gözlerine bakarak ne kadar ciddi olduğunu göstermeye çabaladı. Onun bu kadar nazik olabilmesi, sıradan bir insana mümkün olabildiğince yardım etmeye çalışmaları çok güzel bir şeydi. Çocuğun büyük beklentilerinin olması, Roma ile Juliette'in bu beklentileri kimliklerini fazla açık etmeden karşılayamayacak olmaları talihsizlikti.

Kimliklerini ele vermeden Şanghay'daki eski tanıdıklarından faydalanmak adına muazzam bir düzenleme yapılmıştı. Bazılarına işbirliği için şantaj yapmak zorunda kalmışlardı, bazılarını ikna etmek içinse en başından beri bu ticaret ağının içinde olduklarına dair bir dizi beyaz yalan söylemeleri gerekmişti. Her iki durumda da Roma ile Juliette'in ayrı ayrı ele geçirdiği bilgiler altın değerindeydi ve bir bağlantıyı güçlendirmeye her çalıştıklarında geçmişlerinin gücünü inkâr etmek imkânsız oluyordu. Pek çokları çetenin en eski iç halkasında sızıntı olduğunu düşünüyor, hiç kimse o kişinin ölümünden dönen Roma ile Juliette olduğundan şüphelenmiyordu. Dolayısıyla, yüzlerini görece kadar yaklaşanlar dedikodu yaymadığı müddetçe yerinde bir düzenli. Kimliklerini saklı tutmak her daim birincil öncelikleri olacaktı. Bu yeni hayatı parçalansın diye kurmaya uğraşmamışlardı.

Ne var ki Juliette kötü hissediyordu. Delikanlıya yalan

söyledikleri için. Şanghai’da terk ettiklerine yalan söylediği için. Kız kardeşini şehirde bırakmanın Roma’yı da yiyip bitirdiğini biliyordu. Burada olduklarını bilse, Alisa’nın girip çıkması çok tehlikeli olurdu, o yüzden iletişime geçmeden önce şehirdeki siyasi karmaşayı bekliyorlardı. Onları buraya gizlice çıkaran kişi olmasa Juliette, Celia’ya bile söylemezdi.

Yıllar geçiyordu. Çocuklukları yetişkin yüzlere dönüşürken belki de hiç gelmeyecek huzuru bekliyorlardı. Juliette her gün, Celia’nın Zhouzhuang’a girerken komünist ajan olarak yakalanabileceğinin, mevcut hükümet tarafından alıkonulup Juliette’in durumunda ıslah edilmesi, Roma’nın durumundaysa idam edilmesi gereken suçluları korumakla suçlanabileceğinin farkındaydı. Zorlandığına, kuzeninin ancak vakti olduğunda, neredeyse ayda bir gelebildiğine fazlasıyla memnundu ve sevdiklerini güvende tutmak uğruna ölü rolü oynama yükünü seve seve kabul ederdi. Roma’yla aynı fikirdelerdi. Bu hem en büyük kusurları hem de güçleriydi ve Juliette değişeceğinden şüpheliydi.

Yulun tekrar ararsa, Juliette belki ona ücret almadan bir tabanca uzatabilirdi. Elbette Roma başka tarafa bakarken.

Roma, içindeki çılgın fırtınayı duymuşçasına dudaklarını şakağına hafifçe dokundurarak tüm düşünceleri susturdu.

“Eh,” dedi. “Seni mutlu ettiğime her zaman mutlu olurum.”

Juliette’in yüzü neşeyle parladı. Kendini durduramıyordu. Çelik gibi sert olduğunu düşünse de Roma, onu utandıracak kadar hızlı biçimde bir âşığa dönüştürüyordu. Dört yıldır birliktelerdi -tam anlamıyla birlikte; bir küs bir barışık dönemleri sayılmazsa, aksi takdirde yakında dokuz yıl olacaktı- ve eskiden bildikleri her şeyden uzakta olmalarına rağmen onu sevmek öyle *kolaydı* ki. Juliette’in kalbini, Roma’nınsa kol-

larını açması, en sevdiği kişi tarafından sürekli güldürülmesi için yeterliydi.

“Ayrıca...”

Juliette tam kollarını çekmek üzereyken Roma çenesini kavrayarak daha fazla hareket etmesini engelledi. Bu hamleyi güya korkutmak için yapsa da Roma ile Juliette o dönemlerde *gerçekten* birbirini öldürmeye çalışmıştı -bazı durumlarda bir hayli yaklaşmışlardı- o yüzden sahte sert tutuşu Juliette’i yalnızca güldürdü.

“Bu kadar büyük ayakların olduğunu fark etmemiştim?” diye taklit etti Roma. “Dorogaya, hem şok oldum hem de hayal kırıklığına uğradım.”

“Berbat ev idaresi becerime mi?”

“Hayır, bu kadar kötü gözlem becerin olmasına.” Birden onu belinden yakalayıp omzuna attı. Çığlıklarla baş aşağı sarkıtılırken Juliette’in serbest kalan tüm saçları gözlerine döküldü, yatak odasına yürürken dengede durmak için Roma’nın gömleğine tutundu. “Sanırım, bir sonraki sefere emin olman için sana göstermek zorundayım .”

2

Roma doğası gereği geç uyananlardandı. Hayatının ilk on dokuz yılında, şafak vakti yataktan çıkıp henüz ortaya çıkmadan günün sorunlarını aceleyle çözerken bu özelliğini fark etmemişti. Beyaz Çiçekler'in vârisi olduğu dönemlerde, zaman asla ona ait olmamıştı. Zaman, onu en gürültülü çağrıya koşmaya teşvik edecek, şehirdeki bir sonraki görevine aitti.

Bugünlerde ya Juliette'in uyandırmasına izin veriyor -o doğası gereği erken uyanırdı- ya da yeterince dinlendiğini hissettiğinde dünyaya dönüyordu. Bedeninin yarısı yatağın çoğunu kaplayan yastık yığınının gömülüyken çarşafın üzerinde kollarını uzatıyordu.

Roma uykulu halde başını kaldırıp Juliette'in evdeki seslerini duymaya çalıştı. Sessizdi. Dönüp gözlerini ovalayınca alyansının soğuk metali yanağına değdi, yanındaki küçük masanın üzerinde, okumak için gözlerini kısmasını gerektiren minik harflerle İngilizce yazılmış bir not duruyordu.

Gömleğini rehin aldım. Fidyesi üç öpücük.

Ödemeni yap, yoksa bütün gardırobunu ele geçiririm.

♥ J

Roma sessizce gülerek yorganı üzerinden attı ve Juliette'in rehin almayarak kibarlık ettiği pantolonunu kaptı. Eylül sonu sabahları, yatak odasının kapısı açıldığında hafif serinlik olacağı anlamına geliyordu ancak yine de ikinci bir gömlek bulmadan banyoya yürüdü, dişini fırçalayıp saçım düzeltirken oyalandı. Juliette'in nerede beklediğini biliyordu. Düzenli bir hafta içi rutini benimsemişler ve erken saatleri en çok keyif aldıkları şeye ayırmışlardı. Gerçek işleriyle toplantıları, tedarikçilerinin kasabaya mal getirdikleri ve ev işleri için tuttukları yardımcının ekipmanlar, mesajlarla iş için gerekli diğer şeylerle birlikte geldiği öğle saatine kadar başlamıyordu.

"Acaba sana hiç söyleyen oldu mu?" diye başladı Roma, ön kapıyı açarken. "Gangster vârisi gibi tehdit savurduğunu?"

"Hayatımda duymadım," diye cevapladı Juliette hiç beklemeden. Ona bakmak için başını çevirdi, bacakları kenardan sarkarken kanalın üzerine tünemişti. Güneş ışığı, kumsuz dikdörtgen blok halinde üzerine vuruyor, gözlerini ve Roma'nın tümünü yiyip bitirmek istediği dudaklarındaki kırmızılığı aydınlatıyordu. Dün akşam ikisi de kendinden geçene kadar öpüşmüş olmaları önemli değildi. Juliette'i sonsuza, ölüme ve sonraki hayata kadar öpebilecek olması da önemli değildi. Hâlâ ona doyamıyordu.

Juliette'in gözleri keyifle göğsüne kaydı, sonra tekrar yukarı baktı, Roma'nın ne düşündüğünü anlamış gibi sırtıyordu. Muhtemelen anlamıştı da. Belki de Roma'nın onu böyle kolları biraz uzun, yakası eğri, köprücük kemiği hakkı olandan daha belirgin görünce ne hissedeceğini bilerek gömleğini şort pijamanın üzerine giymişti.

Karısının yanına otururken abartılı bir ses çıkaran Roma, güçlkle kaşlarını çattı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Sadece gömleğimi almaya geldim. Senin yüzünden zavallı, küçük bir sokak çocuğu gibi üşüyorum.”

Rüzgâr söylediklerini kanıtlarcasına kanal boyunca eserek sağ taraflarındaki salkımsöğüdü hışırdattı. Yeşilin her tonunun zümrüt kadar parlak olduğu yaprakları, yarısaydam peri kanatlarına benziyordu. Rüzgâr etrafındakileri her zaman etkilese de çıplak omuzlarına değen güneş sıcacıktı.

“Fidyeyi öde o zaman.”

“Benim için bu kadar kolaylaştıracak mısın? Başka haraç yok mu?”

Juliette eğilirken gözleri kırıştı. “Belki ödemedен sonra geri vermem. Üç kadar saymaya başla, gerisine bakacağız.”

Bilim, Roma’ya zeminin ayakları altında, gökyüzünün başının üstünde ve sabah ışıklarının sırtında olduğunu söyleyebilirdi. Ancak Roma dinlemezdi. Ona göre güneş, Juliette’ti.

Aralarındaki mesafeyi kapattı, bir kalp atımı içinde gözlerini yumduktan sonra dudakları birleşti. Ona göre alışkanlıktı, nefes almaktan daha kolaydı. Juliette onun için, Roma da Juliette için yaratılmıştı; Roma’nın aldığı nefesleri Juliette veriyordu. Roma mutfak havlusu için elini kaldırdığında Juliette’in, o tek kelime etmeden uzatması gibi dünyevi şeylerde bile birbirlerinin hareketlerini tahmin ediyorlardı.

Roma, Juliette’in boynunu kavrayıp parmakları yakasına inmeden önce yumuşak saç tutamlarını çekti.

“Bir,” diye mırıldandı, en üstteki düğmeyi açarak gömleğini geri alma görevine başladı. “İki.” Dudakları gösterişli bir sakinlikle yeniden buluştu. Sonraki düğme de açıldı. Juliette boğazmdan, Roma’nın bütün sinirlerini harekete geçiren bir ses çıkardı.

“Üç...”

“Ön basamakta bebek yapmayı bırakın!”

Juliette geri çekildi, kanalın karşı tarafından gelen ses onu öyle ürkütmüştü ki Roma hemen kendine gelip dirseğinden tutmasa suya düşerdi. Onları korkutmakta başarılı olan ihtiyar komşuları -Bayan Fan- yüksek sesle kıkırdarak kovasını kalçasında dengeledi ve evinin ön tarafına geçmek üzere köşeyi döndü. Kanalda çamaşır yıkamak için aşağı inen bir dizi taş basamağa açılan arka kapıdan çıkmıştı.

“Tā mā de”, hiç hoş değil, Fan năinai**!” diye bağırdı Juliette arkasından.

“Affedersin, affedersin, siz devam edin! Buralarda daha çok çocuk olsun diye bekliyorum, yani kamuya açık yaparsanız da sorun olmaz...”

Sesi duyulamayacak kadar uzaklaşıp gözden kaybolurken Juliette ofladı.

“Kamuya açık değildi. Bize bakan hiç pencere yok.”

Roma, onu daha çok sinirlendireceğini bildiğinden kaha kaha atma isteğini bastırdı. Zhouzhuang’a yerleştikleri ilk birkaç ayda, kasabalılar onlara karşı çok daha soğuk davranmıştı. Bunda haklıydılar çünkü Roma ve Juliette’in nereden geldiğini hiç kimse bilmiyordu. Sonra Juliette ana kanaldaki her yaşlı kadının kapısına balık bırakmaya, Roma da en büyük taş köprülerin yanında oynayan çocuklara çiçekten taçlar örmeye başlamıştı. Kasabalılar hâlâ ikisinin yasadışı bir şeyden kaçtığından şüphelense de Roma ile Juliette’e yakın davranmaya başlamışlardı.

“Galiba bizim hatamızdı. Hadi, hastalanacağız.”

Roma, Juliette’i içeri götürdükten sonra gömleğini geri

* Çince “siktir, sıçayım” anlamlarına gelen argo bir ünlem. (ç.n.)

** Çince “büyükanne, nene”. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

almaktan vazgeçerek dolaptan yenisini çıkardı. İstiyorsa gömlek Juliette'in olabilirdi, Roma aynı şekilde ve renkte yeni bir tane alabilirdi. En iyi bildikleri şey diye silah ticareti yapıyorlardı ama aynı zamanda kârlı bir işti, kullanım amaçlarını beğenmediklerinde sık sık müşterileri geri çevirebilecekleri kadar gelir elde ediyorlardı.

“Kahvaltı?” diye sordu Juliet, saçını toplarken yatak odasından çıktı. Omzuna çiçek işlenmiş açık yeşil qipao* giymişti.

Roma çoktan oturma odasındaki masada duran bozuklukları toplamıştı, ceketinin yarısı omzundan sarkıyordu. “Seninle yarışacağım.”

“Yapma,” diye tehdit etti Juliette. “Seni yere sermeyeceğimi zannetme!”

Roma seve seve tamamen yere serilecek olsa da -çünkü Juliette onu kolayca havada yakalayabileceğini kabul etmeyi reddediyordu- kapıda yavaşlayıp, kolunu düzgünce giysisinin içine soktu ve Juliette onu geçirirken elini tuttu.

“Hey,” dedi Juliette. Ses tonu değişmiş, oyuncu Juliette'in yerini ciddi Juliette almıştı. “Sormayı unuttum... Dünkü fotoğraf sana da tanıdık geldi, değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı Roma yumuşak bir sesle.

Alisa bu aralıkta on sekiz yaşına girecekti. Roma onun hayatıyla ilgili bol miktarda bilgi alsa da yıllardır yüzünü görmemişti ve kız kardeşinin, Celia'nın verdiği haberleri nasıl karşıladığını bilmiyordu. Roma ile Juliette, Şanghay'e tekrar ayak basamazdı çünkü yüzlerini gösterirlerse yakalanmaları çok kolay olurdu. Roma, Celia'nın kız kardeşine

* Çin kökenli kadınların giydiği dik yakalı, eteği yırtmaçlı, genelde pamuklu veya ipekli kumaştan dikilen geleneksel elbise. (ç.n.)

ondan daha iyi göz kulak olacağına güvense de gizli konuşmalar yapmaya çalışırken dolaplara sinsice girip çıkan baş belasını çok özlüyordu; o kadar özlüyordu ki bu duygu sanki üzerine tümör misali yapışıyordu. Birlikte tam anlamıyla hayatta kalmış, nefretle dolu döngüyü kül ettikten sonra kıymetli bir şey inşa etmişlerdi ancak Şanghay'dakiler Roma Montagov ile Juliette Cai'nin öldüğünü söylerken hatalı değillerdi. Zira asla geri dönemeyeceklerdi ve bu durum, onları *var eden* şeyin büyük bir kısmını öldürmüştü.

Juliette elini sıktı ve birlikte kasabanın ana bölgesine yürüdüler. Yol, kabaca döşenmiş zemindeki küçük çakıl taşlarıyla kaplıydı.

“Yakında onu görebileceğiz,” diye söz verdi. “Celia hükümetin eski Beyaz Çiçekler’e artık dikkat etmediğini düşünüyor. İçerisi fazla karışıyor. Tehlike azalacak. Öyle olmak zorunda.”

“Mantiken haklı olduğunu biliyorum.” Roma nefes verip, eğimli çatı kirişinden havalanan kuşu izlemek için başını kaldırdı. “Yine de onu tehlikeye atma düşüncesinden nefret ediyorum. Komünistlerle çalışmaktan memnun. Bizi ya da onları seçmek zorunda kalmasını istemiyorum.”

Alisa daha az inatçı davranıp, Marshall ve Benedikt ile Moskova’ya gitseydi işler daha kolay olurdu çünkü Roma, iki yakın arkadaşıyla milliyetçilerden kurtulmak için oraya yerleşmelerinden günler sonra iletişime geçmişti. Benedikt, kendini ölmüş gibi gösterdiği için onu öyle azarlamıştı ki *-GERÇEKTEN Mİ, ROMA! BUNU SON YAPIŞINIZ OL-SUN, ANLIYOR MUSUN?! TELEFONU KARINA VER, ONA DA SÖYLEYECEKLERİM VAR-* uluslararası telefon-
dan gelen sesin kısa devre yapacağını sanmıştı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Juliette sebzeli bun ekmeklerinin ücretini ödemeye giderken Roma, onun tezgâhın arkasındaki adamla şakalaşmasını izleyerek uzaklara baktı. Juliette yeniden ona dokunup küçük poşeti uzattığında Roma, “Ya onunla iletişime geçtiğimizde uzak durduğum için benden nefret ederse?” diye sordu.

“Aşkım,” diye çıkıştı Juliette hemen. “Burada Alisa’dan bahsediyoruz.” Bun ekmeğini ısırdı. “Seni gördüğüne çok mutlu olacaktır. Benim kadar dramatik biri değil o.”

Bu sözler üzerine Roma’nın dudakları seğirdi. Geçmişte Juliette’ten uzak kalmak ve bilgi saklamak zorunda olduğu anları hatırladı. Şimdi olsa asla yapmazdı -hele ki yeni hayatları iletişime dayalı birim olarak hareket etmeyi gerektirirken- fakat o zamanlar en iyi seçimi yaptığına *inanmıştı*. Yalnızca Juliette’i güvende tutmak istemişti.

“Hem,” diye devam etti Juliette. “Faturalarını ödüyorsun. Çoktan fark etmiş olsa şaşırmam.”

Bu da doğrudu. Roma pek gizli saklı davranmamıştı. Bun ekmeğinden bir ısırık aldı. Belki de mesele, Alisa çözene kadar daha büyük ipuçları bırakmak ancak güvende olana kadar onları bulmasını diye iletişime geçmemektir. Gerçi Alisa çoktan izlerini sürmeye başlamış olabilirdi.

“*Bay Mai! Telefon!*”

Roma birden dönerek bağırان kişiyi aradı. Ana kanalın diğer tarafında terzilik yapan kadınlardan biri, ona gelmesi için dükkânının hemen dışındaki ortak telefon hattını işaret ediyordu.

“Telefon bekliyor muydun?” diye sordu Juliette, sesi şaşkıncıydı.

“Bu öğleden sonra Ah Cao arayacaktı, o kadar.”

Aceyle taş köprüyü geçip telefonun yanına yürüdüler.

Juliette duvara sokulurken Roma, onun için asılmış ahizeyi kaldırıp kulağına bastırdı.

“Wéi*?”

Keskin, zorlu bir nefes alma sesi duydu. “Ben... Ben...”

Kafası karışan Roma, Juliette’e bakarak hiçbir şey duymadığını işaret etti. “Affedersiniz, ben...”

“Ben Yulun,” dedi ses nihayet, hızla nefes alırken. Yulun hattın diğer tarafında güçlükle nefes almaya ve ağlıyormuşçasına burnunu çekmeye devam ediyordu.

Roma’nın kafa karışıklığı endişeye dönüştü. “Her şey yolunda mı? Güvende misin?”

Juliette yaklaşarak dinlemek için kulağını ahizesinin diğer tarafına dayadı. Birkaç saniye daha burun sesleri duyular.

“*Lütfen,*” diye hıçkırdı Yulun. “Sıradaki o. Hepsi öldü.”

* Çince “alo, merhaba.” (ç.n.)

3

Juliette arabanın kapısını kapayarak etrafını inceledi. Bir sonraki kasabaya gitmişler, Yulun'un bulunduğu yere ulaşmak için taşradaki çakıl yollarda gürültüyle ilerlemişlerdi. Devasa gölün kollarının kıyısındaki Zhouz-huang'ın aksine, bu kasaba daha iç kısımda yer alıyordu. Suyla bağlantısı yoktu fakat yine de eski, geleneksel tarzda inşa edilmişti, sadece ince arnavutkaldırımlar kanalların değil, binaların arasından geçiyordu. Geniş yollar doğru dürüst kasabalara ve şehirlere ayrılmıştı; buradaysa Roma, motorlu araçların daha fazla ilerlemesi yasak olduğundan kasabanın kapısında park etmek zorundaydı.

Soğuk bir esinti yüzlerine vurdu. Tepede gri fırtına bulutları küme halinde yoğunlaşmıştı, hafif gök gürültüsü duyuluyordu.

“Araba sürüşün hakkında konuşmamız gerekiyor,” dedi Juliette. Aracın önüne geçti, topukları sert taş zemine sıkıştıyordu. “Kaç kez kaza yapacağımızı sandım.”

“Özür dilerim,” diye cevapladı Roma kuru bir ses tonuyla. Kolunu kaldırdığında Juliette altına girip yürürken ona yanaştı. “Şahsen hayatı boyunca şoförleri olan birine göre iyi araba kullandığımı düşünüyorum.”

“Oooo, şoförleri de varmış.”

“Dorogaya, şu anda benimle alay etmediğini biliyorum.”

İkisi kasabaya girerken Juliette gülüşünü bastırdı. Yulun’un korkutucu telefonundan hemen sonra yola çıkmışlardı. Yulun, kastettiği şeyi açıklama konusunda pek uyumlu davranmamıştı, o yüzden Juliette ahizeyi alarak ona derin nefes almasını, adresini vermesini ve telefonu bırakmasını söylemişti... Ne halt olduğunu görmek üzerelerdi.

Neyse ki Roma ile Juliette’in yakın bir kasabayı ziyaret etmeleri fazla şüphe uyandırmazdı. Burada çok fazla işleri ve buralı birileri kimi görmeye geldiklerini sorarsa yardımcı olabilecek bir sürü tanıdıkları vardı. Ne var ki Juliette etrafa bakındığında dar sokaklar neredeyse boştu. Dükkânının önünde, ellerini arkasında bağlamış içeriyi havalandıran yaşlı esnaf bile yoktu. Dükkânını havalandıran yaşlı esnaf hep olurdu.

“Doğru görünmeyen bir şeyler var,” diye mırıldandı Juliette, Roma’ya.

Roma’nın çoktan Juliette’in omzuna attığı kolu onu daha sıkı sardı. “Bir şey duydun mu?”

“Henüz duymadım.” Birbirlerine baktılar. Sessizce, bir kez birbirlerine kafa sallayarak dikkatli olmak konusunda anlaştılar.

Yulun’un verdiği adres kasabanın içindeydi, Liyi Sokağı 280 numaraydı. Çoktan Liyi Sokağı’nı bulmuşlardı -aslında sokaktan çok uzun, kıvrımlı patıkaydı- ancak henüz 34 numaranın önünden geçmişlerdi. Juliette, yürürken binaların duvarlarına yerleştirilmiş küçük, yeşil posta kutularını inceledi. Her kapı sıkıca kapatılmıştı. Bütün dükkânların kepenkleri de kapalı ve asma kilitler takılıydı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Bu durum Juliette'in hiç hoşuna gitmedi. Zhouzhuang kadar sessiz olsa da onun değer verdiği yalnızlık hissi oranın durgun ve acelesiz kararlılığından, kanalda sallanan bir tek-neden, yıllardır budanmadan büyüyen bir ağaçtan geliyordu.

Yulun'un kasabasıysa lanetli gibiydi. Huzurlu sessizlik yerine, gevezelik eden bütün komşular birbirlerine sırt çevirmişler gibi doğal olmayan bir sessizlik vardı.

Juliette, 90 numaranın yakınlarında yukarı bakmak için durdu. Solunda çayevi vardı; taşra kasabalarında en fazla bulunan şüphesiz çayevleriydi. İkinci kat açık yapıdaydı, müşterilere açık havada oturma seçeneği sunan, ana binada çıkıntılı balkondur. Balkonda bir gölgenin ani hareketi görüldü. Bütün masalar boştu ama Juliette, sahibinin sokağı yukarıdan izleyip Juliette bakar bakmaz hızla geri çekildiğinden emindi.

“Kim var orada?” diye yukarı seslendi.

Cevap gelmedi.

Roma, elinden çekerek Liyi Sokağı'nda yürümeye devam etti. Uzaktan kısık bir gök gürültüsü daha duyuldu.

Evlerin dışına zincirlenmiş bisikletlerin, ön basamaklara düzgünce yığılmış sepetlerin, kavrulmuş kestane kabuklarıyla dolu çöp poşetlerinin yanından geçtiler. 200 numaraya geldiklerinde Juliette, içinde minyatür ağaca benzer bir bitkinin büyüdüğü geniş seramik saksının yanına eğildi. Parmagını toprağına bastırdı. Nemliydi.

Kasaba boşaltılmamıştı. Burada kesinlikle insanlar, en azından evinin önündeki bitkileri sulamaya devam eden birileri vardı.

“Birini görüyorum,” dedi Roma aniden.

Juliette hemen bitkiye bakmayı bıraktı. Biraz uzakta, pa-

tikanın yokuş aşağı kıvrıldığı yerde bir adam, elinde incelediği zarflarla kapılardan birinin önünde duruyordu. Üniformasına ve omzuna astığı şişkin çantasına bakılırsa postacıydı.

“Gidip ona herkes neredeymiş soralım,” diye önerdi Juliette, çoktan hızla yürümeye başlamıştı. Normal şartlar altında bu bölgelerde yaşayan insanların filtresi olmazdı. Yeterince kibarca sorulursa devlet sırlarını bile söylerlerdi.

Juliette yaklaştıkça yavaşlayıp umursamaz bir tavır takındı. Hemen arkasındaki Roma, elleri ceplerinde onun ilgisizliğini taklit etti. 213 numaranın önündeki postacı tanıdık görünmüyordu, muhtemelen yetkisi Zhouzhuang’a kadar uzanmıyordu. Juliette yine de onu eski dostuymuşçasına selamladı, postacı da mutlulukla dönüp şapkasıyla selam verdi.

Juliette bu fırsatı kullanarak durdu.

“Umarım bölmüyorumdur,” dedi. “Ama genelde buraya teslimat yapar mısınız?”

“Kesinlikle evet,” diye yanıtladı postacı. Üniformasındaki isimlikte soyadının Liao olduğu yazıyordu. Şapkasının altındaki saçları tamamen beyazdı. Adam, Juliette ile Roma’yı daha dikkatli inceledikten sonra, “Siz ikiniz şehirden mi geliyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladı Roma hemen. “Sadece Zhouzhuang’dan. Ailemizi ziyarete geldik.”

“Bu hafta başka bir yere gitmiş olabileceklerini düşünüyoruz çünkü kapıyı çaldığımızda açan olmadı,” diye ekledi Juliette.

“Yeni yıldaki kadar boş, değil mi?” diyerek katıldı Bay Liao.

Ne yazık ki öyleydi. Juliette, yeni yıla daha aylar olmasa

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

her yerin tatil yüzünden bu kadar sessizleştiğini düşünebilirdi. Hem öyle olsa genelde küçük kasabalar yerine şehirler ve daha büyük kasabalar boşalırdı. Yeni yıl bu bölgeleri her zamankinden gürültülü ve canlı hale getirirdi çünkü şehirdeki herkes taşradaki memleketlerine dönerdi.

“Oldukça garip,” diye yorumladı Juliette. “Sebebi ne?”

Bay Liao hemen omzunun üzerinden baktı. Tekrar dönmeyen önce koşullarını inceledi.

“Burada yaşamıyorum, o yüzden Tianneng Sokağı’ndaki Bayan Chang’dan duyana kadar emin değildim. Bölgede çok fazla yabancı adam dolaşıyormuş. Birini aradıklarımı ve sorun çıkarmak istemediklerini iddia ediyorlar ama onlarla karşılaşan herkesi ısrarla sorguluyorlar.” Postacı konuşurken zarfları karıştırarak sonraki teslimatını bulmaya çalıştı. “Bayan Chang’ı eve kadar takip etmişler. Cevap vermeyince kapısını yarım saat boyunca çaldıklarını söyledi.”

Juliette yüzünü ekşitti. Yanındaki Roma da huzursuz görünüyordu. Yulun nişanlısının tehdit edildiğinden bahsetmişti. Aynı zamanda kızın, Sovyetler Birliği’nin en doğusundaki Vladivostok’tan kaçtığını söylemişti. Yulun’un bahsettiği tehdit bu olmalıydı.

“Yabancı adamlar derken...” Juliette yine de açıklığa kavuşturmak istedi. “Batılı yabancılar mı, yoksa Rus yabancılar mı?”

Bay Liao omuz silkti. “Rus olabilirler. Belli ki iyi bēndi huà* konuşuyorlarmış, bu yüzden öyle tahmin ediyorum.”

“Galiba bizim de yakında gitmemiz gerek.” Roma, onu dirseğiyle dürttü. Juliette de aynı şekilde karşılık verdi. “Teşekkür ederim.”

* Çince “yerel ağız.” (ç.n.)

Postacı bir kez daha şapkasıyla selam vererek devasa mektup çantasının başına döndü.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı Juliette, biraz uzaklaştıklarında. “Yulun’un telefondaki kadar telaşlanmasına yeter mi?”

Roma başını iki yana salladı. “Daha beter bir şey olmuş olmalı.”

Birkaç adamın bela çıkarması hafife alınamazdı ancak vahim de değildi. Bu kasabanın sakinleri başlarını eğip adamlar sorun çıkarmaktan bıkana kadar beklemeye karar vermiş görünüyordu. Ülkenin tamamı, şimdiki hükümet başa gelene kadar savaş ağasının hükmü altındaydı. İnsanlar, sokaklarda kabadayılık edildiğinde kapılarını sıkıca kapatmaya alıştı.

280 numaraya yaklaştıklarında Juliette, silahlarının güvende olduğundan emin olmak için bacağındaki kılıfa dokundu. Tehlike beklemese de hazırlıklı olmakta fayda vardı.

“280 numara,” dedi Roma yüksek sesle. Durup evi incelediler.

Patikadaki diğer evlere benzeyen, iki katlı ve sade bir binaydı, kahverengiye boyanmıştı. Juliette ön kapıya yaklaşp tıkladı niyetiyle elini birazcık kaldırdığında içeriden yüksek bir gürültü duyuldu.

Roma’yla geri çekildiler.

“Yulun?” diye seslendi Roma. Avucunu kapıya vurarak iyice gürültü çıkardığından emin oldu. “Orada mısınız?”

Yulun cevap vermedi. Yalnızca içeriden daha fazla tuhaf hışırtı geldi.

“Panik yaratmak istemiyorum,” dedi Juliette, nabzı hızlanıyordu. “Ama seslere göre içeride kavga var sanki.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Kapının kolunu denedi. Hiç kıpırdamayan kapı, tekmeleyerek açılmayacak kadar sağlam görünüyordu. Roma çalmaya devam ederken Juliette, görebilmek için pencereye koşarak ellerini cama dürbün gibi koydu. Çoğu taşra evinde olduğu gibi tavahlar alçaktı, o yüzden iki katlı olmasına rağmen çatı kiremitlerinin kıvrıldığı yere kadar mütevazı bir yüksekliği vardı. Zemin kat oturma alanıydı, dolayısıyla ikinci kat yatak odası olmalıydı. Başka şeyler için yer yoktu.

“Roma,” dedi. Ürkek bir çabayla ağır pencereyi yukarı itti. “Bana biraz destek verebilir misin?”

Böyle zamanlarda Amerikan elbiselerini sahiden özliyordu. Qipaonun kumaşı kalçalarını bu kadar sarmıyor olsa kendini yukarı çekebilirdi. Neyse ki Roma hızla belinden yakaladı ve onu eşige çıkarıp pencereden bacaklarını sarkıtarak eve girmesine yardım etti.

Arka kapı sonuna kadar açıktı. Juliette oturma odasını taradı, ardından hemen hareket seslerini duyduğu merdivenlere baktı.

Roma da küçük pencereden içeri girip ahşap zemine sertçe indi.

“Koru beni.”

Roma anında harekete geçti, Juliet merdivenleri hızla çıkarken arka kapıya baktı. “Dikkatli ol.”

Juliette cevap olarak silahını çekti. Dişlerini sıkmış ve kalbi göğüs kafesinde deli gibi atarken merdivenleri ikişer ikişer çıktı. En tepeye çıktığında Yulun’u yatağın ucunda hareketsiz yatarken buldu; bir kız da birkaç adım ötede sabitlenmişti, elinde kumaş olan uzun boylu adamla mücadele ediyordu.

“Hey!” diye bağırdı Juliette.

Kız başını çevirdi, endişeden çılgına dönmüştü, zorlu bir nefesle sesi aradı.

“Yardım et!” diye bağırdı Rusça. “*Lütfen!*”

Adam, kumaşı kızın ağzına bağlamak niyetiyle hamle yaptı. Ne var ki tam ona ulaşacakken, kızın savurduğu kol-
larından kaçmak üzere geri çekilerek boynunu açığa çıkardı.

Juliette boşluğu nasıl kullanacağını iyi bilirdi. Bir an bile beklemeden bıçağını fırlatıp adamın boynunun tam ortasına sapladı.

4

"**A**man Tan..."

Roma merdivenlerin tepesinde kayarak Juliette'in arkasında durdu ve manzaraya bakakaldı. Önce omzunu sıktı ve Juliette'e güven verircesine elinin arkasına dokunana kadar bekledi, sonra da Yulun'un yanına koştu.

Çocuğun nefes alış yavaşlamıştı, göğsü hafifçe hareket ediyordu. *Tanrı'ya şükür*. Ölmemişti, sadece bayılmıştı. Roma, Yulun'un yüzüne dokundu ancak tepki vermedi. Şakağında epey yoğun kırmızı bir çürük vardı. Roma yüzünü buruşturdu. Daha önce defalarca kafasına böyle vurularak bayıltilmişti ve bu talihsiz kişisel deneyimlerinden, ayılmanın ne kadar berbat olduğunu biliyordu. Onu acele ettirmeleri iyi olmazdı.

Juliette de kıza yardım etmek üzere aceleyle hareket ederken ayakkabıları zeminde tıkırdıyordu. Roma, tam ölü adamı topuğuyla dırterken ona baktı. Juliette elini aşağı uzattı.

"Yakınlarda başkaları var mı?"

Az önce Yulun'un nişanlısını ararken Rus adamların sokaklarda olabileceğini duymuşlardı fakat ölü adam Çinliydi. Boynunda, Juliette'in saplı bıçağının hemen yanında melek dövmesi vardı.

“Sanmıyorum,” dedi kız tereddütle. Uzanan eli tuttu ve ayağa kalktığında omuzlarını düzeltti. “Teşekkürler. Beni kurtardınız.”

Juliette omuz silkti. Minnettarlık dile getirildiğinde hep biraz utanırdı ama kendinden emin tavrıyla bunu güzelce gizledi. Burnunun ucundaki pembeliği, adamın boğazından bıçağını çıkarmak için eğilip ayak bileklerine kan sıçrattığında ellerinin titrediğini yalnızca Roma fark etmişti.

Roma ile kız aynı anda yüzünü buruşturdu. Roma, karısının iyi olduğundan emin olmak için izlemeye devam etse de kız hemen Yulun’un yanına giderek dikkatle alnına dokundu.

“Birazdan kendine gelir,” diye güvence verdi Roma. “Yaralarının acil müdahale gerektiren bir durumu yok.”

Kız başıyla onayladı. Fotoğrafı yalan söylememiştir. Bir tutam saçı yüzüne düştüğünde Roma, onun Alisa ile olağanüstü benzerliğini idrak edemedi. Koyu sarı saçları benzerliğin en belirgin kısmı olsa da kızın bukleleri de aynı şekilde, tepede düzensiz, sıkı tutamlar ve sırtına dökülen daha gevşek dalgalardan oluşuyordu. Kız, saçını kenara iterken solgun görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Juliette, odanın diğer tarafından. Araya girmesi gerektiğini biliyordu. Roma, kız kardeşinin karşısında diz çöktüğüne dair bu anlaşılmaz illüzyonun içinde debelenirken neredeyse konuşamaz haldeydi.

“Bir süredir beni tehdit ediyorlar. Galiba kaldığım yeri yeni buldular ve...” Kız duraksadı, cümlenin yarısında sustu. “Yulun size ne kadarını anlattı?”

Juliette de bu soruyu tamamen cevaplamadı. “Yardım istemek üzere bize geldiğini biliyorsun herhalde.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Başıyla onayladı. “Ona pek inanmadım ama dedi ki siz... şey...”

“Devotchka*, adın ne?” diye araya girdi Roma, kız isimlerini öylece söylemeden bariz yalanlar uydurmak zorunda oldukları için. “Daha önce sormadığımız için kusura bakma.”

Kız başını eğdi, elini Yulun’un yanağına bastırdı. “Önemli değil. Çok fazla şey oluyordu.”

O sırada Juliette, şifoniyerlerden birinde bulduğu çarşafı açtı ve cesedin üzerine serdi. Roma’nın gözlerine baktı.

Sonra onu çıkarmama yardım edeceksin, dedi dudak hareketleriyle İngilizce olarak.

Ulu Tanrım.

“Ben Milyena,” diyordu kız o esnada. “Mila diyebilirsiniz. Buralarda herkes öyle der.”

“Pekâlâ, Mila.” Roma ellerini dizlerine koyup ayağa kalktı, bu ani hareket yüzünü ekşitti. “Yulun’u kaldırmamıza yardım edebilirsen seviniriz. Karım onu arabamıza koymana yardım edecek.”

Mila gözlerini kırptırdı. “Araba mı?”

“Konumun açığa çıktıysa burada kalman mümkün değil,” diye ekledi Juliette. “Kısa bir yolculuk olacak, söz veriyorum. Şimdi...” Yeniden Roma’ya bakarak başıyla üstü kapalı cesedi gösterdi. “Güçlü kaslarını benim için kullanabilir misin lütfen, qīn’ài de**?”

Roma epey kaba biçimde saldırganın cesedini kanala attı.

“Korkunç bir şey bu,” diye homurdandı sessizce, elindeki tozları silkeledi. “Zavallı balıklar.”

“Zavallı balıklar mı?” diye tekrar etti Juliette. “Balıklara

* Rusça “kız, genç kız.” (ç.n.)

** Çince “canım, sevgilim” anlamlarına gelen bir tür sevgi sözcüğü. (ç.n.)

oldukça iyi besin veriyorsun. Yıllardır yedikleri en iyi gıda olacak. Leziz insan eti.”

Juliette’i bu kadar sevmiyor olsaydı uyanık olduğu her ânı onun aklından geçenlerden korkarak geçirebilirdi. Fakat onu sevdiği ve belli ki o da aklını kaçırdığı için sadece dönüp eve girdi. Zhouzhuang’a döndüklerinde öncelikleri Yulun’u arabadan çıkarmak ve titremesi dursun diye Mila’ya battaniye vermek olmuştu. Ancak o zaman Roma ile Juliette arabaya dönmüş ve cesedi bagajdan çıkarmıştı. Eh, aslında Juliette tek ayak bileğini çekip talimat yağdırırken Roma çıkarmıştı. Roma, Juliette’in cesetleri kanallara atacak kadar kuvvetli olduğundan emindi ancak değilmiş gibi ricada bulunmak hoşuna gidiyordu. Belki de yalnızca Roma’nın terlemesini seviyordu.

Eve girdiklerinde Yulun uyanıktı. Onu kanepeye yatırdıklarında Juliette, kenarlarındaki kumaşın yıprandığını ve Yulun başını koyduğunda rahatsız edeceğini söyleyip durmuştu. Roma, Yulun’un kanepeden çizilmeyi sorun edeceğinden şüpheli olduğunu belirtse de Juliette yine de bir yastık getirmişti ve şimdi Yulun yanındaki yeşil, üzerine kanaviçeyle kurbağanın üst yarısı işlenmiş yastığa şaşkınlıkla bakıyordu.

Juliette’in kanaviçe yapacak sabrı yoktu. Bunu, projesinin ileri aşamalarında öğrenmişti. Tabii bu, yarısı tamamlanmış kurbağasını saklamasına engel olmamıştı.

“Ee,” dediğinde sesi bitişikteki mutfığa kadar ulaştı. Çaydanlığı kaynaması için ocağın üstünde koymuştu. “En baştan başlayın.”

“Saldırının başından mı?” diye sordu Yulun.

“Yoksa her şeyin başından mı?” diye devam etti Mila yumuşak bir sesle.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Roma duvara yaslandı ve elinde çaydanlığı tutarak dönen Juliette'e bakarken gözlerini iyice açtı. Biraz ürkütücü gelmişti. Belki insanlar, o ve Juliette yanlışlıkla aynı anda konuştuğunda da böyle hissediyorlardı.

"Her şeyin başından elbette," dedi Roma. Bir an duraksadı, ardından Rusça devam etti. "İstersen Rusça konuşabilirsin. Biz anlarız."

Mila battaniyeyi omuzlarına çekti. Çinceyi aksanlı konuşuyor, söylemek istediklerini düşünürken sözcükler ağzından yavaşça çıkıyordu. Ana dilinde açıklaması şüphesiz daha kolay olurdu ancak kız başını iki yana salladı. Yulun'un koluna vurarak onun da anlamasını istediğini ve farklı dilde konuşurlarsa anlayamayacağını ima etti.

"En başından," dedi Mila. Battaniyenin ucuyla oynadı. "Basmakalıp bir hikâye sanırım. Adını hiç duymadığınız küçük bir kasabada doğdum, öksüz ve yetimim. Hayat zordu. Vasıfsız işçilik yapmaksı daha zor. On dört yaşına bastığımda annemin bana bıraktığı birikimlerin dibini kazıma-ya başladım. Daha fazla kazanmanın bir yolunu bulmak zorundaydım, yoksa açlıktan ölecektim. Sonra bir gün... sanki cennetten bir işaretmiş gibi o reklamı gördüm; bir deney için ücretli gönüllüler aranıyor."

Bir deney. Roma, hikâyenin buradan sonra basmakalıplıktan çıktığını tahmin ediyordu. Juliette oturma odasına girip ona dumanı tüten bir fincan uzattığında ve masaya üç tane daha bıraktığında minnettarlıkla başını salladı.

"Verdikleri adresten Vladivostok'taki tesisi buldum. Son derece sıradan görünüyordu. Tesis beş kişiyi ağırlıyordu, hepsi benim yaşlarımda kızlardı. Bize ortak ev verdiler. Düzenli saatlerde yemekler geliyordu. Hatta üstlerimizdeki eskimeye başladığında daha iyi kıyafetler bile verdiler."

“Onlar kim?” diye sordu Juliette, Mila’nın yanına otururken. Roma çayından bir yudum aldı.

Mila tereddüt etti. “Sanırım değişiyor,” demekle karar kıldı. “Arada sırada tesise gelen, genel işleyişi denetleyen, erkeklerden oluşan bir kurul vardı. Ama biz en çok, bizimle tesiste yaşayan iki biliminsanı ile iletişim kurduk. Bay Pyotr adını kullanan genç adamla Lourens Van Dijk adında yaşlı bir adam.”

Roma çayını püskürttü. En azından fincan hâlâ elindeydi de bu sayede düzgünce gerçekleşti ve püskürttüğü sular içine döküldü. Juliette’in yukarı kalkan dudaklarını saklamak için elini ağzına bastırışına bakarak onun aksini düşündüğünü anladı.

“Ne?” diye sordu Yulun, gözleri büyüdü. “Neden böyle tepki verdin?”

“Lourens,” Roma sakinleşmek için öksürüp fincanı şömine rafına bıraktı. “Eski dostumuzdur.”

“Kendi adına konuş...” Juliette’in eğlenen yüz ifadesi değişti, ellerini kollarının altına sıkıştırdı. “O çatlak biliminsanı sadece baş ağrısı getirdi bana. Bir dilim de portakal.”

“O...” Roma kaşlarını çattı. “Portakal dilimini hatırlıyorum ama neden başım ağrıttı?”

“Unuttun mu? Laboratuvarı yaptıkları, sürekli Kızıl tedarikini bozuyordu. Neredeyse her ay ürünlerimizi çalıp değiştiriyordunuz.”

Yulun birden ayaklandı, kimliklerini doğru bildiğinin ilk somut göstergesine sıkıca tutundu. Yine de Juliette’in iddiası yanlış olduğundan Roma tartışmadan duramadı. “Ama o Lourens’in suçu değildi. Benim suçumdu.”

“Evet, doğru. *Sen de* başımı ağrıtıyordun. Sık sık.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Roma yüzünü buruşturdu. Kendini savunmak için söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Gerçekten de eskiden, sırf şehir onları ayırdığından ve nefretini kazanmayı hiçbir şey olmamasına tercih ettiğinden sık sık Juliette'in işine çomak sokardı. Ancak bugünlerde, artık tehdide gerek olmasa da hâlâ kitap okumak için onu görmezden geldiğinde yatakta Juliette'in tarafına yuvarlanıyor ve yastıkla vurulma onuruna erişiyordu.

Roma, Mila'ya döndü. "Üzerimde deney yaptılar mı demek istiyorsun?"

"Korkunç değildi," diyerek dikkatle yanıtladı Mila. "İlaç aldık. Her gün değerlerimize baktılar. Tesisin, yalnızca sağlık gelişmeleriyle ilgilendiğini söylediler."

Kanepede oturan Juliette, altdudağını ısırmaya başlamıştı, parmaklarını fincana vuruyordu. Roma ile aynı şeyi düşünüyorlarsa ikisi de Lourens'dan haber aldıkları son seferi hatırlamış demektir. Celia ziyarete geldiğinde, Juliette'in kuzeni ve Celia'nın kız kardeşi Rosalind'in eskisi gibi olmadığı, hastalandığı ve Lourens'in onu yeryüzünden silinmeden önce gelişmiş bilimle kurtardığı konusunda uyarmıştı. Bunlar, adam Vladivostok'a gitmeden önce yaşanmış olmalıydı.

"Tartıştıklarını ilk duyduğumuzda bir sorun olduğunu fark ettik. Bay Pyotr ve Lourens'in yani. Ofislerinin kapısını kapatmamışlardı ve Dasha dinlemek için yaklaşmamızı işaret etti. Deneyin yeni aşaması henüz hazır değildi ama bir önceki gün Bay Pyotr bize yine de iğne yapmıştı. Lourens bu durumdan memnun değildi."

Roma'nın boynundan aşağı soğuk ter damlası aktı. Yun, Mila'nın eline uzandı.

"Önemsemedik. Her şeyin yolunda olduğuna inandık.

Tesisteki hayatımız, başka hiçbir şeyi olmayan bir grup kız için fazlasıyla rahattı, kimse bu durumun mahvolmasını istemedi.” Mila iç çekti. “Ancak uzun sürmedi. Uzun zaman dilimlerini hatırlamamaya başladım. Pencereden dışarı bakar, ne zaman akşam olduğunu anlamazdım. Bir odada oturup içeri girdiğim ânı zorla hatırlamaya çalışırdım. Bir gece uyanıp Dasha’nın yatağında olmadığını gördüğümde o kaçınılmaz an gelmiş oldu. Tesise dönene kadar saatlerce onu bekledim, sonra da hiçbir yere gitmediğini iddia etti. Halbuki ön girişten geçişini izlemiştim.”

“Yani sizi içeri kilitlemediler,” diye netleştirdi Juliette. “Dilediğiniz gibi girip çıkabiliyor muydunuz?”

“Tabii ki.” Mila’nın kaşları, tutsak oldukları senaryoyu hayal edemiyormuş gibi kırıştı. “Bu sayede sonunda kaçmamız kolay oldu. Dasha’yı ve sorunun ne olduğunu sorup durdum. Bay Pyotr, yakında geçecek önemsiz bir yan etki olduğu konusunda ısrar etti. Sonraki hafta Lourens gitmemiş olsa dediklerine daha kolay inanırdım. Kapıda bana bir şey söylemeye çalıştı ama Bay Pyotr konuşmadan onu gitmeye zorladı. Lourens bir daha dönmedi. Şimdi o da heyet-ten saklanıyorsa şaşırmam.”

Mila bir an sessizleşti, hızla yüzündeki tutamları çekerek saçını düzeltti. Kız böyle yaptığında Lourens de benzerliği görmüş müydü? Alisa’nın, ağabeyini ararken laboratuvara giriş çıkışını hatırlayarak suçluluk hissetmiş miydi?

“Heyet daha sık kapalı kapılar ardında konuşmaya başladı. Biz de daha çok inatlaştık. Cevaplar istedik. Ve bir gece, beşimiz yaygara koparmak için Bay Pyotr’ı köşeye sıkıştırmışken *dur* diye bağırdı ve hepimiz durduk. Sanki görünmez bir el beni tutuyordu, sanki o an ne söylese yerine getirmek zorundaydım.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Kahretsin, Lourens, diye düşündü Roma. Her zaman iyi ya da kötü yeni bilim icat ediyordu.

“Buna nasıl *izin verilebilir?*” diye sorarken Mila’nın sesi çatladı. “Ve her an bana istediğini emredebileceğini bilerek nasıl orada kalabilirdim? Hepimiz bulduğumuz ilk gemiyle kaçtık, Şanghay’a vardığımızda ayrıldık. Valentina ile Viktoria şehirde kaldı. Dasha ve Lilya da benimle ülkenin iç bölgelerine geçti, sonra ben daha sessiz yerlerde kalmak isteyince vedalaşıp yollarına devam ettiler.”

“Bu ne kadar zaman önceydi?” diye sordu Juliette sessizce. Kafasını kaldırıp, düşündüklerini iletme için gözleriyle Roma’yı aradı.

“Neredeyse üç yıl önce,” diye cevapladı Yulun, Mila’nın yerine. “Aralık 1928.”

“Yulun’un annesinin çayevinde çalışmaya başladım.” Mila’nın dudaklarında belli belirsiz gülümseme oluştu. “Oradaki ilk günümde onunla tamışmamış olsam çok zorluk çekerdim.”

Yani onu uzun süre rahat bırakmışlardı. Neredeyse Roma ile Juliette’in yeni hayatlarına devam ettiği süre boyunca yerleşmişti. Juliette göz temasını kesince hissettiği empatiyle yüzündeki acı belirginleşti. Roma da buruk bir hisle midesinde aynı sancıyı hissetti.

“Peki neden şimdi?” diye sordu. “Kaçtığınızda neden peşinize düşmediler?”

Mila belirsizlik içinde omuz silkerek karşılık verdi.

“Mantıklı bir tahminim yok. Tek bildiğim, yaklaşık bir ay önce Bay Pyotr’in el yazısıyla yazılmış bir mektubun ortaya çıktığı. Bana yardım etmek istediğini ve kabul etmezsem bunun sonuçları olacağını söylemiş.”

“O mektubu yaktım bu arada,” diye araya girdi Yulun. “Doğrudan ateşin içine attım.”

Mila ona mutlulukla baktı. Hikâyesine devam edince ifadesi hemen kayboldu. “Beni buldu, yani her an ortaya çıkabilecekken orası artık güvenli değildi. Bir diğer kasabaya geçtik. Ama sonra başka bir mektup geldi. Böylece yine kaçtık.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Juliette. “Mektuplar gelmeye devam etti.”

Mila eteğinin cebine uzandı. “Sonuncuyu sakladım. Muhtemelen en endişe vericisi bu.”

Roma eğildi, kâğıt parçasını alıp yazılanı okuduğunda yüzünü buruşturdu.

Geliyorlar.

“Bu postayla mı geldi?” diye sordu. “Nereden gönderildiğine dair ipucu var mı?”

“Her seferinde boş zarfın içinde geliyor,” diye yanıtladı Yulun. “Bay Pyotr’ın bizzat bıraktığına inanmaya başladım.”

Ki bu... korkutucuydu. Juliette kaşlarını çatarak ona baktı. Roma şaşkınlığını gizleyemedi.

“Bu dört gün önce geldi,” dedi Mila, uyarıyı işaret ederek. “Aynı günün akşamüstü.” Derin, titrek bir nefes aldı. “Gazetelerde Valentina ve Viktoria hakkında haberler gördüm. Bir gün arayla öldürülmüşlerdi.” Duraksadı. Gözlerini sımsıkı kapayıp sonra tekrar açarak sabit ses tonuyla konuştu. “Gazetede isimleri verilmemişti ama onlar olduğunu biliyorum. Farklı dans salonlarında dansçılık yapıyorlardı.”

Roma kâğıdı masaya bıraktı.

“Diğer ikisi de öldü, değil mi?” diye sordu.

“Dasha ile Lilya, Suzhou sınırının hemen dışında, bura-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

dan arabayla bir saat uzaklıktaki kasabada kapı komşusuydu,” diye cevapladı Mila kısık sesle. “Yulun bu sabah onları uyarmaya gitti.”

Yulun yorgun yüz ifadesiyle burun kemerini sıktı. “Dasha orada yoktu,” diye devam etti. “Ama ara sokağın girişinde kan izleri buldum. Lilya... Lilya’nın cesedi çoktan soğumuştur. Boynunun her yerinde kan vardı. Bir kere baktım, sonra da koşarak uzaklaştım.”

Sonraki birkaç gün içinde Dasha’nın cesedinin bulunması muhtemeldi. Aksini ummak aptallık olurdu.

“Bunun üzerine de bizi aradın,” diye sonlandırdı Roma.

“Başka ne yapacağımı bilemedim.” Yulun yüzünü buruşturdu. “Gerçekten bu taşra bölgelerde kalırsak Mila’yı bulmaları zor olur diye düşünmüştüm. Bu sayede güvende olur sandım.”

Oturma odasına sessizlik çöktü. Çaresizliğin kokusu havada asılı kaldı ve Juliette birden kalktığı anda o kokuyu dağıtmaya çalışırcasma kollarını salladı.

“Tamam, planımız şu,” dedi. “Sana birkaç bıçak vereceğim, sonra Mila’yla beraber herhangi bir tehdit ihtimaline karşı kendinizi korumayı öğreneceksiniz. Daha fazlası gelmeden *önce* bu meselenin özünü bulmayı umalım.”

Juliette yumruklarını sıkmış ve omuzlarını daraltmış halde oturma odasını geçti. Yulun da kalkıp seslendi. “Bekle!”

Juliette duraksadı, bir ayağı çoktan koridordaydı.

“Ben... Ben *haklıydım*, değil mi?” dedi. “Sen Juliette Cai’sin.”

“Ben Juliette Cai değilim.”

Yulun resmen inanmamış gibi kaşlarını çatı. “Hâlâ bunu söylüyor olamazsın, hele ki...”

CHLOE GONG

“Adım Juliette Montagova.” Elini kaldırıp parmağını sallayarak altın alyansını gösterdi, o sırada yürüyüp oturma odasından çıktı. “Evli bir kadını. Roma, gel de şu bıçakları alalım, olur mu?”

Roma duvardan uzaklaşarak itaatkâr şekilde onu takip ederken karısına bir kez daha âşık oldu.

5

Zhouzhuang'daki ortak telefon hattının bulunduğu terzinin sahibi Bayan Gu, Juliette'e soyulmuş bir zòngzi* getirdi, yapışkan pirinçler turuncu gün batımında parlıyordu. Juliette ona ses çıkarmadan teşekkür edip onlarca öpücük atıyormuş gibi yaparak dükkânındaki tezgâha dönen kadını güldürdü.

Juliette zòngziden büyük bir ısırık aldı. Telefon kulağında yarım dakika daha çaldıktan sonra kaba bir ses nihayet cevap verdi.

“Kimsiniz?”

“Ah Tou, insan böyle mi karşılanır?”

Hattın diğer ucundaki Ah Tou hemen ses tonunu değiştirdi. “Mai tàitài. Sizin için ne yapabilirim?”

Kasabada akşam geç saatlerdi, gökyüzü giderek kararıyordu. Juliette, ahizeyi kulağında daha da sıkı tutmak için omzunu düzeltirken akşam yemeği için aceleyle koşturan çocuk sürüsü yanından geçti, neredeyse telefonu düşürecekti. Neyse ki dengesini korumada iyiydi.

“Rahatla, seni çağırmayacağım.” Ah Tou en iyi adamlarından biriydi, emirlerinde çalışmaktan memnundu. Suzhou'nun

* İçinde pirinç, et veya sebze bulunan bambu yaprağına sarılmış geleneksel Çin yemeği. (ç.n.)

çetelerine dahil olduğu şüpheli geçmişine rağmen son derece güvenilir ve iyi bağlantıları vardı. Ayrıca geçmişi Juliette'in işine geliyordu çünkü konuşmayı bilmesi gereken bir grup varsa o da gangsterlerdi. "Senin biliyor olabileceğini düşündüğüm bir mesele vardı da."

"Sor, dásão*."

Juliette dükkânın içine göz attı. Bayan Gu kumaş ölçüsü almakla meşguldü.

"Az evvel boynunda melek dövmesi olan bir adam öldürdüm. Çinliydi. Herhangi bir gruba ait olabilir mi sence?"

Ah Tou biraz düşündü. "Çinliydi ve melek dövmesi mi vardı? Jínglíng** değil de?"

"Kesinlikle Batılı bir melekti. Kanatları, halesi ve masum, tombul yanakları vardı; her şeyi tamdı yani."

"İlginç." Ah Tou bir şeyler yiyordu, telefonda çiğneme sesi duyuluyordu. Başlangıçtaki kabalığının sebebine bakılırsa anlaşılan Juliette akşam yemeğini bölmüştü. "Soruşturabilirim. Hemen mi lazım?"

"Mümkün olabildiğince yakında. İhtiyacım olan son şey çete sembolü çıkması ve on melek dövmeli adamın intikam için peşime düşmesi."

Ah Tou ofladı. "Seni intikam komplolarından korurum, Mai tàitài."

Juliette zòngzisine bakarak gülümsedi. Suçluların koca yürekli olmadığını kim söylemişti?

"Teşekkür ederim, Ah Tou. Minnettarım. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp ardından Bayan Gu'ya el sallayarak

* Çincede ağabeyin karısı, baldız anlamına gelen ya da yaşlı ve evli kadınlar için kullanılan saygı sözcüğü. (ç.n.)

** Çin mitolojisinde hayalet ve ruh anlamına gelen terim. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

oradan ayrıldı. Eve her zamanki rotasından yürürken küçük restoranların vitrinlerinin önünden geçti, kanalın yanına bırakılmış sandıklardan yan adımlarla kaçtı. Kurumuş bambu yapraklarına koyulmuş pilavın son lokmasını çiğnerken zihninin içinde kaybolmuştu.

Juliette havada uçan bıçağı, neredeyse son âna kadar görmedi.

Hemen geri çekildi, bıçak ayağının dibine düştü. Epey aşağıdan ve sarsıntıyla gelmişti, yani belki de sadece ufak bir çizik yaratırdı ancak Juliette yine de ellerini beline koydu. Öfkeli bakışlarını isabetsiz bıçağı atan Yulun'a ya da utanç içindeki Mila'ya değil de iki çocuğa nezaret eden Roma'ya yöneltti.

Roma gülmemeye çalışıyor gibiydi.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Juliette. “Yine?”

“Bu sefer en azından peşine kurnaz suikastçılar takıyorum,” diye yanıtladı Roma. “Yulun, iyi denemeydi.”

“Çok üzgünüm!” dedi Yulun, Juliette'e, hemen bıçağı aldı. “Kesinlikle senin olduğun yeri hedef almıyordum.”

Hedef tahtası, tamamen *başka* yöndeki salkımsöğüdün üzerine yerleştirilmişti, o yüzden Juliette, atmak üzere hazırlanırken bıçağın elinden fırladığını tahmin ediyordu.

“İşte bir taktik.” Bitmiş zongzinin bambu yapraklarını elinde buruşturup Yulun'un kolunu yukarı itti. “*Buradan* başla. İvme kazanmak için kolunu en arkaya uzatmana gerek yok. Böyle yaparsan dirseğin yerinden çıkar.”

Yulun, doğru pozisyonda denediğinde bıçak yine de hedefin yakınına düşmedi.

Juliette yüzünü ekşitirken Roma, delikanlıyı tekrar dene-

mesi için teşvik etti. Juliette, Roma'nın yanma gittiğinde hedef tahtasına daha yakından baktı ve aslında birkaç bıçağın dış çembere başarıyla atıldığını gördü.

"Telefon görüşmesini hallettim," dedi.

"Ah Tou bir şey biliyor mu?"

"Hayır ama soruşturuyor." Juliette çenesiyle hedef tahtasını gösterdi. "Sen mi yaptın?"

Roma gururlu bir anne tavuk gibi kabardı. "Aslında Mila yaptı. Doğuştan yetenekli."

"Sanmam," diye karşılık verdi Mila, durduğu yerden dinlemeye başlamıştı bile. Tekrar atmak için hazırlanırken yüz ifadesinden oldukça kendini adadığı, her denemede tamamen dikkatini verdiği anlaşılıyordu. "İkisi şans eseri idi."

"Yine de Roma'nın ilk başladığındaki halinden çok daha iyisin," diye karar verdi Juliette.

Roma hemen ona döndü. "Doğru değil!"

"On beş yaşındayken doğru düzgün bilye atamıyordu. İzlemesi korkunçtu."

"Bunlar basbayağı yalan. Bilye oynarken seni kaç kez yendim..."

"Pekâlâ!" diyerek sözünü kesti Juliette, arkasını döndü. "Hava kararmadan içeri girelim. Bıçak kullanma derslerimizle sizi Roma'nın atış derslerinden kurtaracağım."

Saat gece yarısını geçiyordu. Juliette, Mila ile Yulun'u dinlenmeleri için yatak odasına geçmeye ikna edememiş, kibarlıktan reddetmeye devam ederlerse tehditle zorlamaya yaklaşmıştı. Nihayet kabul ettiklerinde, kabahatli görünmekten korkar gibi kapıyı açık bırakmakta ısrar etmişlerdi.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

İkili, dinlenmeye çaresizce ihtiyaç duyduğundan uzanır uzanmaz uykuya dalmıştı. Belki bıçak kullanma sanatında ustalaşmaları bir günden fazla sürecekti ancak Juliette, geçirdikleri akşamın, peşlerindeki saldırganları düşünmeyi bırakmalarını sağladığına memnundu. Yulun'un şakağındaki çürük mora dönmeye başlamıştı, can yakıyor olmalıydı ama delikanlı bir kere bile şikâyet etmemişti.

Juliette kapıda onları izledi. Göğsünde, nostalji ve aşinalık karışımı bir duygu hissetti. Mila'nın yanındaki Yulun, evlerine yalnız gelen Yulun'dan farklıydı. Tereddütlü değil, iradeliydi. Kararsız değil, gözü pekti. Daha on yedi yaşındaydı. Mila da öyleydi. Juliette uyuyan çifte baktığında Roma ile kendisini, genç ve telaşlı hallerini, dünyayla mesafelerini korumak için çabalarken bu süreçte bitkin düşüşlerini görüyordu. O zamanlar bulduklarını ellerinde çaresizce tutmaya uğraşırken ardı ardına gelen saldırıları savuşturmaya çalışıyorlardı.

Juliette kapıyı sessizce kapattı.

Ne var ki tamamen aynı olmadığını biliyordu. Roma'yla ikisi isteseler bir şehri paramparça edebilirler, betonu elleriyle kırıp yerden altın çıkarabilirlerdi ancak buna sırt çevirmişlerdi. Bu ikilinin böyle bir gücü yoktu, yardım istemek zorunda kalmışlardı, şimdi de Roma'yla beraber o yardımı sağlayan kişi olmuşlardı.

Hoş bir değişiklikti.

Juliette dışarı çıktığında Roma mutfak masasındaydı. Önünde gazete yığını duruyor, manşetleri tararken gözleri hızla hareket ediyordu.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu.

Roma dikkatini gazetelerden uzaklaştırmadan Juliette'e yaklaşmasını işaret etti. Juliette masayı dolandı, sonra da

ona sarılıp çenesini boynunun kıvrımına bastırdı. Tanıdık bir pozisyondur; Roma mektup yazarken veya faturaları düzenlerken yaptığı işe burnunu sokmadan sık sık arkasına böyle yerleşirdi.

“Şanghay gazeteleri,” diye belirtti Juliette, manşetleri görünce. “Bizi geri göndermeye mi çalışıyorsun, aşkım?”

“Sadece seni,” diye cevapladı Roma ifadesizce. “Bugünkü korkunç iftiralarının cezası.”

Juliette kahkaha attı. “Affedersin.” Burnuyla Roma’nın kulağını dürttü. “Telafi ederim. Gönderme beni.” Koridora baktı.

“Galiba seni affedip teklifi beklemede tutacağım.”

“Şahane.” Juliette masadaki başka bir sandalyeye oturup gazetelerden birini eline aldı. “Ee, aslında ne yapıyoruz?”

“Mila’nın bahsettiği haberleri bulmaya çalışıyoruz,” diye cevapladı Roma, o da konuya tekrar odaklanmıştı. “Ama Şanghay’da çok fazla gazete var.”

Saçını savuran Juliette önündeki yığından ilk birkaç gazeteyi kurcaladı. “Bunlarda haberden çok propaganda var.”

Roma sessizce homurdandı. “Yine de epey büyük bir yığın.”

Birlikte birkaç dakika boyunca tarayıp son baskıları masanın ucuna ittiler. Juliette’in dikkati bir an için dağılınca bakışları koridora, yeniden uyuyan Yulun ile Mila’nın görüntüsüne döndü.

“Roma,” dedi, mutfığa çöken sessizliği bozarak. “Sence o deneyler kızlara ne yaptı?”

“Ne demek istiyorsun?” diye yanıtladı Roma, hâlâ manşetleri okuyordu. “Mila’nın bahsettiğinden başka mı?”

Juliette mırıldandı. “Lourens’in böyle deneyler yapması tuhaf geliyor sadece.”

Roma’yla kaçmalarından yaklaşık bir yıl sonra Celia’nın ona fısıldayarak söylediklerini hatırladı. Rosalind hastalan-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

muş, sonra da acayip yan etkilerle beraber iyileşmişti. Şimdiyse kimsenin anlayamayacağı bir sebep -yaşlanmıyor oluşu, hızlı iyileşmesi, asla uykuya ihtiyaç duymaması- yüzünden milliyetçiler tarafından işe alınmıştı ve buna yol açan kişi Lourens'dı. Bugünlerde Juliette, Celia'yla hiç olmadığı kadar yakındı ancak Rosalind ile yıllardır konuşmamıştı. Ona ihanet ettiğinden ve Juliette, onu güvenli evde bağlı bırakıp o zamanki sevgilisi hakkında bildiği her şeyi ortaya dökmeye zorlayarak karşılık verdiğinden beri. Juliette nihayetinde kuzenini bırakmış olsa da son görüşmelerini sürekli düşünüyordu. Böyle tatsız ayrılmamaları için ne yapabileceğine kafa yoruyordu. Rosalind'in bu yüzden kendini suçlayıp suçlamadığını düşünüyordu çünkü ona göre Juliette'i *hayattayken* en son o zaman görmüştü.

Rosalind en yakın arkadaşlarından biriydi. Juliette eskiden ne kadar sinirli olursa olsun geçen yıllar onu yumuşatmıştı, Rosalind'i yaptığı hatadan dolayı suçlamaktan çok özlediğini anlamasını sağlamıştı. Yine de uzun zaman geçmişti. Ulusal bir suikastçi olarak çalışan kuzeninin nasıl birine dönüştüğünü, Lourens'in elinde ne hale geldiğini bilemezdi.

"İnanılmaz becerikli bir adam," diye devam etti Juliette. Zaman çizelgesini doğru anladıysa Mila'yla tanışmadan önce çoktan Rosalind'i kurtarmıştı. "Bu küçük deneylere niye ihtiyaç duysun? Başkalarına isteğini yaptırmak ustalık ister, evet ama duyduğumuz kadarıyla Lourens zaten *ölüm-süzlüğü* buldu. Daha fazlasının, belki Mila'nın anlamadığı bir şey olmadığına inanmakta zorlanıyorum."

Roma hareketsizdi. Az önce söylediklerine değil de önündeki gazetede gördüğü bir şeye tepki verdiğini anlaması birkaç saniyesini aldı.

“Haklısın. Bu inanılmaz.” Kusursuz hareketiyle Roma gazeteyi, önünde duracak şekilde çevirdiğinde Juliette yazıyı gözleriyle taradı. Roma alt köşedeki paragrafı işaret ederek yüksek sesle okudu:

“Başta cinayetten şüphelenilen, Fransız İmtiyaz Bölgesi’ndeki iki Rus dansçı kızın ölümünün intihar olduğuna karar verildi. İncelemelerin ardından dedektifler, yaralarını kendilerinin açtığını belirlediler ve bu iki dosyanın beş yıl önce şehri saran delilikle alakalı olma ihtimali üzerinde duruluyor.”

“Ne?” dedi Juliette. Roma başını kaldırdığında ikisi de şaşkınlıkla bakiştılar. “Delilik mi? *Bizim* delilik? O sırada şehirde bile bulunmayan bu iki kızın onu taklit etmeye karar vermesi mümkün değil. Mutlaka öyle görünsün diye uğraşılmıştır.”

Roma gazeteyi katlayıp, gözünün önünde durmasını diye masanın diğer tarafına kaydırıldı. “Neden boğazları kesilerek öldürölsünler onu da anlamıyorum. Araştırma yapmak istiyorsan deneklerini ortadan kaldırmazsın. Onları susturacak kadar acil bir meseleyse üç yıl beklemezsin de.”

Mutfaktaki saat yüksek sesle çaldı. Koyu yeşil karolarda yankılanan ses giderek yükselirken her geçen saniye gürültü daha da arttı. İç çeken Juliette elini masaya uzattığında, Roma parmaklarını onunkilere sarmak için eğildi.

“Paul Dexter’in kaos için ölümden döndüğünü sanmıyorum,” diye mırıldandı. “Diğer seçenek Dimitri olabilir ve şahsen hortlak Paul’u yeğlerim.”

Roma bir an için elini daha sıkı tuttu. Ardından gevşeterek işaretparmağını Juliette’in yumuşak avucuna vurdu.

“Bekle,” dedi. “Aslında aklıma ilginç bir fikir geldi. İlk seferinde bunu nasıl çözmüştük?”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Juliette bu düşünceyle ürperdi. “Bolca beceriksizlik ve yanlış varsayımlarla.”

Roma, onun cevabını kelimeler olmadan üfler gibi savuşturdu. Sinirli numarasını yaparken Juliette’in burnu kırıştı.

“Hayır,” dedi Roma, Juliette havayı ciğerlerinde toplayıp derin nefesle karşılık vermeden önce. “Kaynağına inerek. Paul Dexter’in herkesten çok kazanç sağlayacağını daha erken fark ettiğimizi düşünsene.”

Juliette nereye varmaya çalıştığını anlamıştı. “Bu Bay Pyotr denilen adamı bulmak istiyorsun, değil mi?”

“Bizim için çok zor olmaz. Buradan Suzhou’ya kadar bütün kasabalarda bağlantımız var. Tek sorun nasıl başlayacağımız. Adam, Mila’ya pulsuz mektup gönderiyorsa yakınlarda olmalı.”

Gece yarısını çeyrek geçiyordu. Juliette çenesine vurdu. “Muhtemelen önce santrale girip oradaki herhangi birinin Vladivostok’la uluslararası arama yapıp yapmadığını kontrol edebiliriz. Bence çok fazla olmamıştır, bu sayede Bay Pyotr’ın kimliğini ifşa edebiliriz. Adamı araştırmadan önce daha fazla dayanağımız olur.”

Roma çoktan ayaklanmış, askıdan ceketini alıyordu. “Zekice. Çok akıllısın. Hadi.”

Juliette yavaşça kalktı, Roma giydikten sonra onun ceketini de alırken dudaklarının titremesini engelleyemedi. Roma daha kolay giyebilsin diye ceketini tuttu ve Juliette gülümseyerek masanın yanında dururken kumaşı salladı.

“Hadi dorogoya,” dedi.

Juliette hemen yanına gitti, kollarını kaldırıp ceketini giydi. “Gidelim.”

6

Gecenin karanlığı uğursuzca etraflarını sarmış, geç saatler ağır ve kalın bir örtü gibi çökmüştü. Juliette, ıslak çimlere sıkıca basarken çitin üzerinden baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye fısıldadı Roma.

Dürüst olmak gerekirse Juliette karanlıkta pek göremiyordu. Yakınlarda sokak lambası yoktu ve yarımay, ileride görünen küçük telekomünikasyon merkezini ancak belli belirsiz aydınlatıyordu. Yakınlarda hiç hareket olmamasını ve binanın tamamen durgun olmasını göz önünde bulundurarak kıyının sahiden de boş olduğunu varsayıyordu.

Ellerine üflerken nefesi belirgin, kalın bir duman tabakası oluşturdu. “Boş görünüyor. Boynunu uzatsana.”

“Affedersin?”

Juliette çoktan soğuk ellerini Roma’nın yakasına uzatmış, parmaklarını çıplak tenine değdiriyordu. Dışarı eldivensiz çıkarken akşam sıcaklığın bu kadar düşeceğini tahmin etmemişti. Genel bölge santrali, Zhouzhuang’dan arabayla yarım saat mesafedeki kasabada, taşradan çok şehri andıran en yakın merkezde yer alıyordu. Onların sıcak kasabalarından farklı olsa da yolları Şanghay’ın hareketliliğinin yakınına bile yanaşamazdı; mesela, Roma sokak lambasının altına

park ettiğinde, ikisi de sonraki sokakta bulunan santrale sızmak için gölgelere gizlenirken etrafta bir insan dahi yoktu.

Sabaha eve döndüklerinde, Yulun ve Mila dinlenirken araştırarak çok fazla zamanları olacaktı. Juliette, ikisinin evdeki güvenliğinden şüphe duymuyordu; Mila yastığının altında Juliette'in en keskin bıçağıyla yatmıyor olsa bile, Roma öndeki ve arkadaki girişlere tuzak teli çekmişti. Birkaç yıl önce memnuniyetsiz bir müşteri tedariklerini hedef aldığı anda kurduğu acil durum alarm sistemi devreye girerdi. O tellerin yanında herhangi bir hareket olduğunda çatıdaki işaret fişekleri ateşlenecekti. Bu, davetsiz misafiri korkutmazsa başka hiçbir şey korkutmazdı.

“Boynum sana göre yeterince sıcak mı?” diye sorarken Roma'nın ses tonu donuktu. Juliette'in buz gibi elleri donduğunda neredeyse hiç irkilmemişti. Kışın yaptığı ani saldırılar kadar kötü değildi. Kollarını sarılıyormuşçasına Roma'nın karnına dolayarak hazırlıksız yakaladığı anda soğuk ellerini gömleğinin içine sokardı.

“Oldukça sıcak, evet.”

Roma uzanarak onun ellerini çekti ve sıcaklığı korumak için birleştirdi. “Daha sonra, suç işlemediğimiz bir anda boynumu alabilirsin.”

“Söz mü?”

“Hiç sözümden döndüm mü?” Juliette bir şey diyemeden Roma onu döndürdü ve ileri yürüttü. “Hayır, sakın cevap verme. Farazi bir soruydu.”

“Ben de hepsini saymak üzereydim.”

“O eskidendi. Artık değiştim. Artık tutulmayan sözler ve yalanlar yok.”

Juliette homurdanarak güldü. “Geçen hafta o dev çiçek buketinin fiyatı hakkında yalan söylemedin mi?”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“O senin iyiliğin içindi, çok sevmiştin.”

“Onlar *on* yuanlık...” Juliette, hafif bir ses yankılanınca birden sustu. Roma’yı tutup ağacın arkasına götürdü. “Şşşt!”

Rüzgâr aniden sertçe esince ses, yarattıkları gürültüyü bastırdı. Birlikte ağacın etrafından dolandılar, vücutları görünmesin diye gövdesine iyice yaslandılar. Tepedeki yapraklar sallanırken Juliette eğilerek geçen arabayı gözüyle takip etti. Farları santral boyunca parlıyordu. Tekerlekleri yolun sert çakıllarını ezdikten sonra uzakta gözden kayboldu.

“Ne diye susturdun beni?” diye sordu Roma, birkaç saniye sonra. “Konuşan sendin.”

“Sana sus demeyi seviyorum,” diye cevapladı Juliette.

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.” Yüzü tam anlamıyla ifadesizdi, konuşmaya devam etti: “Beni çok heyecanlandırıyor.”

Roma, kışkırtmadan etkilenmemiş görünmek için fazlasıyla çabalayarak boğazını temizledi. Yüz ifadesinin anlaşılmasız görünmesi için ne kadar uğraşsa da Juliette, dilinin altı kaşınıyormuş gibi boğazını daha kısık sesle temizlemesinden heyecanlandığını anlıyordu.

“Şurada kırık pencere gördüm sanırım.” Juliette hızla ağacın arkasından çıkarak çitin etrafından dolaştı ve hemen binaya yaklaştı. Etraf, herhangi biri tarafından fark edilmeyecekleri kadar boştu ancak dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. “Paneli kırıp içeri girebiliriz.”

Roma hemen onu takip etti. Kırık pencereyi buldular. “O şekilde cam parçaları kalabilir.”

“Önemli değil.” Juliette levhayı itmek üzere uzandığında camın üzerinde kırık çizgiler olduğunu gördü. Dikkatini çekmesinin nedeni birisinin camın üzerine, kolayca soyduğu

beyaz kâğıtla X şeklinde bant çekmiş olmasıydı. “İçerisi depoya benziyor. Aşağıdaki levhayı içeri iteceğim. Kolayca geçebiliriz. Sonra sen beni yere yatırırsın ve...”

“Juliette,” diye Roma lafını kesti, şok içindeydi.

“...kapının altında ışık var mıymış kontrol ederim,” diye bitirdi Juliette. Etkisini göstereceğini diye durdu. “Sen ne diyeceğimi sandın?”

“Sen...” dedi Roma dili dolaşarak. “Işık var mı diye yere yatırılmana gerek yok.”

“Katılmıyorum. Üzerimde fiziksel baskı olunca odaklanmam daha kolay oluyor. Binanın geri kalanının da boş olduğundan emin olmamı istemiyor musun?”

Roma kollarını havaya kaldırdı. Çoktan uygunsuz şakalara başlamışken Juliette ile tartışmak boşunaydı.

“Pencereyi halletmeye başla. Ölümüm senin elinden olacak.”

Juliette sırtıp sustalı çakısını çıkardı. “Umarım olmaz. Yoksa Benedikt bana yine bağırır. Gözlerini koru.”

Çakısını döndürerek kör ucunu camın köşesine vurdu. Cam levhanın yarısı hızla yerinden çıkıp odanın içine düştü. Juliette parmaklarını bir kısmı çıkarılan camın kalanına dikkatlice dolayarak, pencerede dikdörtgen şeklinde kusursuz bir boşluk oluşana kadar sertçe çekti.

“Bana yardım et, aşkım.”

Roma çoktan ceketini çıkarmış, kalan keskin parçalardan ve kırıklardan korumak için pervazın üzerine sermişti. Juliette olabildiğince hızlı şekilde dizini pervaza koydu ve Roma’nın kalçalarını iterek yardım etmesi sayesinde pencereden geçip sağlam bir “Off!” sesiyle depoya indi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Roma.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Bu iş için fazla yaşlandım. Galiba dizlerim gıcırdadı.”

Roma da tırmandı, sonra ceketini pervazdan aldı. Kapıya dönüp dikkatle açıldığı karanlık koridoru gösterdi ve dışarıyı kontrol etti. “Benim dizlerim on beş yaşımdan beri gıcırıyor.”

“O kadar yalan söyledin ki. Erkenden yaşlandırdı seni.”

“Peki, Azize Juliette. Seninkileri açık etmeye başlamadan geçmiş suçlarımı saymayı bıraksan iyi olur.”

Juliette kahkahasını bastırdı. Birbirlerinin geçmişteki suçlarını, haftalık radyo programıymışçasına açık ediyorlardı. Bu meseleyi mizaha dönüştürmenin özgürleştirici bir etkisi vardı, sanki onları birbirlerinden uzak tutan şeyden gerçekten kaçtıklarının kanıtıydı.

Juliette de kapıdan bakmak için Roma’nın kolunu tuttu. Koridor boş görünüyordu.

“Sola.”

Harekete karşın kulaklarını açık tutarak binaya girdiler. Beklendiği gibi tamamen boştu, duvardaki saatin uzun akrebi uyuşukça hareket ediyordu. Santralin ana bölümü, ay ışığı içeri sızıp beş sıra masayla iletişim aygıtlarından sarkan kulaklıkları aydınlatınca açığa çıktı. Her makinenin girişinde sayısız kablo vardı, bazıları serbestçe sarkarken diğerleri sıkıca sabitlenmişti.

“Gece yarısından sonra hiç kimse telefon etmiyor mu?” diye merak etti Roma.

“Daha büyük bir santrale yönlendiriliyor,” diye cevapladı Juliette, köşede gördüğü rafın yanına yürürken. “Şanghay’ın Çin bölgesindeki santral ne kadar erken kapanıyordu, hatırlıyor musun?”

Roma kafası karışık halde baktı, yani hatırlamamıştı. “Sanırım o sizin bölgenizdeydi.”

“Düşman bölgesinde neler olduğunu izlemedin mi?” Juliette bir kanepeye oturup rafa yığılmış kalın kayıt defterlerini inceledi.

“Ben *seni* izledim. Bölgenizde olan saçmalıkları umursamadım.”

Roma yanına oturarak en yakındaki yığını çıkardı. Juliette stratejilerin ne olacağını soramadan kayıt defterlerini kucağına bıraktı, ardından kendi kucağına başka birini aldı.

“Bu sonsuza kadar sürebilir,” dedi Juliette, rafın tamamına bakmak için başını eğdi.

“Önceki ayların çoktan faturalandığı düşünülürse sadece bir ayın kayıtlarını tutmazlar mı?” Juliette’in omzuna vurdu. “Araştırmaya başla. Bunlar yalnızca eylül ayının.”

Juliette derin, abartılı nefes alıp ilk kayıt defterini açtı. Ay ışığında sütunları aşağı yukarı incelerken artık güçlkle okuduğu bir zaman geldi, bir süre sonra en basit haliyle *bakıyordu*. Çin’deki çoğu yerin birkaç karakteri olmalıydı; iki ya da üç, en fazla dört Çince karakterden oluşmalıydı. “Fuzhou,” “Şanghay,” “Tianjin.” Diğer yandan, “Vladivostok,” kocaman yedi karakterli bir kelimeydi, yani aşırı dolu sütunu gördüğünde duracaktı.

Kayıt defterleri yerde yığılmaya başladı. Üç. Beş. On.

“Ahh!”

Roma, Juliette’in ani nidasıyla irkilerek yerinden sıçradı. “Ne oldu?”

Juliette hemen defteri çevirip parmağını en alttaki tek satıra bastırdı.

“Happy Inn’den Vladivostok’a yapılan beş dakikalık arama. Orası buradan sadece yirmi dakika uzakta.”

Bahsi geçen yer, Juliette’in kuzeni geçmişte bahsettiği için

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

adını bildiği taşradaki bir oteldi. Celia, kısa vadede Şanghay'a dönmek sorun olduğunda görev aralarında bazen orada saklanıyordu. Ara sıra komünistlere ev sahipliği yapıyorlarsa, sokaklarda söylenenlere göre istemeyenlerin gittiği bir yer olduğu kesindi.

“Umut verici,” dedi Roma. “Bakalım başka var mı?”

Ortak çabayla, Juliette bütün defterleri Roma'ya uzattı, o da kısaca sayfalarını çevirdi. Tüm eylül yığının bitirip kayıtları rafa koymaya başladıklarında işe yarar sadece tek kayıt bulmuşlardı.

“Saat kaç?” diye sordu Juliette.

“Neredeyse iki,” diye yanıtladı Roma.

“Yani bir yere daha uğramaya vaktimiz var?”

Roma çoktan harekete geçmişti. “Sen yetiştiğin müddetçe.”

“Ne!” diye cıyıkladı Juliette. Peşinden koşarken topuklarını takırdadı. “Hiç de senden yavaş değilim!”

7

Happy Inn'in resepsiyonunda çalışan yoktu ancak bir görevli olduğu belliydi. Roma, resepsiyonun hemen arkasındaki odadan gelen ayak seslerini duyabilirdi, üstelik kenarda duran soğuk bir fincan çay da vardı.

“İzin ver arkasına atlayayım,” diye fısıldadı Juliette. Arkada saklananı görmek için parmak uçlarında yükseldi. “Hızlı olurum.”

“Hayır,” dedi Roma sertçe. “Her an dönebilirler.”

“Sadece bekleyecek miyiz yani?”

Roma, otelin resepsiyonuna bakındı, yıpranmış duvar kâğıdını ve arkadaki odalara çıkan tek koridoru inceledi. Anlaşılr biçimde etrafta kimse yoktu; yalnızca gecenin ağır sessizliği ve köşedeki, geçen her saniyeyle sarkacı soldan sağa sallanan ayaklı duvar saatinin sesi duyuluyordu. Ayaklarının altındaki kırmızı halı ilk döşendiğinde dolgun olabilirdi ancak şimdi o kadar kirlenmişti ki ipleri düz ve gri, suluboya suyu gibi bulanık görünüyordu. Duvarların köşelerinde küf oluşmuş, koyu kümeler ahşap panelleri kaplamıştı. Ahşabın üzerinde Art Deco tarzı kenarlıklar işlenmişti, çaba harcandığı belli oluyordu, kareler aynı boyutta olsa belki daha güzel görünebilirdi.

“Kibarca sorabiliriz, o yüzden beklemekte sorun yok.” Özenle, tüylerini kabartmış vahşi bir kediye alırcasına Juliette’in ellerini titizlikle masadan kaldırıp tekrar ileri atılmadan önce onu bir adım geri çekti. Ancak bunun yeterli olacağından emin değildi, açık saçlarını tutarak omzuna doğru düzeltti ve üçe ayırdı.

“Sen... saçımı mı örüyorsun?”

“Evet,” diye cevapladı Roma basitçe. “Seni sabit durmaya zorluyorum. Ayrıca gözünün içine giriyor.”

Karısına söz dinletemiyordu çünkü Juliette, durum hoşuna gittiyse onu dinlememeye yatkındı. Aralarındaki büyük meseleler ve ciddi kararlar hiç çaba sarf edilmeden çözülüyordu; birlikte sorun çözerlerken neredeyse aynı kişiymişçesine konuşuyorlardı. Ne var ki daha küçük sorunlarda, Roma’nın tatlı diliyle Juliette’in inatçılığı arasında savaş çıkıyordu. Çoğu zaman Juliette kazanıyordu.

“Saç örebildiğini bilmiyordum,” dedi.

Roma’nın sesi kibirliydi. “Her sabah Alisa’nın saçını kim yaptı sanıyorsun?”

“Alisa’yı örgülü saçla gördüğümü sanmıyorum.”

“Evet, eh...” Juliette resepsiyona yaklaşmayı denediğinde Roma örgüyü ve maskaralığı bırakıp bu kez parmaklarını saçına dolayarak onu zorla geri çekti. “Çok iyiyim demedim ki. Bırak şunu.”

“Şöyle bir göz atmak istiyorum sadece.”

“Juliette, eğer durmazsan yemin ederim...”

Juliette tekrar denedi. Roma saçını bir kez daha, bu sefer daha sert çekti. Yüzüne pek bakamasa da Juliette’in sessizce güldüğünü biliyordu.

O anda resepsiyonun arkasındaki kapı açıldı. Sade ve

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

geleneksel kıyafetler giymiş genç görünümlü resepsiyonist, elinde bir fincan çayla dışarı çıktı. Adam karşısındaki manzaraya anlam vermeye çalışırken durdu.

Roma, Juliette'in saçını bırakarak ona, *seni tuttuğuma memnun değil misin?* anlamında baktı.

Juliette de karşılık olarak, yanlarında birileri varken yorumlayamayacağını bildiğinden sinsice göz kırptı.

“Günaydın,” dedi, artık üzerine gidip kâğıtlara bakabilecek kadar özgür kaldığından resepsiyona yaklaştı. “Bize yardım edebilir misiniz? Bir misafiri arıyorduk da.”

“Kesinlikle gün aymadı,” diye cevap verdi adam. Fincanını orada duran diğerinin yanına bıraktı. “Kimi arıyorsunuz?”

Roma, Juliette'e yaklaştı. Gözlerini kısarak resepsiyona dikkatle baktı.

“Bana sadece adının Bay Pyotr olduğunu söyledi,” diye yanıtladı Juliette. “Sanırım burada uyan biri yoktur?”

“Hmm... hayır, hayır yok.”

Juliette, Roma'ya şöyle bir baktı. Roma da kaşını kaldırarak şüphelerine karşılık verdi.

“Defterlerinizi kontrol etmediniz.”

“Gerek yok, zaten biliyorum.” Resepsiyonist çayından bir yudum aldıktan sonra, hâlâ neden orada dikildiklerini sorarcasına ikisine baktı. “İsim hiç tanıdık gelmedi.”

Juliette masaya yaslandı. “Konuk defterini verin o halde. Kendim bakacağım.”

“Kesinlikle olmaz,” diye yanıtladı genç adam. Aksiliğin ilk ateşi gözlerinde yandı. Juliette arabadayken buranın aynı zamanda siyasi suçluların saklanma yeri olduğundan bahsetmişti, yani resepsiyonun arkasındaki kişi bu işe uygun olmalıydı. Nedense Roma bilgiyi kolayca vereceklerinden şüpheliydi.

“Alacağım,” dedi Juliette, Roma’ya, fısıldama hatta sesi ni kısma zahmetine dahi girmeden.

“Affedersin?” Resepsiyonist masanın altına uzandı.

“Xiǎo huǒzi*,” diye uyardı Roma onu, gözleri hareketini takip etti. Juliette’in ne planladığını ve sonraki saniyelerde ne yapmasını istediğini tam olarak anlamış olsa da resepsiyonist travma yaratacak bir deneyimden kaçınmak istiyorsa ellerini havaya kaldırsa iyi ederdi. “Bunu yapmayı hiç istemezsin.”

Yine de yaptı: Resepsiyonist silahını çıkardı. Doğrulttu.

Bunun üzerine Juliette, gözün göremeyeceği bir hızla silahı elinden alıp namluya sertçe vurdu, tabancayı elinde döndürdü ve adama doğrulttu.

Adam vurulmamak için şok içinde ellerini kaldırmışken Roma uzanıp konuk defterini aldı ve yaklaştırdı.

“Telefonla iki hafta önce aranmıştı,” dedi Juliette.

“Evet, hatırlıyorum,” diye cevapladı Roma rahatça, ocaktan kaldırılması gereken pirinci tartışır gibi davranıyordu. Sayfaları çevirerek isimlere baktı. Bay Pyotr’ın takma isim kullanması muhtemeldi ama *bir şekilde* kendini ele verdiği ne inanıyordu.

“Bir şey buldun mu?”

Roma sayfaya gözlerini kırıştıtırarak baktı. “Aslında... evet.” Konuk defterini çevirip iki hafta önceki sütunu gösterdi. Pyotr diye biri yoktu ama...

“Burada neden bu kadar çok Rusça isim var? Koca bir grup mu geldi?”

“Tanrı aşkına, bundan size ne?” diye cevap verdi adam. Mağlup bir nefes verdi. “Evet, koca bir grup geldi. Bugün erken saatlerde gittiler.”

* Çince “genç adam, delikanlı.” (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

Juliette silahı indirmeden kaşlarını çattı. Adamın gerçeği söyleyip söylemediğini sorgulayabilirlerdi ancak bu bilgi tamamen zararsızdı. Açık ederek pek bir şey kaybetmiyordu.

“Aslında açılışı böyle yapabilirdin.” Konuk defterini bırakan Roma’ya tekrar baktı. Sessizce bakıştılar, her dakika değişen ifadelerinde sorular gelip geçti.

Bir sürü insanı getirip takma isim kullanan Bay Pyotr muydu? Yoksa Bay Pyotr onları tutmuştu da kendisi Vladivostok’ta kalmış ve buradan aranmış mıydı? Bir sürü olasılıkla yetersiz bilgi vardı. Bu konuk defterindeki insanlar en kötü ihtimalle bir çıkmaz, en iyi ihtimalle belirsiz ipuçları sağlayabilirdi.

Roma, Juliette’in dirseğine dokunmak için uzandı.

“Onu burada tut,” dedi kısık sesle. “Ben etrafa bakacağım.”

“Hayır!” diye karşı çıktı resepsiyonist hemen. “Etrafa bakamazsınız. Misafirlerimizin mahremiyeti...”

“Düşünme bile.” Juliette silahı sallayarak geri adım atması için işaret etti. “Kıpırdama.”

“Sizden kork-”

Juliette nişan almak için kolunu masanın üzerinden uzattı ve ayağına ateş etti. Adam çığlık attı. Bir mermi ayakkabısının hemen yanma isabet ederek halının üzerinde kömürleşmiş bir delik açtı.

“Bu ilk uyarıydı.” Ofladı. “Kaç uyarım olduğunu test etmek ister misin?”

“Bu saçmalık-”

Roma, Juliette’in ufak tehditleri nasıl hallettiğini bildiğinden hemen uzaklaştı. Otelin içinde yürürken parmaklarını duvara boylu boyunca değdirerek duvar kâğıdının üzerindeki tozu sildi. Çok az öbek olsa da otelin nadiren temizlen-

diğini gösteriyordu, yani buradaki müşterilerin muhtemelen yakınlarda başka seçenekleri yoktu. Aynı yolda yürürken Roma, sağında uzanan küçük çayın yanına inşa edilmiş binanın çok da büyük görünmediğini düşündü.

Birkaç odanın kapılarını açmayı denedi. Çoğunun ya içeriden kilitlendiğini, sallanan zeminde horultuların yankılandığını ya da yalnızca boş süpürge dolabına açıldığını fark etti. Resepsiyondaki Juliette'in yüksek sesle konuştuğunu, sırf birini korkutmak için yaygara koparırken kullandığı abartılı ses tonunu kullandığını duyabiliyordu.

Kapılardan biri nihayet açıldı. İçeriye ay ışığının altında inceledi. Çarşaflar çıkarılmıştı ancak hizmetçi işin ağır kısmını halletmiş, çamaşırcı ikinci yarısını bitirmemiş gibi yığın halinde yere bırakılmıştı. Oda bunun dışında boştu. Roma parmağını ahşap masada gezdirdiğinde hiç toz bulamadı.

Birisi yakın zamanda burada kalmıştı. Oda daha birkaç saat önce temizlenmişti.

"Hmmm..."

Odadan çıkarak bir sonrakini denedi. Juliette'in sesini yeniden duydu, başka bir konuya... *doğum* konusuna mı geçmişti? Resepsiyonistle ne hakkında konuşuyor olabilirdi?

Görevine odaklanmak için hızla başını sallayan Roma çıkarılmış bir başka çarşaf yığınının altüst ederek benzer görünüşteki odayı inceledi. Belki de çarşafların böyle bırakılması, odanın düzenlendiği ve sayıldığı, kullanılan eşyaların çıkarıldığı anlamına geliyordu. Yani belki de...

Roma köşedeki küçük çöp kutusunu fark etti. İçine baktı. Tek sigaradan başka bir şey yoktu fakat şimdi merakı uyanmıştı. Bu odalarda hâlâ son kalan misafirlerin kalıntıları duruyordu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Kapıları kolayca açılan bütün odaları araştırmayı sürdürdü, boş gardıropları yokladı ve pencere camlarının kenarlarına dokundu. Koridorun sonunda, otelin bitimindeki odalardan birine girdiğinde sigara kokusunu hemen aldı, o kadar baskındı ki çöp kutusuna bakıp altı izmarit bulduğunda hiç şaşırmadı. Altındaysa yırtık kâğıt parçaları buldu, bazılarının köşeleri yakılmış ve kararmıştı.

Burnunu buruşturdu. Yüzünü ekşiterek uzandı ve parçaları çıkardı. Başkasının çöpünü kurcalamak ne kadar iğrenç olursa olsun, panik içindeki Yulun'u ve Mila'nın üzgün yüzünü hatırlayınca altı çentikli parçaları birleştirmeye başladı.

No.143

Hizmet Faturası

Tanım: Yüz yuan

Ödenecek kişi: [REDACTED]

Yazı son derece silikti. Çoğu sigara yanıklarıyla kararmış olsa da Roma okunaklı kısımlara parmağını sürttüğünde rengin, mürekkep bittiği için böyle olmadığını doğruladı. Hayır, bu tam olarak, üzerine yazılanı kopyalamak için aslının altına koyulmuş bir kopya kâğıdıydı. Muhtemelen parayı aldıktan sonra kayıtlara ihtiyaç duymadıkları için atmış olmalılardı.

Roma fatura parçalarını alıp tekrar çöp kutusuna koydu. Kimlik tespit etmesine yarayacak detaylar bulmasa da belge Rusçaydı, yani Vladivostok aramasıyla bağlantılı olduğu doğrulanmıştı. Yüz yuan hatırı sayılır miktarda bir paraydı. Bu odada kalan kişi, bu miktardaki ödemeler için fatura çıkarıyorsa kesinlikle önemli bir şey için olmalıydı.

Kafası sorularla dolu odadan çıktı, Happy Inn'i incelemeyi tamamlamıştı.

"...hiç de bile. Ah, merhaba, aşkım," diye selamladı onu Juliette, gevezeliği bırakarak. "İyi bir arama yaptın mı?"

Roma elleri ceplerinde, öylece masaya yaklaşırken Juliette'in silahı hâlâ elindeydi. Birkaç saniye bekledikten sonra, "Yeterliydi. Sohbet iyi miydi?" dedi.

"Kesinlikle," diye cevapladı Juliette, resepsiyonist aynı anda, "Hayır," diye homurdanırken.

Juliette sırtıttı. O ifadeyle Roma'ya sessizce gitmeye hazır olup olmadıklarını sordu, Roma da ancak onun fark edebileceği kadar hafifçe başıyla onayladı. Roma yeniden konuk defterine bakmak üzere masaya yaslandı, işe yarayabileceğini düşünerek malum sayfayı yırttı.

"Bu bizde kalacak, teşekkürler."

Resepsiyonist karşı çıkamadan Juliette paltosunun cebine uzanıp bir tomar nakit çıkardı. Bir adım geri attıktan sonra parayı yere, silahı da üzerine yerleştirdi. "Artık yolundan çekiliyoruz," diye ekledi, hiç olmadığı kadar hoş bir sesle. "İyi sabahlar dilerim."

"Sabah değil ki!" diye bağırdı adam arkalarından, incinmiş halde.

Roma ile Juliette çoktan dışarı çıkmış, resepsiyonist peşlerine düşmeden önce görüş alanından uzaklaşmışlardı. Roma yoldaki taşlara dikkat ederek aceleyle çimli, dik yokuştan Juliette'ten önce indi, sonra da sallanmadan aşağı insin diye onu dirseğinden yakaladı.

"Teşekkür ederim," dedi Juliette bir nefeste. "Deneylerinin beyannamesinin yanında Bay Pyotr'ın doğum belgesine denk gelmemişsindir herhalde?"

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Ne yazık ki hayır.” Roma, Juliette’in saçını kulağının arkasına attı. “Bir fatura kopyası buldum. Vladivostok’u burada kalan grup aramış olmalı, aralarından biri aynı zamanda yüz yuanlık ödeme istiyormuş.”

Juliette kaşlarını çattı. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Roma iç çekti. “Açıkçası ben de. Bu rotayı tüketmiş olabiliriz. Yarın tekrar, geniş açıdan bakalım.” Duraksadı. “Sevkiyatlar geldikten sonra tabii. Gelecek teslimatlarımız var.”

Ellerinde yeni sorunlar olsa da işleri durmuyordu. Hâlâ bir şekilde geçimlerini sağlamak zorundalardı.

Kalın bir bulut ay ışığını yutarak onları birkaç saatliğine karanlığa gömdü. Roma sadece önsezilerini kullanarak Juliette’in omuzlarının çöktüğünü hissetti, ardından ufacık gümüş rengi ışık tekrar bulutların ardından çıkınca sahiden de kambur durduğunu gördü.

“Sanırım zor bir iş olduğunu biliyorduk.” Taşı tekmeledi. “Eve mi?”

“Eve,” diyerek onayladı Roma. “Kanepeyi paylaşıyor muyuz?”

Juliette ona yaklaştı, bir elini koluna doladı ve yürürken sıkıca tutundu. “Kibarca sorarsan sarılabiliriz,” dedi.

Düzenleme

Ny.ozlem

8

Yine o korkunç rüyayı görüyordu ve hep aynı şekilde başlıyordu.

Başta duman ve toz kokusu havada asılı kalıyor, boğazına yapışıyor. Rüyaların mantıklı olması gerekiyorsa Juliette, bütün içgüdüleri ve duygularıyla; görüntüler, sesler, kan dolu sokaklarda yükselen korkunç çığlıklarla anılarını yeniden yaratmaktansa, açılışın rasgele ve anlamsız olmasını dilerdi.

Orada, Şanghay şehir merkezinin kuzeyinde yer alan Zhabei'nin sokaklarında, katliamla çevrili halde duruyordu. Ayakları betona sabitlenmişti, bacakları inanılmaz ağırdı. Tüketici bir "*Git! Git! Git!*" hissi, her rüya dizisi başladığında bağıırıyor, dört yılı, farklı sona sahip geçmişe götürüyor, hayal ettiği bütün korkuları alarak on katı güçlendiriyordu.

Canavarlar yavaşça yaklaşıyordu. Elindeki çakmak, derisini yakacakmış, kemiğini kavuracakmış gibi hissettiriyordu.

"*Hızlı hareket etmeliyiz,*" dediğini duydu, boğazından değil de gökyüzünden geliyormuşçasma çarpık ve uzaktan konuşuyordu. "*Beni anlıyor musun?*"

Roma o anda hep yanında belirliyordu ancak gerçekte olduğundan daha uzakta duruyordu. Juliette'in paniği arttı; üç

adım ötedeki kanalizasyonu işaret ettiğinde Roma'nın anlamayacağından korktu, Dimitri'nin hareketini fark edeceğinden, planını anlayacağından ve bir çıkış yolu bulacağından korktu. O gitmeden çıkamazlardı. Şehre getirdiği yıkımın her parçasının yanıp kül olması gerekiyordu.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Rüyasında bazen Roma'nın elini tuttuğunu, cesaretlendirmek için parmaklarını sıktığını hatırlıyordu. Bazense hatırlamıyordu ancak çakmağı attığı anda anıları onu öne çekenin Roma olduğunu, Juliette içgüdüsel olarak çakmağın aşı torbalarıyla buluşmasını izlerken çoktan harekete geçtiğini hatırlatıyordu. Vakit yoktu. Roma yandaki kanalizasyonun kapağını kaldırmakta bir saniye geç kalsaydı; eğer Juliette, Roma'yı itmeden önce tereddüt etmiş olsaydı ve "Git!" diye bağırmış olsaydı; eğer Roma düşerken inatla dirseğine uzanmasa ve onunla sürüklenmeseydi; ikisi patlama sırasında lağım ızgaralarına sertçe çarpıp orada sıkışacak ve kaçmayı başaramayacaktı.

Bu rüyada Juliette, önce Roma'yı itmeyi akıl edememişti. Ve bir saniyelik gecikmeyle Roma ona bakmak için döndüğünde...

Juliette aniden uyandı, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Bir an için tanıdık gelmeyen ortam vücudunu alarma geçirdi ve panikledi, yarı bilinçli sersemlikle algısı yavaşladı. Sonra belini sıkan kolun varlığını ve omzundaki baskıyı hissetti. Arkadan yaklaşan Roma başını ona dayadı.

"Juliette, sevgilim," dedi uykulu uykulu. "Ağlıyor musun?"

Juliette'in paniği azaldı, farkındalığı arttı. Oturma odasında, kanepenin yastıklarının arasına sıkışmış halde uyuyorlardı. Yulun ile Mila, peşlerinde tehlikeli insanlar olduğu

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

için yatak odasında idi ve onları güvende tutma mücadelesi içindeyken Juliette yine geçmişini düşünüyordu. Geçmişini düşündüğünde hep aynı rüyayı görüyordu.

“Ağlamıyorum.” Juliette yastıklara dönerek burnunu çekti, böylece ona yüzünü dönebildi.

Roma’nın gözleri kapalıydı. Yine de elini kaldırıp Juliette’in yanaklarındaki ıslaklığı silmeyi başardı.

“Ağlayabilirsin,” dedi, gözleri hâlâ kapalı, sesi boğuk ve cızırtılıydı. “Ben sürekli ağlıyorum.”

“Doğru.”

Bayılmaktan başka bir şey yapmayacak kadar yorgun olduklarından uyumadan önce perdeleri çekmemişlerdi. Bulutlarla kaplı ay ışığı pencerelerden içeri sızıyor, oturma odasındaki şekillere ve ana hatlara yansıyor. Juliette hafifçe nefes vererek Roma’nın göğsüne yaslanmak için kanepeye biraz daha aşağı kaydı.

Zihninde canlanan o korkunç sahne hâlâ tazeyken, gardını düşürdüğü ana tekrar dönebileceğinin farkındaydı. Fakat saat uyanıp rüyadan kurtulmak için çok erken -ya da değerlendirilen standartlara göre çok geç- olduğundan Roma’ya daha sıkı sarılıp kulağındaki düzenli kalp atışlarına odaklanarak gözlerini tekrar sıkıca kapadı. Roma karşılık olarak elini koluna koyup teninde tembelce çizgiler çizdi. Bu hareket ne kadar basit olursa olsun Juliette’in nefesi, aşağı yukarı hareketlerin ritmiyle içgüdüsel olarak yavaşladı.

“Yine o rüyayı gördüm,” diye fısıldadı Juliette.

“Patlamayı mı?”

“Evet.”

“Bu sefer ne oldu?”

“Seni kaybettim.” Derin bir nefes aldı ancak boğazına ta-

kıldı ve her şeyi acıya dönüştürdü: “Kötü olanların hepsinde seni kaybediyorum.”

Kanalizasyona düştüklerinde dünya yıkılmış gibi bir ses çıkmıştı. Metal duvarlar öyle titremişti ki Juliette yapının üzerlerine yıkılacağından, kir ve toz yağmurunu andıran patlamanın sıcaklığı açık kanalizasyon kapağından geçerek üstlerine yağacak diye korkmuştu. Zihni pek düzgün çalışmıyordu. Kısmen öldüğüne, vücudunun sol tarafına baskı yapan ızgaraların altında damlayan suyun sesi ve iğrenç koku yüzünden buranın yeraltı olduğuna ikna olmuştu. Başını ne zaman vurduğunu hatırlamıyordu ancak kaşından kan akıyor, gözüne doluyordu.

Titreme kısa bir sonsuzluk gibi devam etti. Sonrası: Sesizlik.

“Juliette,” demişti Roma bir nefeste, başını dikkatle kaldırmıştı. Yanağı çiziklerle doluydu ve Juliette sayıklayarak parmağını en derin olanına uzatmıştı, en büyük sorunları buymuş gibi derin, kırmızı yarıktan ödü kopmuştu. “Juliette, gitmemiz lazım.”

“Ne?” demişti, sözlerini pek anlayamıyordu. Kulakları deli gibi çınlıyordu. Gerçek dünyadaki sesler iki kere yankılanıyor, sonra da kafasındaki vızıltı tarafından yutuluyordu.

Roma dirseğinden tutarak onu ayağa kaldırmıştı. Lağım borusu doğru düzgün ayakta durabilecekleri kadar yüksek değildi.

“Bizi burada bulamazlar, dorogaya. Bizi burada bulurlarsa ne olur?”

Böylece Juliette kendine gelmişti ve patlamadan önceki son birkaç saat süratle zihninin içine dolmuştu. Montagovlar’ın infaz emri. Juliette’in kendi ailesine isyan edişi. Dimitri

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

gittiği için bitmemişti. Kızıl Çete'nin emirleri doğrultusunda askerler Roma'yı öldürürlerdi. Kızıl Çete Juliette'i sürükleyerek geri götürür ve cezalandırırdı.

“Hadi gidelim,” diye emretti Juliette, kanalizasyondan çıktı. Parmakları kömür gibi olmuş metalin üzerinde yansa da dişlerini sıkmış ve katlanmıştı. Büyük alevler olay yerinde kalmıştı. Yanmış cesetler, iskelet şekilleri dışında tanınmayacak haldelerdi. Roma dışarı tırmandığında Juliette hemen ızgarayı yerine itti, ardından şehrin derinliklerine doğru koşular.

Sonrasında neredeyse bir hafta boyunca, Thibet Yolu'ndaki terk edilmiş güvenli bir evde saklanmış, iyileşmiş ve birbirlerine defalarca emin olup olmadıklarını sormuşlardı. Nihayetinde, şehrin başka bir yerinde mezar taşlarına isimleri kazınırken karar vermişlerdi ve Celia onları gecenin bir vakti Şanghay'dan çıkarmak için araç bulmuştu.

Juliette başını kaldırdı, gözleri loş ay ışığına odaklandı. Roma'mn yanağına uzanıp başparmağını en üstteki belli belirsiz yara izinde gezdirdi.

Şimdi burada olsalar da patlamanın olduğu gün, Şanghay'ın kötü şöhretli vârisleri olarak yaşarken geçirdikleri son gündü. O lağımdan çıkan insanlar değişmişti; eski hallerinin birer gölgesine dönüşmüştü. Tekrar dünyanın içine çıkarak şehirleri için ellerinden geleni yaptıklarına karar vermişlerdi ve en sonunda kendilerini seçme vakitleri gelmişti.

Ne var ki Şanghay'ı asla tamamen bırakamazlardı. Roma, Alisa'yı çağırmak için bekliyordu, Juliette sık sık anne ve babasını düşünüyordu ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Roma'nın kız kardeşiyle ilişkisinin aksine ebeveynleriyle tekrar iletişim kuramayacağını, onlara karşı çıktığında sa-

mimiyetin zarar gördüğünü biliyordu. Yine de vücudunda, varlıklarını, o alışkanlığı ve asla tamamen silemeyeceği tanıdıklığı özleyen derin yarık sızlıyordu.

“Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin,” diye mırıldandı Roma o anda. “Serçe parmak sözü verdirdin, unuttun mu?”

“Aslında,” diye düzeltti Juliette. “Ben sana söz verdim ama sen bana hiç söz vermedin.”

Roma’nın gözleri sonunda titreyerek açıldı. Pencereden giren şerit şeklindeki gümüş ışığın altında gözbebekleri öyle büyüktü ki bakışları tamamen siyah görünüyordu.

“Düşündüm ki,” dedi yavaşça. “Hemen sonrasında evlilik yeminlerimiz sözün karşılığını içeriyor.”

Juliette inatla serçe parmağını uzattı. Roma oflayarak elini uzattı ve serçe parmaklarını birleştirdi.

“Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin,” diye tekrarladı, yaptıkları harekete rağmen son derece ciddi konuşuyordu. “Ve seni seviyorum, kanunsuzca evlendiğim karım olarak evren *puf* diye yok olana dek yanında olacağım.”

Juliette’in dudakları seğirdi. “Yeminleri değiştirip durma. İlk seferkiler daha iyiydi.”

“Çok geç, *läopó**. Daha dokunaklı konuşmam için düzgün düşünmemem lazım.”

Juliette’in rüyasının kalıntıları şimdi daha uzakta hissettiriyordu. Şehir kadar uzaktaydı.

“Uyumaya devam et,” dedi. Serçe parmaklarını bıraktı. “Gözlerini doğru düzgün açık tutamıyorsun.”

“Sen de uyuduğun müddetçe.” Roma karşı çıkan bir ses çıkardı, sonra kaçıramadan Juliette’in elini tutup avucunu bedenlerinin arasındaki sınırlı alanda göğsüne yasladı. “Tekrar uyanırsan hemen yanında olacağım.”

* Çince “eş.” (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Juliette gözlerini aradı. Başını salladı. Roma da karşılık olarak alnına kısa, tatlı ve yorgun bir öpücük kondurdu.

Sonra bekledi, uyumak yerine ona baktı.

“Ne?” diye sordu Juliette.

“Beni öpmedin,” dedi.

Juliette kıkırdamasını bastırdı. İsteksizce iç çekiyormuş gibi yaparak dudaklarını öptü. Ne kadar numara yaparsa yapsın oyalanması gerçeği gösteriyordu.

Geri çekilince Roma tatmin olmuş gülümsemesiyle baktı ve uyumaya devam etmek üzere yerine yerleşti.

“Koca bebek seni,” dedi Juliette şefkatle.

9

Juliette yorgunluğuna rağmen sabahın köründe kalkarak mutfakta karides kesmeye başladı. Tekrar uykuya daldığında rüyalar geri dönmemiş, bilinçsizliği ona sadece sessizliği sunarak günün ilk ışıkları gözlerine değene kadar rahatlatıcı bir boşluk oluşturmuştu.

Roma hâlâ oturma odasında uyuyordu. Bir kolu kanepenin kenarından sarkmıştı, diğeryse Juliette kalktıktan sonra yeni yastık misali başının altına yerleşmişti. Sabah ışıkları yeni yayılmaya başlamıştı ve dışarıdaki dünya, rüyayla uyanıklığı aynı düzeyde barındıran morumsu bir renkle çevrelenmişti.

Juliette bir avuç karidesi kâseye koydu. Doğal varsayımın aksine iyi bir aşçıydı... Ya da en azından Roma'nın şoförlüğünden daha iyi aşçılık yapıyordu. Oldukça düşük bir çıtaydı ancak henüz fazla bir şey yakmamıştı.

Tam başka bir karides yığınınına başlarken ön kapının açıldığını duydu. Bıçağı durdu, başı sesin geldiği yöne döndü. Ancak ayak sesleri oturma odasına girip yumuşak adımlarla yaklaşmaya başladığında Juliette rahatladi, tanıyıp bıçağını bıraktı.

“Hoş geldin!” diye bağırdı, Celia mutfaka girdiğinde kollarını açtı.

“Sana da merhaba,” diye karşılık verdi kuzeni ona sarılırken. Burnunu kırıstırarak geri çekildi. “Kocanı kanepeye mi postaladın?”

“Saçmalama... Onu asla kanepeye postalamam,” diye cevapladı Juliette. “Beni kızdırırsa yanımda yatmaya devam edip öfkemin kuvvetini hissetmesi çok daha iyi bir ceza olur.”

Celia başını salladı. “Siz ikiniz beni strese sokuyorsunuz. Kapıdaki tuzak tellerini neden çektiniz?”

“Cevabı, seni daha da strese sokacak uzun bir hikâye açıkçası.” Juliette kuzenini tezgâha iyice yaklaştırdı. “Yatak odasında genç misafirlerimiz var, Roma o yüzden kanepede. Şimdi gel jiăozi* hazırlamama yardım et de onları besleyebilelim.”

“Karides ve frenk soğanı.” Celia çoktan çıkarılmış malzemeleri inceledi. Etrafa bakındı. “İçine yumurta da koyacak mısın? Ben çırpırım.”

Çoktan hazır olan Juliette lavabonun altındaki dolaba uzanarak büyük bir kâse verdikten sonra karideslerin başına döndü. Gün ışığı yavaşça yükseliyor, bu sayede yarı boyalı şafakta gördüklerinden çok daha fazla görebiliyordu. Yine de Roma’nın uykusunu bölmek için ışıkları açmamıştı çünkü ampuller yandığında kalkıp, ne kadar yorgun olursa olsun ona yardıma koşabilirdi.

“Bugün seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Juliette, Celia rafları kurcalarken. “Beni mi özledin?”

Kuzeni hep böyle erken saatlerde gelirdi. Böylece görölme ihtimali düşüyor ve operasyon ekibinden alacağı soruların sayısı azalıyordu. Son birkaç ay içinde Celia yakınlarda bir yere, tam olarak Şanghay’ın kuzeyinde ve kısa araba me-

* Bir tür Çin mantısı. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

safesindeki Taicang'da görevlendirilmişti. Yakınlığı sayesinde daha sık uğrasa da görev ortaklarının şüphelenmemesi için her daim dikkatli oluyordu. Daha geniş operasyon ekibi değişse de Oliver Hong değişmiyordu çünkü komünistler onları iki kişilik kalıcı ekip olarak eşleştirmişti. Celia'nın ziyarete gelmeye çalıştığı, ancak Oliver'ın ona eşlik etmeye karar verdiği günlerde Zhuozhuang'ın pazarlarını görmek istiyormuş gibi davranıyor, Juliette de neşeyle başını sallayarak yakınlarda dolanıyordu.

“Seni son gördüğümünden beri biraz zaman geçti sanki,” diye cevap verdi Celia. “Ayrıca Şanghay'da geçenlerde olanları okudun mu diye sormak istedim.”

“Geçenlerde mi?”

Juliette karides parçalarını kesme tahtasının kenarına itti. Genelde Şanghay haberleri yapan gazetelerden uzak duruyordu. Bihaber kalmak istediğinden değildi; sadece hayatının bir dönemimde bildiği tek şeyken şimdi şehirde olanlara dahil olmamak tuhaf hissettiriyordu. Burada olmaktan mutlu olsa da bazen ebeveynlerinden bahseden bir habere denk geliyor, sonra da dilinde günlerce kurtulamadığı ekşi bir tat oluşuyordu.

“Rosalind bir dizi sivil cinayetinden soruşturuluyor,” dedi Celia, Juliette'in cevap vermeyişini *hayır* kabul ederek. “Bir Japon şirketini sorumlu tutmaya yakınlar ama bence milliyetçilerin arasında da bir şeyler dönüyor. Bir süreliğine ticaret konusunda dikkatli olmak isteyebilirsiniz.”

Juliette kısık bir ses çıkararak anladığını belli etti. Gazeteleri okumayı sevmese de Roma'yla Şanghay'da olanlardan hâlâ son derece haberdarlardı. Gerekli durumlarda bilgi sağlayacak adamları vardı. Hatta son gelen mektuplardan

birine göre Rosalind'in şu anda gizli görevde olduğu şirkette bile bir adamları bulunuyordu.

"Dikkatli oluruz," diye güvence verdi Juliette. "Burada meşgul olacak yeterince sorun var."

Celia yemek çubuklarını kâsenin yanına bıraktı. "Gelirken normalden fazla araç olduğunu gördüm."

Juliette'in bıçağı kesme tahtasının üzerinde durdu. "Ya?"

"Buranın sakinlerine benzemeyen bir grubun yanından geçtim. Aralarında bir harita tutmuş, nereye gideceklerini tartışıyorlardı. Rusça konuşuyorlardı. Belki beş ya da altı kişiydi."

"Ne!" Juliette bıçağı tamamen bıraktı. "Nerede? Kasaba sınırında mı?"

Celia gözlerini kırptırdı, Juliette'in bu kadar ilgilenmesine şaşırmişti. "Buraya gelen ana yola daha yakın, kanallardan uzakta. Tanıyor musun onları? Birinin diğerine Ilya diye seslendiğini duydum."

Juliette aceleyle oturma odasına giderek Happy Inn'ın konuk defterinden koparılan sayfayı bıraktıkları sehpaye baktı. Bu hareket Roma'yı uyandırdı. O uyku sersemliğiyle doğrulurken Juliette karmaşık el yazısını okumak için gözlerini kısıtı ve sabah ışığında görebilmek için kâğıdı çevirdi. *İşte...* Üçüncünün adı Ilya'ydı.

"Onu buldular."

"Kimi?" diye sordu Celia. "Juliette ne oluyor?"

"Ben de aynı şeyi soruyorum," dedi Roma kısık sesiyle, saçım yüzünden çekti. "Merhaba, biăojië*."

Celia candan bir şekilde elini salladı. O sırada Juliette terliklerini atmış ayakkabılarını giyiyordu; koşmaya uygun,

* Çince "kuzen." (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

düz ayakkabılardı. “Lütfen burada kal. Kapıdan giren herkesi vur.”

“Affedersin?” dedi Celia aceleyle. “Silah getirmedim ki!”

Juliette ayakkabısını düzeltti. “Orta sehpanın altında bir tane var.”

“Benim...” Celia masanın altına bakmak üzere eğilip silahı çıkardı. “Benim geri dönmem lazım, Juliette!”

“Tamam, on dakikaya geri dönebilirsin. Lütfenlütfenlütfen, teşekkür ederim, en sevdiğim kuzenim.” Juliette kapıyı açıp tuzak telinin üzerinden atladı. “Roma, benimle açık hava pazarının yanında buluş. Önden başlayacağım.”

“Ne?” dedi o da güçlkle.

Juliette çoktan dışarı çıkmış, kanalın yanındaki taş köprüye gidiyordu. Sabit bir hızda koşmaya başlayarak suyun diğer tarafındaki ev sırasının önünden geçti. Bayan Fan dışarıda saksıdaki bitkileriyle ilgileniyordu, Juliette yaklaştığında başını kaldırdı.

“Fan năinai,” diye selamladı Juliette, biraz yavaşlayarak. “Bir grup adam yaklaşırsa bağırabilir misin?”

Bayan Fan gözlerini kırpıştırdı. “Ah. Ah, sanırım.”

Juliette ileri atılıp bir dizi çamaşır ipinin altından eğilerek geçti ve daha az kullanılan rotaya saptı. Zhouzhuang kasabası su kenarında olduğundan, çoğu yol gerekenden daha uzun ve dolambaçlıydı, kanallar üzerindeki köprüler olmasa geçiş sağlanamazdı. Fakat Juliette, kenarlarında tahta kalas bulunan kanalların yerini tam olarak bilecek kadar burada yaşamıştı -dengeyi kaybedip düşmedikçe geçiş kolaydı- ve hangi kanallarda suyun içinden çıkarak diğer tarafla mesafeyi daraltıp sıçramaya olanak tanıyan fazladan taş basamak olduğunu biliyordu.

Kısa sürede ana yola yaklaştı, su yollarından uzaklaşıyor ve pazar tenteleri arasında hızla koşuyordu. Saat, ufuktan güneş ışınlarının yansımadağı kadar erkendi, yalnızca iki ya da üç satıcı tezgâhını kurmuştu. Ararken acele etmiyordu. Celia adamları burada gördüyse bu noktadan sonra tercih edebilecekleri birkaç rota var demekti.

Kendi yaklaşımını düşünmesi daha yararlı olurdu. Bir tezgâhın önünden geçerken bambu askıda kuruması için bırakılmış bezi kaptı. Ardından bir de çekiç aldığıında, sapının boyası avucuna bulaşmca kaşlarını çattı.

Eğer bu kadar güzel giyinmemiş olsa belki çekici salarken daha korkutucu olabilirdi. Juliette cebindeki silahın muhtemelen yeterli olacağına karar verdi, aleti bıraktı.

Sesler.

Durdu. Dinledi. Ayak sesleri sessizce ilerlerken Juliette geri döndü ve bir ara sokağı girdi. Biraz ötedeki hareketlilik göze çarpıyordu. Buradaki alan, büyük çardaklarla süslenmiş avlulara ve geniş bahçelere açılan çeşitli geçitlere sahipti. Tam başka bir hareketlenme fark edilince Juliette, aynı doğrultudaki ara sokağı girerek duvara yanaştı ve grupta uyum içinde hareket etti. Birkaç dakika boyunca duvar mesafesini koruyarak dikkatle ilerledi, ardından küçük bir ara sokak iki yolu birleştirdiğı için sonraki fırsatı ortaya çıktı.

Juliette beşe kadar saydı. Ardından adamların bulunduğu sokağı dalıp grubun arkasındaki adamı kaptı, elindeki bezi adamın ağzına bastırdı ve dengesini bozmak için dizlerinin arkasını tekmeledi. Grubun geri kalanı fark etmeden veya belli belirsiz boğuk sesi anlamak için dönmeden önce başını tutarak adamı başka yöne sürükledi, birinin avlusuna girdi ve sokaktan ses gelmesini önleyen bir dizi ahşap kapıyı geçene kadar ivmesini kullanarak böyle devam etti.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Durduğu anda adam sertçe direndi, bezi iterek yüzünü kurtarmaya çalıştı. O zamana kadar Juliette çoktan dirseğiyle adamın kafasına sağlam bir darbe indirmiş, onu silahını alacak kadar bir süre için yere düşürmüştü. Adam ansızın döndüğünde gözlerini kırıştırdı. Juliette ise silahını yüzüne doğrulttu.

“Merhaba,” dedi, mücadeleden nefes nefese kalmıştı. “Konuşmak için beş saniyen var.”

Adam hareketsizdi. Juliette bunun hangisi olduğunu merak etti. Ilya değilse kesinlikle konuk defterindeki diğer isimlerden biri olmalıydı.

Adamın gözleri sola kaydı. Ilya olabilecek adam iyi niyet göstergesi olarak ellerini kaldırdı.

Ayağıyla Juliette’in bacağına sertçe vurdu. Juliette sendelese de onu düşürmeye yetmedi, on kat fazla inançla yine ileri atılarak tam olarak oturmadan önce silahının namlusunu adamın alınına vurdu. Tenine küçük çakıl taşları batıyordu.

“Beni çok dikkatli dinle,” dedi tıslarcasına, Rusçaya geçerek. Sesi kalınlaştı, sözcükleri hırlar gibi çıktı. Grup çok geçmeden adamın kayıp olduğunu fark edip dönebilirdi. Juliette’in hızlı olması gerekiyordu. “Bu silahta en az beş mermi var ve bunu, bütün uzuvların için çok acı verici bir sürece dönüştürebilirim. Çok basit bir soruya cevap ver: Sizi Milyena’yı öldürmek için kim gönderdi?”

Eski gangster vârisliğini ortaya çıkarmak zorunda kaldığında bazen utanıyordu. Fakat taktik etkiliyse etkiliydi işte.

“Sen...”

“Beş.”

“Ne...”

“Dört.”

“Öyle...”

Juliette'in parmağı tetiği çekmeye hazırdı. "Üç."

"Onları öldüren biz değiliz... Senin *sorunun ne?*"

Kafa karışıklığıyla geçen o anda, Juliette'in baskısı biraz olsun azalmışken Ilya olabilecek adam hedefinden hızla çıktı ve yumruğuyla sertçe saldırdı. Juliette'in yüzünün iki tarafı da aniden deli gibi ağrıdı; sol tarafı darbeden, sağ tarafıysa sert zeminle buluşmaktan ötürü.

Hemen kendine geldi. Adam silahını çekerken Juliette kendi silahını döndürdü ve saldırıya yeltendi; aksi takdirde grubun dikkatini çekeceğinden amacı gerekene kadar ateş etmemekti. Silahın arkası adamın dengesini bozdu fakat çoktan ateş etmişti; mermi Juliette'in kolunun hemen yanından vızıldayarak geçip avlunun duvarına saplandı.

"Kızları teker teker avlayan siz değil misiniz?" dedi. Öfkesi sesindeki hırıltıdan anlaşılıyordu.

Ilya olabileceğini düşündüğü adam dizlerinin üzerinde doğrulup yeniden ateş etti. Juliette ateşe karşılık verdiğinde adam aceleyle yere çöktü, mermi yanından geçti.

"Aptal kız, *bizi* suçlama. Bilakis, bizim kızlara canlı ihtiyacımız var. Onları bayıltıp canlı tutmak için elimizden geleni yapıyoruz." Adam tekrar ateş etti, Juliette bir saniye geç kalmıştı, nefesi yavaşladı. Sıcak mermi omzunu sıyırdı. Juliette irkildi ve yarayı sabit tutmak için dirseğini göğsüne yaklaştıırken adam saldırdı, Juliette'in yaptığı gibi onu yere iterek silahı başına dayadı.

"Açıkla kendini," diye talep etti Juliette, tehlikede olmasına rağmen.

Dönmeye çalışırken kafasını çarptı. Ilya olabilecek adam küfretti, yüzünde öyle vahşi bir ifade vardı ki ağzının kenarlarında salya birikmişti.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Senin araya girdiğin geri alma görevindeyiz sadece,” diyerek tükürdü. “Yaklaştığımız anda kendilerini öldürmek üzere beyinlerinin yıkanmış olması bizim suçumuz değil.”

Juliette dehşet içinde donakaldı. Adam, kafasına sertçe vurup onu bayıltma niyetiyle silahını indirdi.

Fakat bunu yapamadan etkisiz kaldı. Yukarıdan biri adamı Juliette’in üzerinden çekip aldı, bedenini umursamazca kenara attı.

“Tanrım, Juliette, *iki dakika* bekleyebilirdin.”

Sabah güneşinin çevrelediği kurtarıcısına odaklandı. Roma hiç bu kadar güzel görünmemiştii; ona ters ters bakarken bile güzeldi. Karşılığında sırttığında Juliette’in dudığında büyük ihtimalle kan vardı.

“Dayak yediğin için bu kadar mutlu görünmeyi bırak.”

Roma aşağı uzanarak güçlü eliyle onu yukarı çekti.

“Dayak yemedim,” diye düzeltti Juliette dengesini bulduğunda. “Rakibim benim kadar kötü görünüyor, yani zorlu bir çekişme olduğunu söylemek daha doğru olur.”

Roma bu şakalaşmadan pek hoşlanmış görünmüyordu. Temizlemeye çalışırken Juliette’in dirseklerindeki toz lekelerine söylendi.

“Gerisini merak etme,” diye temin etti, Juliette’in saçını yüzünden çekip muhtemelen alnındaki morluğa yüzünü buruşturarak. “Çok fazla sohbet etmeden hepsini bayılttım. Bilgiyi alacağını tahmin ettim.”

“Aldım da.” Juliette gözlerine giren saçı üfleyerek uzaklaştırdı. “Buraya girdiğimi nasıl anladın?”

“Kuzey yönü yerine seni gösteren bir pusula var içimde.”

Juliette ona alay edercesine baktı.

“Eh,” diye ekledi Roma, parmaklarını nazikçe Juliette’in

çenesinde gezdirdi. “Bir de dışarıda mücadele izleri gördüm ve buraya birini sürüklediğini tahmin ettim. Adam ne dedi?”

Juliette’in içeri sürüklediği adam -belki Ilya’ydı, belki de değildi- bir kolu tuhaf açıda durmuş halde yüzükoyun yatıyordu. Uyandığında her yeri berbat biçimde karıncalanacaktı. Juliette yavaşça yanına gidip ayağıyla kolunu düzeltirken bir an için silahını doğrultarak onu öldürmeyi, Mila’nın güvenliğini en hızlı şekilde sağlamayı düşündü. Ancak sonra adamın sözleri bir kez daha zihninde yankılandı.

Geri alma görevindeyiz sadece... Yaklaştığımız anda kendilerini öldürmek üzere beyinlerinin yıkanmış olması bizim suçumuz değil.

Kulağa yalan gibi gelmiyordu, yani adamı öldürmek faydasızdı. Ne de olsa Şanghay’daki iki kızın intihar ettiği belirlenmişti. Diğer iki kız da mücadele ettiklerine dair bir iz bırakmamıştı, sadece her yerde kan vardı. Nihayet Mila’ya o tesiste yaptıkları konusunda bir cevap almışlar gibi görünüyordu.

“Nereden baktığımıza bağlı,” diye cevapladı Juliette, silahını kaldırırken. “Ya bu durumu iyileştiren ya da çok daha kötü hale getiren bir şey.”

10

O nları bağlamışlardı. Juliette bu görev için fazla heyecanlıydı, adamlardan birini neredeyse mumyala-
nmış gibi görüne kadar halatla sararken Roma biraz endişeyle izlemişti.

Güvenli ve hâlâ baygın haldelerken Roma, Juliette’i başlarına dikti ve hızla eve döndü. Zhouzhuang, yirmi dakikada Mila’yı uyandırıp ara sokağa getirebilecek kadar küçüktü, orada Mila baygın adamların her birine dikkatle yaklaştı ve yüzlerini inceledi.

“Hayır,” diye yanıtladı bir süre sonra. “Bu insanları tanımıyorum.”

“O zaman buraya gelme sebepleri konusunda kötü haberlerim var,” dedi Juliette.

Yaklaştığımız anda kendilerini öldürmek üzere beyinlerinin yıkanmış olması bizim suçumuz değil. Juliette açıklarken Roma bu sözleri pek anlayamamıştı. Mila hâlâ inanılmaz solgun görünüyordu, sokağın ucunda oturmuş haberleri sindiriyor, kendi ellerine dehşetle bakıyordu. Roma kızın biraz zamana ihtiyacı olacağını düşünerek Juliette’e baktı ve Mila’nın duymayacağı mesafede konuşmak için birkaç adım uzaklaşmasını istedi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Juliette.

Roma endişeyle çenesini kavradı. “Yüzünde morluk olan sensin, bana mı soruyorsun?”

“Bunun benden çok senin canını yaktığını biliyorum.” Juliette mahsus burnunu kırıştırdıktan sonra kaslarını oynatınca hemen yüzünü astı. Elbisesinin omzu tamamen kahve-kırmızı olmuştu ancak lekenin yayılması durmuştu, artık kanamıyordu.

“Komedyenlik yapma,” diye mırıldandı Roma. “Seni izlerken resmen hayalet ağrı hissediyorum.”

“Evimize gittiğimizde yaralarımı sarabilirsin.” Juliette arkaya göz attı, dikkatini sokağın sonunda duran Mila’ya vermişti. “Sence bunların anlamı ne?”

Teori, Bay Pyotr’ın Mila’nın peşine düşmesiyle başlamıştı ama adamın bu mekanizmayı *bilmiyor* olması mümkün değildi. Hatta aslında Mila’yı uyarıyordu.

Geliyorlar.

“Peki peşlerindeki insanlar kim?” diye düşündü Juliette yüksek sesle. “Sanki oteldeyken varlıklarını yanlışlıkla keşfettik.”

“Hayır, yanlışlıkla değildi,” diye karşı çıktı Roma. “Vladivostok’la bağlantı kuran herkesin izini sürüyorduk. Sadece Bay Pyotr denen adamın yakınlarda ve orada bağlantısı olduğunu sandık.”

“Tesis yüzünden.” Juliette hafifçe ürperdi, binaların üzerinden güneşin yükselişini, nihayet sabahı tam anlamıyla getirişini izlemek için başını kaldırdı. Genelde gündüzleri saçını toplardı ancak bu sabah fırsat bulamamıştı, o yüzden tutamlar omuzlarına dökülüyor, rüzgârın her yumuşak dalgasında çiçek yaprağı gibi salınıyordu. “Yani bu adamları gönderen

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

tesis olmalı, yoksa otelde o aramayı yapmazlardı. Adam geri alma görevi olduğunu söyledi. Tesis kızları geri istiyor.”

Roma, sokakta uzanıp yatma dürtüsüne karşı koydu. Tam olarak Mila’nın yaptığını yapmak ve bir duvarın dibine çökmek istedi. Yüz yenlik fatura muhtemelen tesisin geri alma hizmetlerinin ücretini talep etmek içindi. Fakat diğer kızların hepsi kendini öldürdüğü için görev başarısız olmuştu ve Şanghay gazetelerine inanacaklarsa bu ölüm yöntemi beş yıl önceki, insanları *boğazlarını parçalamaya* sevk eden deliliği taklit ediyordu.

“Etrafa yayılan yapboz parçaları gerçekten hoşuma gitmiyor,” dedi Roma. “Tesis kızların peşinde ve onları geri almak istiyor, tamam. Her zamanki insan kaçakçılığı vakası. Ama yerleşik savunma mekanizması olarak boğaz parçalamak?”

Bunun, sıradan kaçakçılık girişimleriyle *hiç* ilgisi yoktu.

Juliette bir süre sessiz kaldı. “Roma,” dedi, bakışlarını çatıların üstünden çevirdiğinde. “Bu savunma mekanizmasının bize çok tamdık gelmesini biraz tuhaf bulmuyor musun?”

“Gerçekten delilik değil,” diye yanıtladı Roma, ne söylediğini çoktan anlamıştı. “Böcekler yok.”

“Ama o malum hareket kızların beyinlerine yerleştirilseyse ancak delilikten ilham almış biri tarafından yapılmış olabilir,” dedi Juliette. “Ve deliliğe *gerçekten* tanıklık etmiş sadece bir kişi var.”

O kişi elbette Lourens Van Dijk’ti.

Roma sessizce küfretti. Sokağa konan kuş, bağlı adamların etrafında sıçrarken tüyleri karıştı.

“Onu bulmamız gerekiyor mu?” diye sordu Roma. “Bu işin kökü orada mı? Sırf tuttukları adamlar başarısız oldu diye tesisin Mila’nın peşini bırakacağını sanmıyorum.”

“Lourens’ı bulmak imkânsız.” Juliette bu iddiasında te-
reddüt etmedi. “Rosalind denedi, inan bana. Ya da Celia’ya
inan.”

Yaşlı bilimadamıyla hiçbir zaman samimi olmasa da
Roma, gangsterlik işleri sırasında laboratuvara girip çıkar-
ken onu sık sık görürdü. Kuşlardan nefret eden ve caz mü-
zik seven Lourens’in bu kadar duygusuz olduğuna inanmak
güçtü. Böyle bir yıkım yaratabileceğine inanmak...

“Çözeceğiz,” diye kararını verdi Roma. Belki yeterince
özgüvenle söylerse gerçekleşmesini sağlardı. “Bu sırada
Mila’yı eve götürelim. Ah Tou’yu arayıp şunları halletmesi-
ni isteyeceğim...” Sokaktaki baygın adamları gösterdi.

“Peki.” Juliette yüzünü ekşitti. “Celia muhtemelen endi-
şeden delirmiştir.”

“Aksine, ben Mila’yı almaya gittiğimde kanepeye otur-
muş örgü projemi devralıyordu.” Roma veda etmek için yü-
züne dokunduktan sonra gitmek için döndü ve şöyle seslen-
di: “Ama acele etsen iyi edersin çünkü bana yaptığın kazağı
o bitirirse çok utanç verici olur.”

“Wéi?”

Roma irkildi, telefon çalınca dikkati dağılmıştı. “Ah Tou.
Benim.”

“Lăobăn*,” diye selamladı Ah Tou anında. Roma adamın
diğer tarafta doğrulduğunu ve ceketini silkelediğini hayal
edebiliyordu. Juliette ile Ah Tou’ye ne kadar sakinleşmesi-
ni, çete patronu olmadıklarını ve böyle muamele görmeye
ihtiyaç duymadıklarını söyleseler de adam onlara bu şekilde

* Çince “patron.” (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

seslenmekte ısrar ediyordu. Açıkçası Juliette dâsão olarak çağırılmayı biraz seviyor olabilirdi.

“Zhouzhuang’da yardımına ihtiyacım olacak,” dedi Roma. “Birkaç adam getir. Leilei’de hâlâ o iğrenç pirinç yüzüklerden var mı?”

“Duşa girerken bile çıkarmıyor.”

“Harika. Özellikle onu getir. Birkaç adamın hırpalanması lazım.”

Ah Tou bu talimatı bir an olsun sorgulamadı. “Ne kadar kötü?”

“Bölgeden kaçıp bir daha asla dönmeyecek kadar. Kemikler kırılmayacak. Bir, iki şiş dizkapağına izin verebilirim.” Roma durdu ve düşündü. Bu şekilde onları gönderen kişiyi durduramazlardı çünkü muhtemelen bugünlerde, bu gruptan sonra görevi devralacak bir sürü işe ihtiyacı olan kanun kaçağı vardı. Özellikle de ortada tatmin edici miktarda para varsa. “Belki onlardan isim almaya çalışabilirsiniz. Kim tarafmdan gönderildiklerini öğren. Ama pek bir şey öğrenebileceğini sanmam.”

“Anlaşıldı,” diye yanıtladı Ah Tou. “Ah, bir de Mai tàitài için etrafı soruşturdum. Buralardaki melek dövmeleri bir çetenin sembolü değil, eski paralı asker grubunun işareti. Kaynağım hâlâ etrafta olmalarına şaşırdı. Eskiden, iç savaş başladığında dağılmadan önce İngilizler tarafmdan fonlanıyorlarmış.”

Roma elini alnına koydu. Yüzünden aşağı indirdi. Demek Mila’ya saldıran ilk adam, sokaktaki Ruslardan tamamen farklı bir gruptandı. Tanrı aşkına.

“Hâlâ kaç üyeleri olabileceğini biliyor musun?”

Daha önemlisi ilk adamın görevinden haberdar olan ve

ona olanları bulmak için etrafta dolaşan kaç kişinin olduğu. guydu.

“Tahminimce çok yok. Yineliyorum, sayıları büyük ölçüde azalmış.”

“Peki,” dedi Roma. Şanslılarsa bu paralı asker grubu tek bir kişiye düşmüştü. “Sen yolda mısın?”

“Hallediyorum, lăobăn.”

Roma telefonu kapattı. Bir süre orada bekleyerek yüzüne vuran rüzgârı ve giderek yükselen sabah güneşini hissetti. Bazen telefon görüşmelerini bu kadar kolay yapışı, talimatları verışı onu korkutuyordu. Sırf ahlak konusunda riskli olduğu için değil, aynı zamanda dikkat etmediğinde sesinde belirgin otorite hissedildiği ve böyle kolay ortaya çıkacağını hiç düşünmediği içindi. Eskiden Beyaz Çiçekler’e berbat bir lider olacağını düşünürdü; yaptığı her hatada babası onu azarlar, bir türlü doğru şeyi beceremediğini söylerdi. Elbette Roma buna inanmıştı; aksini kanıtlamak için fazla uğraşmasına gerek yoktu.

Şimdiki durumuysa böyleydi. Belki başka bir gerçeklikte, Juliette’le hiç tanışmadığı bir yerde Beyaz Çiçekler’in acınası ve mutsuz lideriydi ancak harika bir iş çıkarıyordu.

“Mai xiānshēng*, yakala!”

Yüzüne top fırlatıldı. Tepki verecek zaman bulamayan Roma ellerini kaldırarak topu yolundan saptırdı, atan delikanlıya şaşkınlıkla bakakaldı.

“Ne demiştik,” diye azarladı. “Bana bir şey atman konusunda?”

“Yapmaya devam etmememi!”

Delikanlı kıkırdayarak kaçtı. Roma topu aldı, yüzünde-

* Çincede evli erkekler için kullanılan, “beyefendi” anlamına da gelen hitap sözcüğü. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

ki neşeyi sildi çünkü bu kasabadaki bütün çocuklar onunla uğraşmaya bayılsa da onlara yapmaya devam etmeleri için izin veremezdi.

“Aiya*, önüne baksana!”

Çocuk köşeyi dönerken kanalın karşısından, oradaki adama çarpmak üzere olan başka bir ses geldi. Roma delikanlıyı takip etti, mektupları dağıtan postacıdan başını sallayarak özür diledi, sonra da gözlerini devirip topu çocuğun içinde kaybolduğu kapının önüne bıraktı.

Postacının homurdandığı şikâyetleri yandaki sokaktan bile duyabiliyordu, bitmek bilmez düşüncelerini dile getirip duruyordu.

Roma durdu. Arkaya döndü.

Bir dakika.

Taşrada, bir sürü evin ve tarlanın arasında tek kızı bulmak nasıl mümkün olabilirdi? Özellikle de insanlar kasabalarında kalırken ve iletişim salyangoz hızında ilerlerken seçenekler nasıl elenebilirdi?

Eh, tek yapman gereken bir postacıya sormaktı.

Roma ön kapıdan içeri daldığında oturma odasında yaşanan kargaşayı fark etti. Juliette, Mila'yı saldırı eğitimi için adım adım yönlendirirken Yulun'u hedef olarak kullanıyordu, bu sırada Yulun panikle sağa sola kaçışıyordu. Şaşırtıcıydı ama Mila, en azından önceki donma tepkisine nazaran eğleniyor görünüyordu. Gülümsediğinde Alisa'ya öyle çok benzedi ki Roma, gözlerini iki kez kısarak zihnindeki uyumsuzluğu anlamlandırmaya çalıştı. Mantıken, karşısındakinin kardeşi

* Çince “Ah!” benzeri, şaşkınlık, kızgınlık, acı vb. ifade eden nida. (ç.n.)

olmadığının farkındaydı. Fakat her seferinde yaşadığı şaşkınlığı hafifletmiyordu.

“Merhaba, aşkım,” diye seslendi Juliette. “Ah Tou geldi mi?”

“Şu anda sokağı temizliyor,” diye cevapladı Roma. “Yaralarını dezenfekte etmeden bunu yapman şart mı?”

“Mila’ya onu almaya çalışan adamları bıçaklamayı öğretiyorum. Dezenfekte etmekten daha önemli.”

Roma onaylamayan bir ses çıkardı, yanına gitti ve anevrizma geçirmeden önce Juliette’i oturmaya zorladı. Ardından Mila ile Yulun’a döndü.

“İkinize bir sorum var,” dedi. “İsimleriniz posta sisteminde kayıtlı mı?”

Yulun kaşlarını çattı. Mila elindeki bıçağı bırakıp başını yana eğdi.

“Yulun kayıtlı ama ben değilim,” dedi. “Bana mektup gönderen yok.”

Bir saniye geçti.

“Bekle, bekle, aslında tam olarak öyle değil,” diye karşı çıktı Yulun, aklına gelen düşünceyle aniden yerinden sıçramıştı. “Evlenme iznimiz için adres gerekmişti. Sen kayıtlı olmasan bile sistemde birlikte görünüyoruz.”

İşte şimdi ortaya çıkmıştı.

“Ve Bay Pyotr’ın tehditlerinden her kaçışımızda,” dedi Roma, Yulun’a yavaşça. “Eminim yeni evinizden annene mektup yazmışsındır, değil mi? Endişelenmesin diye onunla iletişimde kalmak istediğini tahmin ediyorum.”

Şanghay’daki kızları bulmaları çocuk oyuncağıydı. Şehir sürekli konuşuyor ve dansçı kızlar dikkat çekiyordu. Yeterince soruşturursan aradığın kızı tanıyan birini bulabilirdin. Suzhou’daki iki kız için daha çok zorlanmış olmalılardı an-

cak yine de şehre yakın yaşayan herkesin işi olmalıydı ve işi olan herkesin de takip edilebilecek çevresi oluyordu.

Anlamadığı tek kişi Mila'ydı. Hiçliğin ortasındaki kasabada, nişanlısından başka hiç kimseyle iletişim kurmuyordu. Yani onu bulmak için adını taşra toplum sisteminde arayarak başlamak gerekiyordu. Kayıtları karıştırabilecek geveze postacıyla işe başlayabilirdin. Bay Pyotr bir şekilde doğru adresini buluyordu, diğer paralı askerler nedense daha geniş bölgeleri arıyordu.

“Mektup yazmamalı mıydım?” diye sordu Yulun tereddütle.

“Bilemezdin ki,” diye cevapladı Juliette, Roma’nın mantığını çoktan anlamıştı. Çenesine vurdu. “Ama sizi böyle buldularsa...”

“Belki bunu fırsata çevirebiliriz,” diye bitirdi Roma. “Ve bazı cevaplar bulabiliriz.”

11

Bir hafta geçti. Planlarını belirledikten hemen sonra Yulun, Zhouzhuang'a hizmet veren en yakın posta ofisine giderek adresini Roma ve Juliette'in adresiyle değiştirdi. Daha doğrusu adını Mai Luomin ve Mai Zhuli'nin altına ekletti çünkü Roma ile Juliette gizlenme işinde daha deneyimliydi ve belli ki gerçek isimlerini kullanmıyorlardı.

Resmi değişikliğin ardından Juliette, yaşlı kadını Yulun ile Mila'ya boş bir oda vermeye ikna etmeye hazır halde Bayan Fan'ın evine gitti. Teklifini daha doğru düzgün bitirmeden Bayan Fan misafirlerine hazırlık yapmak için heyecanla oradan oraya koşturmaya başladı. Bayan Fan insanlarla vakit geçirmeyi severdi ve ikiliyi yandaki eve yerleştirmek, Juliette'in sürekli etrafta dolaşmaması anlamına geliyordu. Ancak teslimatları düzenleyip irtibatlarını ararken akşamüstleri Mila'ya, havada bıçak çevirmek gibi önemli becerileri öğretebilirdi.

Böyle bir beceri pek kullanışlı değilse de Juliette sıkça hatırlatılarak akla kazınan özgüvene yürekten inanırdı. Bıçak çevirmeyi öğrendikten sonra özgüvensiz olmak imkânsızdı.

“Geri dönmem lazım,” dedi, kullandıkları alıştırma sopalарının kutusunu toplarken. Gün kararıyor, bir sürü koyu

renkli bulut ufukta alçalıyordu. Kanaldaki dalgalar hızlanırken ürpertisini bastırdı. “Ben devralmazsam Roma mutfağı yakacak.”

Mila’nın ağzından ufak bir kıkırdama kaçtı. Yulun’a göre daha mesafeliydi ancak ara sıra Juliette’i hazırlıksız yakalayarak pis bir şaka yapıyor ya da savunma manevrasını taklit ederken fazla sert tekme atıyordu. Yulun affını isteyip elinde kitapla yakında oturmaya ve cesaret vermek için bağırmaya daha yatkındı ancak Mila, kendini korumayı öğrenmek için her fırsatı değerlendiriyordu.

“Juliette,” dedi Mila sessizce, gitmeden hemen önce dikkatini çekerek. “Yakında daha fazlası gelir mi sence?”

Tesisin gönderdiği adamları kastediyordu.

“Belki,” diye cevapladı Juliette dürüstçe. “Ama endişelenmene gerek yok. Roma’yla ben son derece hazırlıklı olacağız.”

Mila duraksadı. “Ama,” dedi, sesi daha da kısılıyordu. Ağacın yanındaki Yulun konuştuklarını fark etmemişti, hâlâ kitabına dalmış haldeydi. “Ya çok güçlülerse? Ya kendi boğazımı parçalarsam?”

“Parçalamayacaksın,” dedi Juliette sertçe. Tartışmaya mahal vermeden ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu kuvvetle sarstı. Mila’nın gözleri büyüse de bu agresif tavra karşı çıkmadı. “Yapmayacağına söz veriyorum. Seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağız, sonra da Yulun’la beraber huzur içinde yaşayacaksın, anladın mı beni?”

Mila başıyla onayladı. Juliette de katı ve kararlı bir edayla karşılık verdi. Bu dünya çok şeyi parçalara ayırmıştı; bunu da kırmasına izin vermeyecekti. Umut vaat eden bir aşkı kurtarmak anlamına geliyorsa bizzat kavgaya hazırlanırdı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

“Karanlık olmadan içeri girin.” Yüksek sesle Yulun’a el salladı. “Ben gidiyorum, Yulun!”

Delikanlı ağacın yanında ayağa kalkarak el salladı. Juliette Bayan Fan’ın evinin etrafından dolaşıp güneş tam anlamıyla batarken yeniden ürperdi ve köprüyü geçti. Kapıyı açtığı anda mutfakta tencere sesleri duysa da dosdoğru yatak odasına giderek ısıtmak için parmaklarına üflledi.

Gardırobunu açtı. En sevdiği beyaz atkı buralarda olmalıydı. En son aradığında ayakkabıları ve pırlantalarıyla birlikte arkadaydı. Hava, kesinlikle onu tekrar çıkaracak kadar soğuktu.

“Roma?” diye seslendi. “Sevgili kocacığım, yardımına muhtacım.”

Roma üzerinde mutfak önlüğüyle yatak odasının kapısında belirdi. “Emrine amadeyim.”

Juliette nazlı bir gülümsemeyle baktı. “Benim...”

“Beyaz atkın banyodaki askıda. Hava soğumaya başladığında toz kokmasın diye yıkadım.”

Juliette ona öpücük atarak beyaz atkısına kavuşmak için hızla banyoya gitti.

“Orada dur,” dedi Roma, Juliette atkıyı aldığı anda. Yatak odasında tıkırtı duyuldu, Roma raftan ilaç kutusunu çıkarmıştı. “Hazır buradayken bandajlarını değiştirmem lazım.”

Nihayet temizlendiğinde omzundaki mermi sıyrığı beklediğinden daha kötüydü, kıpkırmızı kabuk bağlamıştı. Roma yarayı temizlerken öylesine solgun görünüyordu ki Juliette tamamen bayılacağını sandı. Juliette yaranın nasıl sarılacağını unuttuğunu söyleyerek sataşsa da en azından ikisinin de bir süredir *yaralanmadığı* anlamına geliyordu.

Roma banyoya girdi. Kutuyu bıraktı ve yakasının düğmesini açarken Juliette’e dönmesini işaret etti.

“Güzelce iyileşiyor gibi,” dedi eski bandajı çıkarırken. Kırmızı gazlı bezi lavaboya bıraktı.

Juliette bir eliyle hâlâ atkısını, diğeriyle qipaosunu önde tutarken bakmak için uzandı. “İz kalacak mı?”

“Muhtemelen kalmaz.” Roma antiseptik şişesini açtı. Kapağını lavabonun kenarına koydu.

“Güzel. Seninkinin üzerine yenisini ekleyerek gücendirmek istemem.”

Roma yüzünü buruşturdu. Ona bıçak attığı zaman konusunda bir hayli hassastı.

“Sataşmayı bırak,” diye mırıldandı. “Sendeki her yara beni fazlasıyla mutsuz ediyor.”

Juliette yumuşadı. Onun için bugünlerde ara sıra yaralanmak, çoğunlukla yemek pişirmeye fazla heveslenmesinin sonucuydu. Sonsuza dek yaralardan korunabilecek tek kişi Rosalind’di -yaşlanmayan, ölümsüz Rosalind- ancak o bile geçmişten kalma korkunç yaralar taşıyordu.

Kuzenini düşününce Juliette’in dudaklarında bir iç çekiş duyuldu. Aynada Roma’nın bandajı sabitlerken yukarı bakişını, sözcük kullanmadan ne düşündüğünü soruşunu izledi.

“Düşünüyordum da,” diye başladı Juliette. “Planımızdan sonuç alamazsak ne yapacağız?”

“Saldırganlar Mila’yı burada aramaya gelmezse mi yani?” Roma qipaosunu yukarı çekti. “Bu iyi bir şey değil mi?”

“Mila’nın güvenliği için iyi, evet.” Juliette kollarını indirerek Roma’nın yakasını kapatmasına izin verdi. “Ama çok istesem de sonsuza kadar ona bakamayacağız. Bağımsız bir birey o. Er ya da geç bırakmamız gerekecek.”

Qipaosunu düzeltti. Roma yarasından kaçınmaya özen göstererek Juliette’in omzunu okşadı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

“İkilemde gibisin,” dedi.

Juliette bir kez daha iç çekti. Yüksek ses çıkmıştı. “Çünkü onu bırakmak zorunda kalırsak başarısız olduğumuz anlamına gelir. Güvenliğini sağlamak, kimliklerimizi korumak istiyorum. Ama aynı zamanda doğru olanı yapmak istiyorum. Ve birini diğerinden ayırmak mümkün değil çünkü kahramanı oynamaya devam ettikçe sırtımızdaki hedefler de o kadar büyüyecek.”

Bağlantılarını kullanabilir, Milyena’nın rahat bırakılmasını talep etmek için ülke çapında duyuru yapabilirlerdi. Fakat o zaman yanlış kişilere bulaşırlardı, birileri kurcalamaya başlardı ve kimlikleri açığa çıkarsa...

Roma, Juliette’in düşündüğü hayali hedefleri silmeye çalışırcasına elini sırtına koydu.

“Biliyorum, dorogaya,” dedi kısık sesle. “Hayatımızın geri kalanı boyunca böyle dengede yürüyeceğiz. Seçtiğimiz hayat, ebedi sirk cambazlığı.”

Bunları yüksek sesle duymak Juliette’in kalbini sıkıştırdı. Gerekirse tekrar yapardı. Buradaki gelecekleri için şartsa aynı adımları atar, her ıstıraplı anı tekrar edip her eski yarayı kabul ederdi. Ancak yeni hayatının benmerkezci olduğunun hayli farkındaydı; her geçen gün o ve Roma dünyaya karşı kendilerini seçiyorlardı. Hangi aşamada bu yüzden çürüyeceklerdi? Kapılarını çalan haykırıışları kaç kez reddetmeleri gerekiyordu ki eskiden bütün dünyalarını oluşturan insanlığa karşı katılaşsınlar?

“Bazen merak ediyorum. O ipte biraz fazla sarsılırsak ne olacağını yani,” dedi.

Yanındaki aynaya göz attı. Roma’yı izledi.

“Saklanmaya fazla odaklanmasaydık ne olurdu mu diyorsun?” diye açıklığa kavuşturdu Roma.

“Çok mu berbat olurdu?”

“Tabii ki hayır.” Roma’nın kaşları yumuşadı. “Aslında buraya saklanmak için gelmedik, sevgili Juliette. Buraya yaşamaya geldik. Güvende kalmak için saklanmamız gerekiyor buna itaat ederiz. Artık yaşama gayemizin saklanmakla uyuşmadığı bir gün gelirse sahip olduğumuz hünerlerin bazılarında uygun şekilde kurtuluruz. Şu anda karar vermemize gerek yok.”

Juliette rahat nefes alamadı. Bunun nedeninin güvenlikleriyle ilgili korkunç düşünceler mi, yoksa Roma’nın her daim nefesini kesen görkemli konuşması mı olduğunu bilmiyordu.

“Çok kolaymış gibi konuşuyorsun.”

“Neden olmasın?”

Juliette tamamen döndü ve yüzüne baktı. Zaman, yanaklarını okşayıp nefes almasını istese de Juliette sabit kaldı, kaburgalarından sarsılarak geçen duygu girdabının tadını çıkardı. Kalbi sanki ters dönmüştü, arterlerinde ve kapakçıklarında kırmızı yazıları sesli okudu, ona aşkın asla tamamen büyük savaşlar ve patlayıcı eylemler olmadığını söylüyordu. *Aşk*, diye düşündü, göğsüne yerleşen sıcaklığın özüydü, Roma ona her baktığında rahatlıkla parlıyordu; bu rahatlığı ilk kez on beş yaşında bulmuştu, sonsuza dek.

Juliette atkıyı lavabonun kenarına bırakıp kollarını uzattı.

“Yaklaşır mısın, lütfen?”

Roma boyun eğdi.

Bir nefes içeri. Bir nefes dışarı. Juliette’in burnu Roma’nın boynunda, Roma’nın yanağıysa Juliette’in başındaydı.

“Hey,” dedi Juliette. İlk çekilen olmadığı için sesi boğuk çıktı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

“Hımm?”

“Kavga etmeliyiz.”

Roma onu yanlış duyduğunu düşünerek şaşkınlıkla karşıladı. “Affedersin?”

“Sürekli birbirimizden memnunuz,” diye devam etti. “Hiç doğal değil.”

Bir duraksama oldu. Ardından Roma, bütün bedeni bu ifadenin saçmalığıyla sarsılırken kahkaha attı. Juliette ona ters ters bakmak üzere geri çekildiğindeyse daha çok güldü.

“Hiç de değil,” diye karşı çıktı sertçe, kendine geldiğinde. “Biz küçükken terazi daha dengesizdi. Böyle yaparak adaleti yavaşça yerine getiriyoruz.”

“Peki ne zaman tamamen dengede duracak?”

“Asla.” Roma ani hareketle en sevdiği taktiği uyguladı; Juliette’i belinden yakalayarak bağrısları eşliğinde havaya kaldırdı. “Sonsuza kadar huzur içinde bana kaldın.”

Sonraki gün Juliette alışveriş sepetini alarak pazara gitti. Balıkların etrafında tembel tembel dolandı, tezgâhtakilerin hepsine tek tek baktıktan sonra arkadaki birini işaret edip tezgâhın sahibinin paketlemesini ve tartmasını bekledi.

Sonbahar tamamen kabuk değiştiriyordu. Kanalların üzerine eğilmiş salkımsöğütler yıl boyunca yeşil kalacak olsa da belirgin şekilde inceliyorlardı, yaprakları suya dökülüyor ve dalgalar boyunca minyatür kanolar gibi akıp gidiyordu. Juliette sepetini sallayarak eve yürüdü, tam öğle vaktini gösteren masmavi gökyüzünü izledi.

Bayan Fan’ın evinde durmayı planlamamıştı ancak yanından geçerken ihtiyar komşusu başını pencereden uzattı.

“Mai tàitài, az önce postacının kapınızı çaldığını gördüm. Mektuplarınızı ön tarafa bıraktı.”

“Ya?” dedi Juliette, Bayan Fan’ın penceresinin altında durdu. “Kocam bütün sabah evdeydi.”

“Açıkçası kapıyı birkaç saniye tıklatıp sonra da gitti.”

Juliette başını iki yana salladı. Her zamanki gibi. “Ben alırım. Yulun ile Mila iyi mi?”

“Çok tatlılar. Bu akşam yemeğe gelin. Hóngshāo ròu* ya-pacağım.”

“Buna nasıl hayır diyebilirim?” Juliette yürümeye devam etti, kanalı geçmek için köprüye çıktı. “Yakında görüşürüz, Fan năinai.”

Diğer tarafa geçip ön kapılarına çıkan ince patikayı dikkatle yürüdü, ardından yerde duran mektupları almak için eğildi. Zarflar, şehirdeki adamlarından gelen sıradan raporlara benziyordu. Jiemin, telefonla aramak yerine mektup göndermeyi tercih ediyordu. Çoğu zaman milliyetçiler için gizli görevdeyken yakalanma ihtimalinin daha zor olduğunu iddia ediyordu.

Juliette kapıyı iterek açtı. Roma içerideki masada oturuyordu, bilanço tablosuna odaklanmışken güneş ışığı yanağına vuruyordu.

“Merhaba, aşkım.”

Roma gözlerini matematiğinden ayırmadan sessizce yanağını ona uzatarak merhaba öpücüğü istedi. Juliette eğildi ve öperken abartılı bir ses çıkardı.

“Aman Tanrım,” diye şikâyet etti Roma, yerinden sıçrayarak. “Ne kadar ıslak bir öpücüktü.”

“Sana ceza.” Sepeti ve zarfları bıraktı, sonra da Roma’yla yüz yüze olmak için masasının kenarına tünedi. “Karından bir merhabayı bile esirgiyorsun. Hiç utanman yok mu senin?”

* Ana malzemesi domuz karnı olan bir tür Çin yemeği. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Roma kalemini bıraktı, Juliette'in bileklerini tutarak onu kucağına çekti; şimdi dikkati tamamen ondaydı.

"Kavga çıkarmaya çalışma artık," dedi. Eğilince sıcak nefesi Juliette'in çenesine değdi. "Çevirdiğin dümenleri görebiliyorum."

"Bir tanecik kavga," diye karşılık verdi Juliette, yakalandığını kabul etmişti. "Bana bağırmaya bayılıyorsun."

"Yalancı." Roma'nın gözlerinde ısıltı vardı. Sırf gün içinde eğlenmek için kısa süreliğine düşünüyormuş gibi göründüyse de sonra bakışları Juliette'in içeri getirdiklerine döndü.

Juliette de zarflara baktı. "Dışarıya bırakmışlar."

"Şehirden mesajlar diye tahmin ediyorum?" diye sordu. Juliette kucağından kalkarak alışveriş sepetini aldı ve mutfağa götürürken Roma da zarflara uzandı. Arkalarını çevirdi.

"Juliette, ne bu?"

Zarflardan birini kaldırdı. Juliette elinde balıkla merak içinde döndü.

Zarfin önü tamamen boştu. Juliette bahğı bırakmadan hemen yanına geldi.

"Açsana."

"Burnumun dibinde bir balık var, dorogaya."

"Balığı boş ver de aç."

Roma zarfı açtı. İçinden, Rusça yazılmış kâğıt parçası çıktı.

Sana sonuçları olacağını söylemiştim. Artık yardımcı olabilecek tek kişi benim.

Uzun süre ikisi de anlamadan sözcüklere baktı. Roma bağırduğunda Juliette hızla dönerek aceleyle balığı mutfaktaki buzluğun içine bıraktı, ellerini yıkarken her yere su sıçrattı.

Daha fazla kiralık adamın gelmesini bekliyor, bazı cevaplar almayı ve tesisin Mila'nın peşini bırakmasını sağlamayı umuyorlardı. Fakat bu adres değişikliği doğrudan Bay Pyotr'ı çağırmıştı.

“Saat daha iki,” diye haykırdı Juliette. “Postacı büyük ihtimalle hâlâ buralardadır. Bu zarfın nereden geldiği hakkında bazı kesin cevapları olması lazım, yoksa buraya teslim etmesi gerektiğini bilemezdi.”

Roma masanın altına uzanarak tabanına yapıştırılmış bıçağı çıkardı ve ona uzattı. Juliette bakakaldı. Orada olduğunu unutmuştu. Evin tuhaf yerlerine saklanmış çok fazla silah vardı.

“Al. Sen batı kanalının yanındaki yoldan git. Ben dolanıp kuzeye gideceğim.”

“Postacıyı bulursak işaretimiz ne olacak?” Juliette bıçağı aldı.

“Adam sadece postacı. Bağırsan yeter.”

Juliette burun kıvırdı. “Zhouzhuang o kadar küçük değil.”

“İşe yarayacak. Hadi, gün ışığım boşa harcıyoruz.”

Roma kapıyı açtı, silahlarını kontrol etmek için ceplerini yokladı. Juliette de homurdanarak arkasından koşturdu, ellerini omuzlarına koyarak kulağına yaklaştı.

“Bunu tartışmadan sayacağım.”

“Küçük bir anlaşmazlık, *en fazla* benim biraz ısrar etmem olarak tanımlanabilir.” Başını eğip onu öptü. “Ama seni memnun edecekse öyle demene izin veririm.”

Roma aceleyle uzaklaştı.

“Beni bu kadar memnun etmeyi bırak!” diye bağırdı Juliette arkasından.

“Olmaz, hayatımın aşkıydın!” diye bağırdı Roma da. “Pos-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

taacıyı bulursan benimle ana yolda buluş!”

Köprünün üstünde kayboldu. Utangaç gülümsemesini bastıran Juliette ön kapıyı sertçe kapattı, köprüyü geçti ve diğer yöne doğru yola koyuldu.

Roma, hedefini ararken şüphe çekmemek için temposunu normal tuttu. Postacının bu olaylarla alakası olduğunu düşünmese de fazla dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

“Bay Mai, sizi günlerdir görmedim.”

Roma çiçekçinin önünden geçerken sahibi, içeri gelmesini işaret etti. Hayır demesi pek mümkün görünmüyordu. Hem belki çiçekçi yardım edebilirdi.

Roma sarkan rüzgâr çanlarının altından eğilerek geçti. Ana kanalların yanındaki dükkânların önü dar ve sıkışık. Çiçekçinin iki tarafında ancak buketlerin durduğu iki rafa yetecek yeri vardı, işlerini sürdürmek için ortada da bir kasa yer alıyordu.

“Sheng lǎo ye*,” diye selamladı Roma. “Postacının geldiğini görmedin sanırım?”

Bay Sheng derin düşüncelere dalmışken beyaz sakalını ovuşturdu. En yakındaki buketlere su serpti. “Postacı mı? Henüz gelmedi. Oğlumdan para bekliyorum. Gelse haberdar olurum.”

Yani postacı hâlâ buranın güneyinde bir yerlerde olmalıydı.

Harika.

“Uğrarsa haber verin, olur mu?” diye sordu Roma. Küçük kırmızı gül demetini işaret etti. “Ayrıca bunları alıyorum.”

* Çince “büyükbaba, dede.” (ç.n.)

Birkaç bozukluk hafifledikten sonra gül buketini alan Roma kanalda yürümeye devam etti, bu kez arkadaş arayan yaşlı esnaflar tarafından çağırılmamak için başını düztuttu. Ararken olabildiğince odaklanmaya çalışsa da sonraki dönüşü kaçırdığı sırada, az daha pazardaki balık tezgâhının sahibi Bayan Ding'e çarpıyordu.

“Merhaba, delikanlı,” dedi kadın. “Ne bu acele?”

Roma elindeki çiçeğe baktı.

“Bugün karımın doğum günü,” diye yalan söyledi oracıkta. “Postacının hediye getirmesi gerekiyordu ama gelmesi çok uzun sürdü. Onu gördünüz mü?”

“Tabii,” Bayan Ding arkasını gösterdi. “Az önce Plum Blossom Çay Evi'ndeydi.”

“Ding tàitài, siz bir tanesiniz.” İnce kaldırımında kadının yanından geçti. “Yarın size de hediye getireceğim.”

Plum Blossom Çay Evi iki sola dönüş ve bir kanal uzaktaaydı. Bu kez gerçekten dükkânlarından onu çağıran iki yaşlı kadını, sonra da bilyelerle oynayan bir grup çocuğu görmezden gelmesi gerekti. Roma kısacık bir an bu nostaljik görüntü karşısında dursa da kendini tekrar görevine dönmeye zorladı.

Son köprüyü koşarak geçti. Plum Blossom Çay Evi'nden birkaç adım ötede durdu, ardından postacının öndeki çıkıntıya gelmesini, sohbet ettiği garsona el sallamasını izledi.

Roma temposunu hızlandırdı. Gözlerini postacıdan ayırmadan adamı birkaç saniye boyunca takip etti, etraflarındaki-leri saydı. Ancak yan yola -dükkânların arka kapılarına çıkan-geçtiklerinde Roma öne atılıp sol eliyle postacının yakasını tuttu ve adamı yola itip sertçe duvara çarptı. Mektuplarla dolu postacı çantası tuğlalar üzerinde *tak!* sesi çıkardı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Bağırma,” diye uyardı Roma hemen. “Bu sabah Zhouz-huang’ın en dışında, kanallarından birinin yanındaki eve teslimat yaptın. Büyük salkımsöğüdün yanındakine. Hatırlıyor musun?”

Postacı, Roma’nın ellerinde titriyordu. Geçen hafta ana kanallara teslimat yapandan farklı bir adamdı, bu seferki daha gençti. Mektupları genelde Juliette aldığından Roma bu adam yeni mi, yoksa zarflarını getiren her zamanki yüzlere yeterince dikkat etmedi mi bilemiyordu.

“E-evet, hatırlıyorum.”

“Güzel,” dedi Roma. “O zaman ne teslim ettiğini de hatırlıyorsundur? İçine boş bir zarf karışmıştı. Neden onu diğerlerinin yanına koydun?”

Postacının dudakları titredi. Roma bekledi, zihninde üçe kadar saydıktan sonra adamın yakasını sarstı, postacı hemen pes etti.

“Benden istediler! Şafak vakti postaneden çıkmadan önce biri bana zarfı verdi.” Postacı irkildi, kurtulmak için başını duvara bastırmaya çalıştı. “Adam... Adam biraz sana benziyordu aslında. Yabancı gibiydi. Çincesi iyiydi ama.”

“Rus aksam mı vardı?” diye sordu Roma.

“Ben... evet diyebilirim. Seninkinden fazlaydı. Sende yok.”

“Evet, eh, ben burada doğdum.” Roma adamı bıraktı. Bir süre düşündü. “Kim olduğuna dair fikrin var mı?”

Postacı zorla yutkundu. Yakasını bırakmış olsa da Roma’nın en küçük kıskırtmada tekrar saldıracağından korktuğu için kıpırdamamıştı. Aslında Roma o kadar da sert tutmamıştı.

“Bilmiyorum. Ama postaneye yeterince sık geldiği için yüzünü tanırım. Aslında bir seferinde...”

CHLOE GONG

Sabırsızca elini çantasına daldırıp büyük bir zarf yığınının karıştırdı. Roma adamın aramasını, birini çıkarana kadar her pullu köşeye bakışını izledi.

“İşte... adamın iade adresi, arkasında. Sanırım bu sadece alışveriş kataloğu siparişi olduğundan bana hepsini birlikte verdi.”

Roma zarfı postacının elinden alıp hızla arkasını çevirdi. Adres buradan çok uzakta değildi. Arabayla kısa sürerdi.

“Umarım darılmamışsındır,” dedi, adamın omzuna vururken. Postacı korkuyla geri çekildi ancak Roma çoktan bir elinde zarf, diğerinde gül buketiyle ana yola koşuyordu.

Juliette kasabanın ana kapısına yaslanmış, yolun kenarında bekliyordu. Roma’nın yaklaştığını görünce dağınık halini fark etti ve gözleri büyüdü.

“Adamı buldun mu?”

“Arabaya bin,” diye talimat verdi Roma, çenesiyle kapının arkasındaki çakıl zemindeki otoparkı işaret etti. “Elimizde bir adres var. Ah, bir de...” Çiçekleri uzattı. “Bunlar sana.”

Düzenleme

Ny.ozlem

12

"Nasıl yapmak istiyoruz?" Juliette yüzünü çiçeklere gömüp tatlı kokuyu içine çekmekle meşguldü. "Ateş ederek?"

Roma yüzünü ekşiterek baktı. Kırk beş dakikalık araba yolculuğunun ardından Suzhou civarındaki hedeflerine ulaşmışlardı. Yakınlarda bir tren, kaldırım taşı döşenmiş yolları titretecek kadar yüksek sesle gümbürdedi. Roma arabayı park etti ve ikisi de ön camdan kasabamn sokaklarına göz attı.

"Silahlar çıkmadan *önce* nasıl yapmak istiyoruz?"

Juliette düşünürken mırıldandı. Roma'nın kolunu bir kere sıktı. "İstersen atışı ben yaparım, aşkım."

Roma karşı çıkamadan çiçekleri nazikçe bıraktı, sonra da arabadan indi ve saçını düzelitti. Roma hemen arkasından giderek arabanın kapısını kapattı.

"Başka bir fikrim var," dedi. "Mümessilmiş gibi davranırız. Adam bizi içeri davet eder, böylece Bay Pyotr olup olmadığını doğrularız."

"Ne temsil ediyoruz?" diye sordu Juliette. Yürümeye başladılar. Bahsi geçen ev -daha yakından incelediğinde apartman olduğu belliydi- sokağın sonunda iki eczanenin

arasına sıkışmıştı. Hepsi tek binadaydı, ortası tek katlı bir bölüme ayrılmış yeşil ön kapıya sahipti.

“Tıbbi araştırma fonunu.” Roma elini uzattı. “Bu dikkatini çeker.”

“Pekâlâ. Hoşuma gitti.” Uzattığı elini tutup parmaklarını onunkilere geçirdi. “Peki *sonra* silahlar ateşleniyor mu?”

Roma aynı ölçüde sevgi ve bıkkınlıkla iç çekti. “Sen,” diye mırıldandı. “Baş belasısın.”

Juliette yanma sokuldu. “*Gerçekten* başının belası olabildim...”

“Bu kesinlikle senin şeytani planlarınla ilgili, beni ikna etmen için bir davet değildi.”

“Roma. Bir düşün. Başka adamlar dedi ki...”

“Şşşt... Kapıyı çalıyorum.”

Birbirlerinden ayrıldılar sonra duruşlarını düzelterek yüzlerindeki ifadeyi yumuşattılar. Roma’nın parmakları yeşil boyalı yüzeye temas etti.

Diğer taraftaki adam kapıyı açınca Bay Pyotr’ın tanımına uyan biri olduğu belli oldu. Adam eliyle çerçeveyi kavrayarak onlara merakla baktı.

“Bir dakikanız var mı?” diye konuşmaya başladı Juliette Rusça. Bay Pyotr şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bazı kaynaklar bizi, yardım teklif etmek üzere size yönlendirdi.”

“Göçmenlere hizmet veren bir taşra hastanesinden geliyoruz,” diye devam etti Roma. “Yapım aşamasında bir teklimiz var ve sizin sponsor olmanızı çok isteriz. İçeri girebilir miyiz?”

Roma reddedilmeye fırsat vermeden eşikten içeri adım atarak resmen kendi kendini davet etti. Juliette arkasından

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

giderken gülme isteğini bastırmak için dilini ısırđı. İçeride, en uzak duvarda tek pencere vardı. Akşamüstü güneşi içeri girmekte zorlanıyor, oturma odasının köşeleri karanlık ve kasvetli görünüyordu.

Juliette çerçevelenip duvara asılmış diplomanın önünde durdu. PYOTR GAVRILOVICH SPIKOV.

Doğru adamı bulmuşlardı. Juliette başını sertifikaya uzatarak Roma'nın dikkatini çekmeye çalıştı.

“Mesele nedir?” diye sordu Pyotr Gavrilovich. Kaşlarını çatarken aceleyle kapıyı kapatmaya gitti. Saçlarma aklar düşmüştü, dolayısıyla Juliette adamın otuzlarının sonlarında olduğunu düşünüyordu. Masadaki boş vazonun yanma bir takvim yerleştirmişti. Erkenden kasım ayını açmıştı.

“Size hastanemizin geçmişinden bahsedeyim,” diye başladı Roma. Kanepedeki kol dayanaklarından birine oturarak tamamen rolüne odaklandı; Juliette'in role girmesine izin verirse sık sık fazla ileri gideceğini ve erkenden yakalana-
cağım bildiğinden, yıllar içinde bu yeteneğini geliştirmişti. Juliette abartmaya meyilliydi. Bunu bizzat kabul edebilirdi.

O sırada Juliette de yavaşça, apartmanı incelemek üzere ayakta kaldı. Kapının yanında bir çift ayakkabı duruyordu. Duvarlar diploma dışında boştu. Paravanla ayrılmış mutfak-
ğın masasında tek bir tane kirli kâse vardı. Yatak odasını yalnızca yapılmamış bir yatak kaplıyordu.

En ilgi çekici olan yatak odası kapısının yanındaki kitap-
lıktı. En üst rafta duran ufak kasanın, küçük kapısı açıktı.

İçinde, şeffaf sıvıyla dolu iki ilaç şişesi vardı. İkisinin de yarısı doluydu ve tıkaçla kapatılmıştı.

Juliette ses çıkarmış ya da bulduğu şeye doğru yürümüş olmalıydı çünkü Pyotr hemen kitaplığın yanma ilerledi.

Roma hâlâ konuşuyor olsa da Pyotr'ın dikkati dağıldıkça sözcükleri yavaşlamaya başladı ve adam kasaya uzanıp kapağını, yankısı dairede gürültüyle yankılanacak şekilde kapatınca tamamen durdu.

Ani bir sessizlik oldu.

Juliette başını yana eğdi. “Bir sorun mu var?”

“Sorun mu?” diye tekrarladı Pyotr. “Tabii ki hayır.”

“Çok yazık.” Juliette qipaosunun eteğine uzandı. “Çünkü benim bir sorunum var. Ve yardım edersiniz sandım.”

Silahını ona doğrulttu. Bilimadamı şok içinde ona bakıp konuşmanın değişimini ve kendisine doğrultulmuş silahı sindirmeye çalıştı. Ardından ellerini havaya kaldırdı, avuçları yalvarırcasına açıldı.

“Lütfen mantıklı olun,” dedi sakince. “Bana silah doğrultmanıza gerek yok.”

Roma kibar tavrını bıraktı. “Zaten silah doğrultmak için hiçbir zaman neden aramıyor. Ellerini başına koy, kıyafetlerinden uzak dur.”

Pyotr yavaşça talimatlarını dinledi. Avuçları dışarı dönük olsa da bir silaha uzanacakmış gibi ceketinin cebine son derece yakındı.

“Birkaç basit sorum var.” Juliette yaklaştı. “Neden burada olduğunla başlayalım. Neden Mila'yı takip ediyorsun?”

Roma arkadan yanma yaklaştı, kollarını kavuşturmuştu. Pyotr'ın gözleri bir kez titreşip kaçış rotalarını inceledi.

“Sorularınıza cevap verebilirim... Lütfen tetiğe dikkat edin,” dedi sakince. “Ben bilimadamıyım. Buraya araştırma yapmaya geldim, Milyena'ya zarar vermeye değil.”

“Ama kızın dört arkadaşı öldü,” diye araya girdi Roma.

“O benim suçum değil,” diye karşı çıktı Pyotr. “Fikir ay-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

rılığı yüzünden araştırmadan ayrıldım. İlk deney grubumuz kaçtığında büyük bir olay olduğunu düşünmediler. Tamam, ben de aynı bulgulara ulaşamayacağımızı düşünsem de endişelerimi yuttum.”

“Hangi bulgular?” diye lafını böldü Roma. “Beyin yıka-
ma mı?”

Pyotr tereddüt etti. “Öyle adlandırman gerekiyorsa evet. Kimyasal şartlandırma daha iyi bir tanım olur. Daha önce yapılmadı. Doğru koşulları sağlamak kolay değildi. O yüzden heyet, ikinci grubumuzun başarısız olmasından hoşlanınmayarak boş yere çalışmaya devam etmemizi talep etti. Olaydan üç yıl sonra istediklerinin ilk grubun bilgileri olduğuna karar verince de beni suçladılar.”

Juliette dikkatle adamın ifadesini inceledi. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Zamanlama da uyuyordu.

“Sonra onları geri almak için ortaya çıktın.”

“Hayır,” diye cevapladı Pyotr. “Dedim ya, ayrıldım. Belli ki heyet üyeleri kızın peşindeler. Benim tek istediğim araştırma. Milyena’yı uyarmaya çalıştım. Ona yardım edebilecek tek kişi benim.”

“Bir dakika.” Roma hafifçe döndü. Yine koltuk dayanağına oturdu, Juliette silahı tutarken son derece normal görünüyordu. “Neden kendi araştırmanın peşindesin? Kızların üzerinde deney yapılmadan *önce* elinde değil miydi zaten?”

Pyotr duraksadı. Juliette gözlerini kıstı.

“Senin araştırman değildi,” dedi, adam konuşmadan tahminde bulunarak. “Lourens’ındı.”

Bir anda Pyotr’ın yüzünde şok ifadesi oluştu. “Lourens’ı nereden tanıyorsunuz?”

Juliette kaşlarını çatıp silahını salladı. “Soruları ben so-

ruyorum. Olay neydi o zaman? Adamın araştırmasını çalıp kızlara mı verdin? O da öğrendi ve gitmeye mi karar verdi?”

“Bakın, şöyle yapsak?” Pyotr çenesiyle kanepenin yanındaki alçak sehpalardan birini işaret etti ve Juliette’in gözleri ona sabitlenmişken Roma’nın dikkatini oraya çekti. “Şurada kâğıtla kalem var. Lourens’in nerede olduğunu biliyorum, yani size adresini verebilirim. Onun yanına gidin, aradığınız cevaplar onda.”

“Lourens’in yerini öğrenmek hoşuma gider...” Roma sehpayı doğru yürüdü, ardından küçük çekmecesini açıp kâğıt çıkardı. “Ne var ki bu seni kurtaramaz. Neden Mila’ya yardım edebilecek tek kişi sensin?”

Pyotr öne atılmamak için zar zor direniyormuş gibiydi. Adamın bir planı vardı, Juliette kokusunu alabiliyordu. Fakat açığa çıkmasına izin verdi. Ne denemek istediğini merak ediyordu.

“Soruya cevap ver,” dedi Juliette.

Roma çekmecedeki kalemi buldu. Şimdilik Pyotr’a göstermedi. Elinde tuttu. Pyotr ise zor bir nefes alıp konuştu. “Lourens’la beraber çalıştık. Belki kimyasal şartlandırmanın çoğunu o bulmuş olabilir ama ben de işe katkıda bulundum. Ciddi derecede hem de.”

Juliette ile Roma birbirine baktı. Kuşkuları aşağı yukarı aynıydı.

“Ee?” dedi Juliette. “Hangi tür?”

Pyotr güçlükle yutkundu. “Detayları çok karmaşık.”

“Sana birazcık bile inanmıyorum.”

“Buraya bilginin peşinden geldim,” diye telaşlandı Pyotr. “En nihayetinde elimden almaya çalışan başkaları...”

“Yani Lourens senden bir şey almaya mı çalıştı?”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Öyle demek...”

“O zaman sen Lourens’den bir şey aldın,” diye lafını kestti Roma.

Pyotr’ın yüzü kızarıyordu. “Ne cüretle böyle bir şey söylersin... *Yeter*. Ben buraya yardıma geldim. *Milyena’ya yardım edebilecek tek kişi benim*.”

“Ve o sırada kendine de yardım edeceksindir eminim.” Juliette silahı, Pyotr’ın şakağına degecek kadar yaklaştırdı. Adamı izlerken başını yana eğdi. Pyotr da karşılığında gözlerini kıstı ve Juliette konuşunca daha da küçülttü. “Delilik esnasında Şanghay’da mıydın?”

“Hayır,” diye tersledi Pyotr.

“Tuhaf,” diye devam etti Roma hemen. “Deliliğin ne olduğunu bile sormadın. Vladivostok’tan gelen birinin birazcık şaşıracağını sanıyordum.”

Pyotr’ın bakışlarında bir ifade belirdi. Yalan söyleyip söylememesi önemli değildi. Belki de Şanghay’daydı ve olaya bizzat tanık olmuştu. Ancak olmadıysa herhangi bir şaşkınlık duymamasının sebebi detayları Lourens’den öğrenmiş olmasıydı. Mila’ya yardım edebilecek tek kişi olduğunu iddia ediyorsa delilik öykülerinden esinlenen ve mekanizmayı devreye sokan kişi o olmalıydı.

Roma hızla yürüdü.

“Al.” Kalemle kâğıdı bıraktı. “*Yavaşça*. Lourens’in tam adresini istiyorum. Sokağın veya banliyönün adını eksik vermek yok.”

Talimatını dinleyen Pyotr elini yavaşça başından uzaklaştırdı. “Şimdi kalemi alacağım.” Kalemi aldı. Ucunu kâğıda bastırdı ve yazmaya başladı; Vladivostok’taki adresi verdi. “Şimdi kalemi bırakacağım.”

Mürekkepli ucunu sağlama alacakmış gibi kalemin diğer tarafına uzandı.

Ancak kalem döndüğünde içinden bıçak çıktı ve Pyotr öne atıldı.

Juliette onu bileklerinden tutup, gözlerini devirerek baktı. Bu kadar mıydı? Konuşurken gözlerinin arkasında dönen planın tamamı bu muydu? Kolunu kıvrınca Pyotr, çığlık atarak kalemi düşürdü. Kalem yere yuvarlandı. Roma gittiği yeri izlemek için aşağı baktığında burnu kötü bir koku almış gibi kırıştı.

“En azından bana doğru hamle yapabilirdin,” dedi duygusuz bir sesle. “Benim reflekslerim daha yavaştır.”

“Yeter,” dedi Pyotr tükürürcesine. Kolunu Juliette’ten kurtardıktan sonra silah yine alına değince anında donup kaldı. “Yanlış hiçbir şey yapmadım. Bırakın beni.”

Juliette keyifsizce güldü. “Beş kızın vücudunun içine, işleyen saatli bomba yerleştirdin,” dedi. “Bir de yanlış bir şey yapmadım mı diyorsun? Kızların dördü *öldü*.”

Pyotr’ın gözleri yine kasanın olduğu yere döndü.

“Korumak içindi,” diye karşı çıktı. Juliette’in suçlamalarını reddetmedi. “Lourens tek başına çalışmadı. Onlar benim de bulgularımdı. Üstünde benim hakkım vardı, heyetin değil. Kara paralarıyla ödeme yaparak hatalarını telafi edeceklerini sanıyorlar. İlk beş kızın gitmesine *onlar* izin verdi. Heyet beni dinlese kimse ölmezdi. Araştırmamı almak istiyorlarsa karşılığında cesetleri alacaklar. Çalışmaya kan bulaştırmaya çalıştıkları anda yalnızca *cesede* ulaşacaklar.”

Juliette iyice tiksindiğini hissetti. Kasanın içindeki ilaç şişeleri zihninde belirdi, sonra da ara sokaktaki adamın söylediklerini hatırladı: *Onları bayıltıp canlı tutmak için eli-*

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

mizden geleni yapıyoruz... Yaklaştığımız anda kendilerini öldürmek üzere beyinleri yıkandı.

Olay yakınlık değildi. Kiralanan adamlar yanlış anlamış, muhtemelen yapay deliliği gerçekte neyin tetiklediğini fark etmeden defalarca mekanizmayı harekete geçirmişlerdi: Derilerine giren bir iğne. Hiç kimse denegi tamamen öldürmeden araştırmaya başlamasın diye alınmış bir tedbirdi bu. Kızları sakinleştirmek kadar basit bir şey bile aynı etkiyi yaratıyordu.

“Sanırım Mila’yı düzeltmeye niyetin olmadığını söylüyorsun,” diye algıladı Juliette.

Pyotr, çok ileri gittiğini ve fazla şey söylediğini fark etmiş gibiydi. “Doğru değil.”

Roma kalemi düştüğü yerde tekmeleyerek uzaklaştırdı. Ardından kitaplığın yanına gidip gözlerini ufak kasaya dikti.

“Ama kız sonsuza kadar beyni yıkanmış halde kalırsa ona istediğin emri verebilirsin ve başka kimse üzerinde çalışamaz.” Roma kasayı işaret etti. “Burada ne var?”

O da Pyotr’ın dikkatinin sürekli oraya kaydığını fark etmişti.

“Araştırma,” diye cevapladı Pyotr gergin bir sesle.

“Ne tür bir araştırma?” diye sordu Roma. “Çünkü bu Lourens’in kasası.”

Pyotr bakakaldı. Öfkesinin bir kısmı sanki saf idrak eksikliğine dönüşmüştü. “Siz kimsiniz?”

“Canını sıkmak istemeyeceğin kişileriz.” Juliette’in sabrı tükenmek üzereydi. “Bir daha kibarca sormayacağız. Burada ne var?”

Pyotr sinsice gülümsedi.

“Yeniden başlatma karışımı,” dedi nihayet tükürerek.

“Enjekte edildiğinde deneğe verilen kimyasal talimatların hepsini hedef alır ve yerleştirilmiş olanı siler.”

Juliette’in nefesi kesildi. Başka deyişle tedaviydi. Milla’yı iyileştirecek basit bir çözümdü ve adam sadece saklamıştı. Bu insanların kızın peşine düşmesini, fark etmeden onun ölümüne sebep olmasını beklemişti.

“Aç.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Pyotr. Zafer kazanmış gibi tavır takındı. “Yapmayacağım. Sen de şu silahı kaldır çünkü beni öldüremezsin, aksi takdirde kasanın şifresi de benimle gider ve o kızı *asla* düzeltemezsin.”

Daireye sessizlik çöktü. Roma ile Juliette birbirine bakarak bir karara vardı. Bu beyanın ardından Pyotr son derece ukala bir hale bürünmüştü.

Sonra Juliette silahı ateşledi.

Mermi adamın dosdoğru alınına isabet etti. Yakut kırmızısı kan etrafa sıçrayıp, Pyotr güm sesiyle arkaya düştüğünde halının üstünde tuhaf bir çukur bıraktı. Ölmüştü.

“Tanrım,” dedi Juliette, boynundaki lekeyi silerken. “Çok sinir bozucuydu. Kasanın kurşungeçirmez olduğunu mu sanıyor?”

Roma yüzünü ekşitti, halıya yayılan kan birikintisi ayak-kabıllarına ulaşmadan önce geri çekildi. “Juliette...”

“Merak etme, merak etme,” diye güvence verdi Juliette ve o da birikintiden uzaklaştı. “Hazırlıklı geldim.”

Qipaosunun cebine dokunup yanında taşıdığı faturayı buldu. Büyük miktarda para borçlu olduğunu gösteren bir rapordu. Kâğıdı masaya çarptı ve kapıdan giren herkesin kolaylıkla görebileceği şekilde hizaladı. Yetkililer adamın borcu yüzünden öldürüldüğünü düşünecekti. Dedikodu-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

ların, Zhouzhuang'daki silah tedarik zincirine ulaşacağını umuyordu. Bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı: Hem leş birini yok etmişti hem de itibarlarını korumuştı.

Roma kasayı tuttu, en üstteki raftan indirdi. Birkaç adım atarken merakla masaya göz atıp faturayı okudu. “Bunu ne zamandır yanında taşıyordun?”

“Çok uzun zamandır. Kasayı bırak.”

Roma itaatkâr biçimde kasayı cesetten biraz uzakta yere bıraktı. “Bir dakika.” Geri çekildi ve parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. “Tamam. Devam et.”

Juliette kasaya ateş etti. Silahındaki şarjörü boşalttı, ardından hasarı görmek üzere çömeldi. Birkaç tane daha sıkısa işe yarar gibi görünüyordu.

Roma'ya döndü. “Aşkım?”

Roma başka bir şey söylemeden tabancasını ona uzattı. Juliette nişan aldı ve sonraki mermi kilidi parçalayınca kapağı yavaşça açıldı.

Juliette içindeki iki şişeyi aldı.

“Eminim birkaç test yapabiliriz,” diyordu Roma, arabadan inerken. Şişeleri akşam güneşinin ışığına tuttu. Şeffaf sıvıdaki bir şey turuncu güneşe her değdiğinde parlıyordu.

“Yarın,” diye karar verdi Juliette, açıkça esnemesini bastırıyordu. Birlikte Zhouzhuang'ın ana kapısından geçerek daha küçük yollardan birine girdiler. “Bir tehdidi eledik, yani acele etmeye...”

Birden döndü. Roma da şişeleri kaldırırken endişeyle onun baktığı yere baktı.

“Ne oldu?” diye sordu. Evlerden birinden yemek kokusu geldiğini, havaya karıştığını duyabiliyordu.

“Diğer ara sokakta birinin koşarak geçtiğini gördüğümü sandım,” diye yanıtladı Juliette. “İnanılmaz ürperdim.”

Roma, Juliette tetikte olduğunda tavrını hemen değiştirmeye hazır olup olmadığını bilemiyordu ancak anında onun sırtından aşağı da bir ürperti yayıldı. Juliette’in kolunu tutup öne çekti. “Eve gidelim. Bu saat ürkütücü oluyor.”

Hızla yürüdüler. Sokaklardaki kapılar açılıp yüksek sesle kapandı. Çay evinin çalışanları sokaklara kovalarla su döktü. Kanallar aktı da aktı.

Evlerine bir sokak kala Juliette yine durdu. Bu kez Roma sahiden bir şeyin gölgelerin arasından fırlamasını bekliyor ve ne olduğunu sormadan etrafa bakınıyordu.

“Bak, ikimizin de mermisi bitti, biliyorum ama silahlarımızı tehditle doğrultursak...”

“Bekle, Roma,” diye fısıldadı Juliette. “Dinle.”

Bayan Fan bağıırıyordu.

Juliette öne atıldı. Roma da hemen arkasındaydı. Hızla Bayan Fan’ın evinin etrafını taradı; başta olağandışı bir şey görmedi. Ardından yarısı kırık pencereden yola cam parçası düştüğünü gördü ve boş silahını çekti.

“Fan năinai?” diye bağırdı Juliette, ön kapıyı tekmelerken.

Roma arkasına gelince ikisi birden, ortadan açılan fermuar misali rahatça odaya daldı. Juliette masadaki fincanı kaldırdı ve Bayan Fan’a uzanan adama fırlattı; o sırada Roma çoktan Mila’yı yakalayan adama tabancasını doğrultmuştu, onu bir eli kızın kolundayken durdurdu. Mila çok korkmuş görünüyordu. Parmakları, onları savuşturmaya çalışmış gibi kızarmıştı. Odanın diğer tarafındaki Yulun elinde süpürge sapı tutuyordu; titrese de hazır halde kaldırmıştı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

İki saldırganın boynunda da melek dövmesi vardı.

“Bırak kızı,” diye emretti Roma. Adama bir adım yaklaştı. “Hemen.”

Diğer paralı asker yere kapaklandı. Juliette, parçaları gözüne girsin diye fincanı öyle sert fırlatmıştı ki adam bayılmıştı.

“Sakin ol,” dedi ilk adam. Diğer elinde bir şırınga belirdi. “Buraya kızı almaya gelmedim. Sadece araştırma için bir şişe kan almam söylendi. Sonra bırakacağım ve hepimiz mutlu olacağız.”

“Hayır, dur!” diye seslendi Juliette. Sesinde yoğun bir telaş vardı. “Anlamıyor-”

Paralı askerin iğnesi değer değmez Mila bağırdı ve kendini doğaüstü bir güçle uzağa savurdu.

Ardından elleri boğazma gitti.

Roma bir anda anılara boğuldu, odada şok içinde ve hareketsiz kaldı. Alisa. Aynı delilik o ilk seferde Alisa’ya buluşmuş ve kız boğazını parçalamaya çalışmıştı ve Roma ona *yardım* edememiş olsa...

“Yulun!” diye bağırdı Juliette. “Şu lanet süpürge sapını bana ver!”

Korkuyla çılgılık atan Yulun, Juliette tam koşarken süpürge sapını fırlattı, o da durmadan paralı askerin başına sertçe indirdi. Nihayet Roma uyuşukluğunu atarak Mila’ya uzandı ve kızm ellerini tutmaya çalıştı.

“Mila, Mila!” diye bağırdı, kan kızın boynundan akar-ken. “İyi olacaksın. Dayan! Sadece dayan!”

Paralı asker yere düşer düşmez Juliette süpürge sapını bırakıp yere attı ve etrafındaki alanı taradı. Roma bütün gücüyle Mila’nın ellerini sabit tutmaya çalışırken Juliette’in ne yaptığını göremedi... ta ki Mila’yı bağlasın diye ip almak

için bağıırırken dönene ve onun düşen şırıngaya uzandığını görene kadar.

Demek o riski alacaklardı.

“Roma!”

“Cebimde!”

Juliette ilaç şişelerinden birini almak için uğraştı. Tıpasını çıkardı, sonra da iğneyi sıvının içine sokup tüm şırıngayı doldurdu. Mila kaslarını parçalamak üzereyken Juliette, iğneyi kızın koluna sapladı ve haznesini boşalttı.

Mila anında hareketsiz kaldı.

Odada inleme duyuldu. Yulun.

Roma, Mila’nın bileklerini yavaşça bıraktı. Kızın elleri artık onunla mücadele etmiyordu. Gözleri donuklaştı. Yulun koşarak hemen önünde durdu.

“Mila?” diye fısıldadı. “Mila, iyi misin?”

Mila sessizdi. Öylece baktı. Diğer yanındaki Juliette ani gülmeyeyle yere oturdu, ağlamak üzere gibi görünüyordu. Bayan Fan yanına koştu, omzuna dokunmak üzere eğildi.

“Elinden geleni yaptın,” diye fısıldadı.

“*Mila*,” diye seslendi Yulun yeniden. Mila’nın yüzüne defalarca dokundu. “Lütfen, bir şey söyle.”

Roma bir adım geriledi. Bu manzarayı bir saniye daha izleyemezdi. Mila’nın birden yere yığılmasını seyredemezdi, bunu düşününce bile iki büklüm oldu, sendeleyerek Juliette’in önünde diz çöktü.

“Juliette,” dedi boğuk sesle. Eline uzandı.

“Katlanamam,” diye cevapladı Juliette, onun kadar sessiz konuşmuştu. “Daha fazla kayba. Daha fazla...”

“Yulun?”

Roma’nın gözleri büyüdü. Juliette’in nefesi kesildi. Yu-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

lun, Mila'nın yüzüne cesaretlendirmek için bir kez daha dokunurken kız hızla gözlerini kırıştırdı; yanaklarına hücum eden pembelikle hayata dönüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu. “Galiba bilincimi kaybettim.”

Roma, Juliette'in gerildiğini hissetti.

“Boğazını parçalayacaktın,” dedi Yulun titrek bir sesle, Mila'nın çenesindeki kanı temizlemeye çalıştı. “Ama seni zamanında kurtardılar. Roma ile Juliette kurtardı.”

Mila ikisine baktı. Saçları birbirine girmişti. Gözleri parlaktı.

“Ben... Ben artık deneylerden etkilenmiyor muyum?”

Juliette burnunu çekti. Diğer elinde hâlâ şırıngayı tutuyordu; Roma onu dikkatle aldı. Ürkmüş orman yaratığının dengesizliğiyle doğrularak Mila'ya kolunu uzatmasını işaret etti.

“Ufak da olsa bir rahatsızlık hissedersen söyle, tamam mı?” dedi boğuk sesiyle.

Mila, hâlâ kanla kaplı bileğini uzattı. Roma şırıngayı yaklaştırdı. İyice yaklaştırdı. Ucu derisine dokundu, sonra da hafifçe içeri gömüldü.

“Hiçbir şey mi?” diye sordu ona.

Mila başını iki yana salladı. “Hiçbir şey hissetmiyorum.”

Roma'nın rahat nefesi neredeyse odayı doldurdu, bir köşeden diğerine yayıldı. Juliette'e bakmak için döndüğünde yanağından süzülen bir damla yaş gördü ancak Juliette başkası göremeden sildi.

“O halde özgürsün,” diye beyan etti Juliette.

13

Şömine çitirdiyordu. Juliette kanepede bacaklarını kıvrarak oturmuş, altına battaniye serilmişti. Bu hafta sıcaklık hızla düşmüştü, yağmur çatı paneline hızla vuruyor ve büyük su birikintileri oluşturuyordu. Roma küçük işlerini halletmeden önce evin tamamının buzluğa dönmemesi için ateşi yakmıştı. Eski alt-yapı yüzünden sıcaklık çok kolay düşse de en azından bir sürü battaniyeleri vardı.

Juliette'in kucağında bir kitap duruyordu. Açıkçası son on dakikadır okumuyordu, cennet hurması yerken her yere suyunu damlatmaya fazla odaklanmıştı. Yulun, annesinin yanına ve çay evine dönüp yeni evlerine yerleştikten sonra hediyeye sepeti göndermişti. Ayrıca Ah Tou'yu iki melek dövme paralı asker daha takip etmişti. Tesisin, çok fazla başarısız denemenin ardından sarsılarak Mila'yı rahat bırakacağını düşünseler de bunu bilmenin imkânı yoktu. Fakat ister yeni bir grup gelsin, isterse tesis pes etsin, Mila düzenli hayatına dönmek istiyordu. Deneylerden kurtulmuştu. Artık kendine zarar vermeye zorlanmıyordu. En önemlisi de buydu.

Üstelik deneyen olursa Mila da silahlı olacaktı ve bıçaklamakta hayli ustalaşmıştı.

Yağmur yağmaya devam etti. Juliette meyvesini bitirdi.

Sayfayı çevirdi. Gün fazla gri ve bitkin olduğundan kullandığı ışığın çoğu şömineden geliyordu. Kitabını dizinin üzerine yerleştirdi, sonra da battaniyesini çekip bacağına buz gibi soğuk değince yüzünü buruşturdu.

“Off,” diye mırıldandı sessizce, titrerken.

Ön kapı üç kere hızla çaldı, Roma’nın döndüğünün işaretiydi. Hemen sonra içeri girdi, şemsiyesini kapatıp ayaklı askılığa bıraktı, kolunun altında bir gazete ve elinde kavrulmuş kestane tutuyordu.

Roma durdu.

“Juliette,” dedi, sesi şaşkıncı. “Sorun ne?”

Juliette kaşını kaldırdı. “Hiç. Neden sorun olsun ki?”

Roma kapının eşiğinden ayrılmadan etrafa bakındı. “Canın mı sıkkın? Neden orada duruyorsun?”

“Ben... Ne? Üç kere kapıyı tıklattın. Ellerin dolu.”

Roma poşeti bıraktı. Hafif ıslanmış gazeteyi Juliette’in ayağının dibine gelecek şekilde fırlattı. “Bu ne zaman seni durdurdu?”

Juliette gözlerini devirerek battaniyesini yana itti. Göründüğünün aksine, Roma’nın yaslı sesi hoşuna gitmişti. Aşırı şımarık bir sevgiliydi.

“Sadece *üşüdüm* ve kalkmak istemiyorum. Buraya gel, vücut ısını biraz çalayım.”

Roma ceketini çıkardı. Yanma yürüyüp eğildi ve Juliette soğuk ellerini gömleğinin altına soktuğunda doğru düzgün karşı çıkmadı.

“Şanghay’dan haftalık gazete geldi,” dedi, gazete yığınınna uzandı. “Atayım mı okuyayım mı?”

“Oku,” diye yanıtladı Juliette. “Annem ve babamla alakalı değilse.”

Roma kanepeye yaslandı. Gazeteyi bir arada tutan lastiği

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

çıkarmaya başladı, yüzünde endişe vardı. “Son zamanlarda endişe verici bir şey mi oldu?”

“Hayır, onu demiyorum.” Juliette zorla gülümsedi ancak dudaklarındaki görüntü yapaydı. “Çok fazla gazeteye çıkıyorlar o kadar. İç savaş hakkında haber çıktıkça ekonomik katkılarından daha çok bahsediyorlar.”

Bir iç çekiş. Roma eğilerek Juliette’i şakağından öptü. “Sen iyi misin?”

Juliette omuz silkti. Ona bakarken görüşü kısıtlanmasın diye gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı. “Bazen etkileniyorum. Oluyor öyle. Kalbimde anne ve baba şeklinde iki delik var.”

Roma uzanıp saçını önünden çekti. “Kalbindeki deliklerle sürekli istikrarlı kalmak oldukça zor,” diye katıldı kısık sesle. “Ama her zaman kalbimde ödünç alabileceğin fazladan bir parça olacak. Boşluklara tamamen uymayabilir ama en azından dengeyi zayıfladığında iniş yapabileceğin bir yer sağlar.”

Bu kez Juliette’in gülümsemesi samimiydi. “O fazladan kalp parçasını nereden buldun?”

Roma nihayet lastiği çıkardı. “Genç yaşta kalbimdeki delikleri onarmaya başladım. Yani bugünlerde fazladan payım var.”

“Ne kadar şanslıyım.” Juliette kollarını sıkıca sardı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, dorogaya.” Gazeteyi açtı. “Bu lastikleri koyacak yer lazım çünkü...”

Roma birden durdu, çenesi gevşedi. Juliette, bakışlarını takip edip ön sayfadaki manşeti görünce on kat fazla şiddetle yerinden sıçradı.

LANG SHALIN YAŞIYOR. HONG LIWEN BİR HANJIAN*.

* Çin kültüründe, özellikle vatan hainleri için kullanılan aşağılayıcı terim. (ç.n.)

“Aman Tanrım,” diye haykırdı Juliette. Dizlerinin üzeri-
ne güçlükle çöktü, gazeteyi aldı. “Bugünün nüshası mı bu?”

“Bir saatten kısa süre önce çıkan baskıdan. *Yeni* olmuş.”

Juliette şaşkınlıkla yazıyı taradı, haberi olabildiğince hız-
lı okudu. Rosalind, Japon h k meti adına terörü kışkırtmak
için çalışan çok sayıda kişinin tutuklanmasına yardım et-
mi ti. H k metin içindeki vatan hainlerinin, i galci impara-
torlukla işbirliği yaparak öncülük ettiği komplo sonucunda
ortaya çıkmıştı.

“Bu Rosalind’in operasyon partneri,” diye fısıldadı Ju-
liette. “Hong Liwen.”

Roma omzunun üzerinden okuyordu. “Hanjian olduğu
yazıyor.”

“Aynı zamanda *kimyasal deneylerinin* bir parçası olarak,
imparatorluğun beyni yıkanmış askerlerinden biri kabul
edildiği de yazıyor.” Juliette arkaya yaslanarak tekrar kane-
peye oturdu. “Neler oluyor?”

Roma ile Juliette uzun süre, odunların yanma ve patlama
sesi eşliğinde gazeteye bakmaya devam etti. Sonra birden aynı
 eyi d   nm   esine baki tılar ve gözlerini Pyotr’dan aldıkları
diğer ilaç  i esinin bulunduğu mutfak dolabına diktiler.

“Roma,” dedi Juliette.

“Juliette,” diye karşılık verdi Roma.

“Yanına gidemeyiz ama. Şehir sınırları içinde anında ta-
nınıyoruz.”

Roma’nın bakışları yumu aktı. Sıcaktı. “O bize gelebilir.”

Yardıma dokunabilecek o nesne ellerindeydi. Ve kuzeni-
nin  u anki durumu d   n l nce Rosalind’in yardıma ihtiyaç
duyduğu ortadaydı. Ancak...

“Bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye fısıldadı Juliette.
“Riske atacak mıyız?”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“İstersen yanındayım, istemezsen de yanındayım.” Roma gazeteyi katlamak için uzandığında ateşin ışığında yüzüğünün altın rengi ışıldadı. “Ah Cao on dakikaya belge teslimatı için gelecek. İzi sürülemeyecek bir yerden arama da yapabiliriz. Nasıl yapmak istersin?”

Juliette çok korkuyordu. Bu güzel hayat, bu şahane aşk. Huzur için bu kadar savaştıktan sonra riske atmak adil gelmiyordu.

Fakat bu gazete manşetini hiç görmemiş gibi davranırsa vicdanı rahat etmezdi. Şişenin sonsuza kadar dolapta kalmasına izin verirse. Rosalind’i zaten bir kez terk etmişti. Bunu tekrar nasıl yapabilirdi?

Juliette battaniyenin altından çıktı. “Bir not yazacağım,” dedi nefes nefese. “Ah Cao aramayı yapıp doğrudan ulaşılabilir.”

Kalemi avucunun içine aldı. Boş bir kâğıt buldu.

Onu geri almana yardım edebilirim.

Beni Zhouzhuang’da bul.

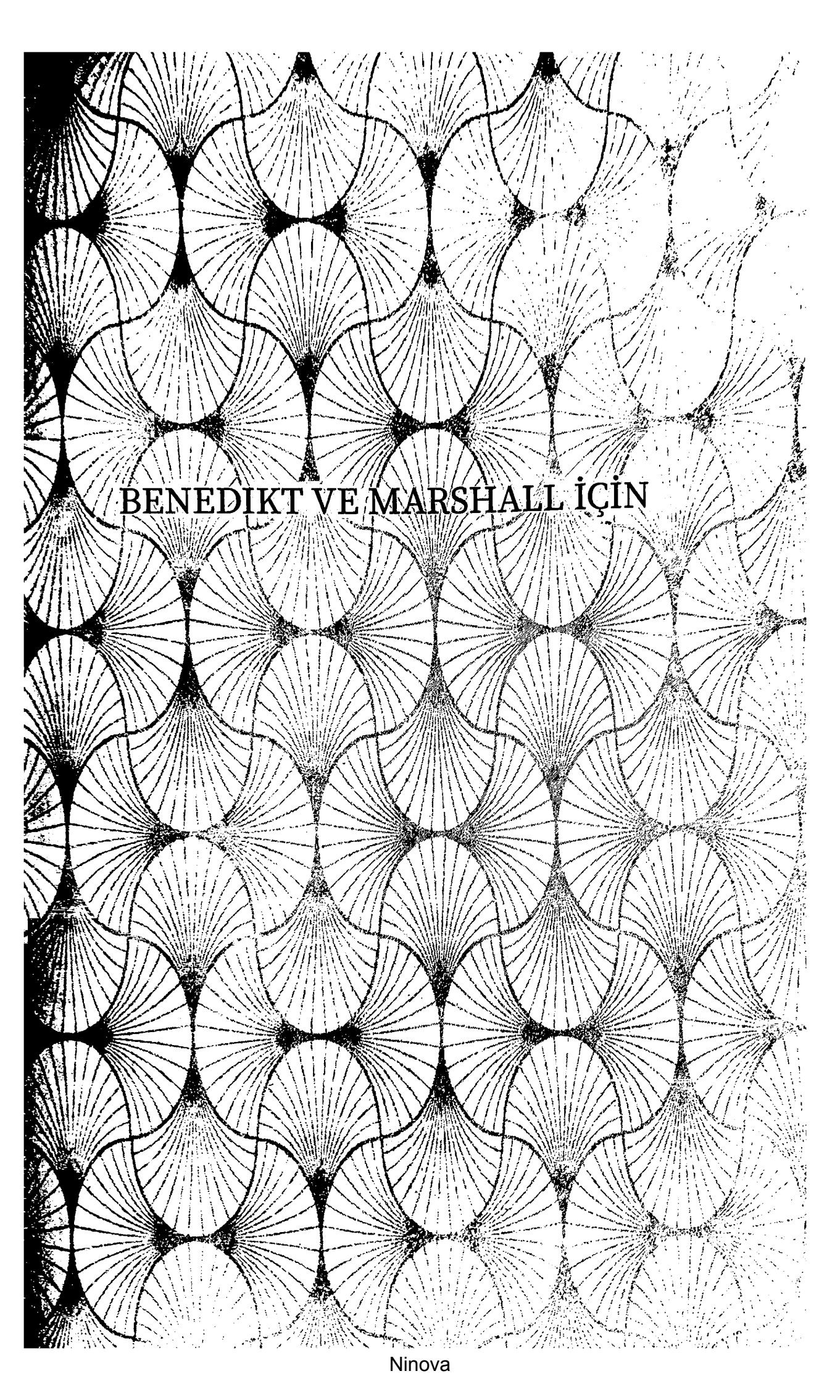
Juliette durdu ve başını kaldırdı. Kanepedeki Roma, ateşin parlaklığı altında yumuşak battaniyeyle sarılırken karanlık bir yıldız gibi yamyordu. Hâlâ durabilirdi. Kâğıt parçasını yırtabilirdi. Hayatını ve huzurunu koruyabilirdi.

Ancak sonra Roma ona cesaretlendiren, inançla dolu gülümsemeyle baktığında Juliette kendini hazırladı çünkü yanında o vardı ve korunmak için tek ihtiyacı olan da buydu.

Altına imzasını attı.

- JM.

BU SAHTE
CINAYET

BENEDIKT VE MARSHALL İÇİN

1

OCAK 1932

Çoraplar sağ üst köşeye yığılmış, gömlekler ortaya dağılmıştı ve silah tam ortaya, valizin sert malzemesine çarpmasın diye özenle en şişkin kıyafetlerin arasına yerleştirilmişti. Benedikt Montagov'un ihtiyacı olan son şey, valizi trene yüklerken yanlışlıkla ateş etmektir, o yüzden bavulunu dikkatle hazırlamıştı. Bunu bilse de Yaroslavsky Garı'nın dışında sırada dikilirken aniden şüphe duydu.

"Tekrar kontrol etmem lazım," dedi Benedikt.

Marshall Seo birden, Benedikt valizi kaldırırken sırayı bozmasın diye düz zemin yaratmak için kendi bavulunu uzattı. Hava buz gibiydi, kar kaldırırda öbekler oluşturmuştu. Benedikt minnettar ifadeyle valizinin ağırlığını Marshall'inkinin üzerine koydu ve eldiveniyle mandallarını açıp içindekilere dikkatle baktı. Evden çıktığından beri altıncı kontrol ediyordu ve Benedikt büyük ihtimalle Trans-Sibirya Ekspresi'ndeki bir haftalık yolculuk için gerekli her şeyi koymuş olsa da sürekli kontrol isteği duyuyordu; sanki fizik kurallarına rağmen bir şey değişebilir ve planları korkunç şekilde ters gidebilirdi.

Marshall'ın yüzü ansızın görüş alanına girdi, Benedikt incelemeyi bitirmeden önce valizin içindekileri gizliyordu. Marshall, insan omurgasının anatomik sınırlarına rağmen tirbuşonu aldırarak Benedikt'i görebilmek için yana eğilerek yukarı baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Marshall.

Benedikt elini uzatarak eldivenin içindeki soğuk avucunu kocasının yüzüne dayayıp onu itti. "Evet. Evet, sanırım. Ama öyle yapma, sırtın incinecek."

Marshall sırtıarak doğruldu, Benedikt valizi gönülsüzce kapatırken omuzlarını esnetti ve ikisi birlikte ilerledi. Tam boyuyla Marshall, önlerinde dedikodu yapan ihtiyar kadın grubundan en az iki kafa uzundu ancak kambur durunca yine Benedikt'in göz hizasına geldi. Yaroslavsky Garı'nın girişinden yalnızca birkaç adım uzaktalardı ve önlerinde çok fazla insan yoktu ama kalın kışlık paltolar sırada yer kaplayarak bekleyişi sonsuz gibi hissettiriyordu.

"Hain sırtımı hatırlatma bana," dedi Marshall. "Yirmi iki yaşındayım ama yanlış nefes alsam kramp giriyor."

Benedikt gözlerini kırıştırdı. Aklından hesap yaptı. "Mars, sen yirmi dört yaşındasın."

Marshall aniden diz çöktü abartıyla titriyordu. "*Yaşlanıyorum!*"

İhtiyar kadınlar endişeyle arkalarını döndü. Benedikt hemen Marshall'ı kaldırmaya koyuldu, gözlerini iyice açtı ancak tam anlamıyla cezalandıracak durumda değildi. Marshall yalnızca dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Benedikt onu bazen kendinden daha iyi tanıyordu ve Marshall Seo, abartılı bir tavır takındığında nedeni genelde Benedikt'in düşünüp durmasını engelleyerek kendisine dikkat etmesini sağlamak oluyordu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Kamu zararına davranıştan laf işitmemiz için uğraşıyorsun herhalde,” diye mırıldandı Benedikt.

“Onun yerine kamuya açık yerde müstehcenlikten laf işitmek istersen vites değiştirebilirim,” diye yanıtladı Marshall. Öpücük vermek için dudağını büzdü.

“*Marshall.*”

“Ben de seni seviyorum. Sıra ilerliyor.”

Benedikt sert görünmeye uğraştı. Marshall pek aldırış etmiyor, nihayet Yaroslavsky Garı’na girdiklerinde basbayağı sırtıyordu. İçeride kondüktör, sıranın arasında dolaşarak yolcuları kontrol ediyordu, o kadar yavaştı ki insan Trans-Sibirya Ekspresi’nin yoğun programı olmadığını sanırdı. Rotanın başında ya da Vladivostok yolundaki birden çok durakta, tren hareket etmesi gerektiğinde hareket eder ve yolcular ya dikkatle takip eder ya da geride kalırdı.

“Ben,” dedi Marshall, iki bileti çıkarmak için paltosuna uzanırken biraz daha ciddileşti. “Sorun çıkmayacak, biliyorsun.”

Neden bahsettiğini açıkça söylememiştii ama gerek de yoktu.

“Aksini kim söyledi?” diye çabucak cevap verdi Benedikt.

Marshall tek kaşını kolayca kaldırarak ona yan yan baktı. Başını çevirdiğinde kasvetli sabah ışığı kapkara, gür, pürüzsüz ve Benedikt ne kadar parmağını geçirirse geçirsin asla karışmayan saçlarında parladı. Şimdi de parmaklarını geçirmek istedi ancak Marshall hemen yaramazlığa kapılıyordu ve öyle olursa sahiden kamuya açık yerde müstehcenlikten mimlenirlerdi.

“Şununla uğraştıkça,” dedi Marshall, Benedikt’in valizine vurarak kaç kere açıp kapadığını ima etti. “Başka şeyleri daha çok dert ediniyorsun. Her şey sorunsuz gidecek. Mutlu

şeyler düşün. Yiyecek arabaları. Karla kaplı dağlar. Benim baş döndürücü gülümsemem.”

Benedikt, Marshall’ın omzunu hafifçe yumrukladı. Yine de... sözcükleri yardımcı olmamıştı. Normalde hep olurdu.

Sıranın başına geldiklerinde Marshall meşhur gülümsemesini göstererek biletlerini uzattı. Görevli bir saniye fazla bakmadan biletlere birer çentik attı. Fişi geri verdi. Eliyle geçmelerini işaret etti.

“Bir numaralı platform,” diye hatırlattı Benedikt.

“Benim bir numaram sensin,” diye cevapladı Marshall, anlamsızca.

Soğuk rüzgâr etraflarından esti. Tren ileride göründü, baş vagondaki buhar bacaları sisli havaya uzanıyor, motorları şimdiden gümbürdüyordu. Yanlarındaki zincirler her rüzgârda, yolcular binerken onları karşılayan orkestra misali tıngırdıyordu. Biletleri onları, her kompartımanda ya bir ya da iki yatak bulunan, bu sayede yabancılarla bir oda paylaşmak zorunda kalmayacakları, ilk birkaç vagondaki rahat sınıfa yerleştiriyordu.

“Yalvarıyorum,” dedi Benedikt. Buz gibi metalin üzerinde kaymamak için parmaklıkları dikkatle tutarak basamakları çıkıyordu. “Önemli bir görevin ortasındayken benimle flört etmeyi bırak.”

Benedikt bakmak üzere dönmemiş olsa da Marshall’ın arkasından muzip bir ifadeyle geldiğini biliyordu. “Yapamaz mıyım? Evli bir adama benzemiyorum. Karşımda nefis bir kolay lokma var sanki.”

Alyanslarını evde bırakmışlardı; seyahat halindeyken ateşle oynamalarının anlamı yoktu. Marshall başlatılmak istenen her kavgayı bitirmeye hazır olsa da bu yolculukta za-

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

manları kısıtlıydı ve bağınazlarla tartışmaya girecek vakitleri yoktu. Soran olursa ev arkadaşıydılar.

“Beklemediğim anda beni ısırma kalkma sakın.”

Marshall cevap olarak yalnızca dişlerini birbirine vurdu. Dudakları hafifçe seğiren Benedikt vagona girdi ve soğuktan sarı buklelerinde donan su damlalarından kurtulmaya çalışarak saçını salladı. Gri saçlı bir kadın anında ona doğru yürüdü: Biletleri kontrol etmeye gelen provodnitsa*. Kadın, Marshall ile göz teması kurmakta bir an tereddüt etti ancak biletlerini uzatıp Rusça gününün nasıl geçtiğini sorunca ani bir yargıya mahal vermeden yabancı olmadığını teyit etti.

Marshall, Moskova aksanını taklit etmekte Benedikt’ten daha iyiydi. İkisi de dili, ülkenin her bir yanından gelen, savaştan ya da baskıcı rejimlerden kaçan Ruslardan Şanghay’da öğrendiği için dikkat etmediklerinde konuşma tarzları düzensizdi. Benedikt konuşmasının hangi kısımlarının alışkanlıktan, hangilerinin gerçek kurallardan ileri geldiğini ayırt etmekte güçlük çekiyordu ama Marshall insan içinde düzeltmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Benedikt için o kadar önemli değildi. Milliyetçiler Şanghay’da peşlerindeyken Sovyetler Birliği’nden saklanmak bir güvenlik meselesiydi ancak burada yüzü sayesinde araya karışabiliyor ve daha sorulmadan soruları geçiştirebiliyordu.

“Vladivostok’a kadar mı?” dedi provodnitsa, biletlerindeki yazıya göz atarken.

Daha fazla yolcuyu trene alan dışarıdaki merdivenlerden bir grup ayak sesi duyuldu. Benedikt göz ucuyla, düzenli sıraya rağmen bir adamın vagona sıkışarak girdiğini, provodnitsaya yaklaştığını ve kadının elinde iki tane olmasına aldırmadan biletini uzatışını izledi.

* Trans-Siberia hatlarında bilet kontrolü yapan vagon görevlisi, kondüktör. (e.n.)

Provodnitsa umursamaz ifadeyle ona baktı. Adam Rus'tu, diğer elinde sıkıca bir evrak çantası tutuyordu. Benedikt el-lilerinde olduğunu tahmin ediyordu ancak alnındaki derin kırışıkları görmezden gelince aslında daha genç mi, yoksa erkenden bitkin mi düşmüş diye merak etti.

“Beyefendi, lütfen bekleyin.”

“Al işte, olur mu? Yapacak işlerim var.”

Provodnista bileti doğru düzgün tutamadan adam kadının omzundan iterek koridora geçti, kendisine ayrılan kompartımana hızla yürüdü ve kapıyı sertçe kapattı.

“Chert poberi*,” diye mırıldandı Marshall. “Biri yatağın ters tarafından kalkmış.”

Fakat yaşlı provodnitsa, muhtemelen kaba yolculara alışık olduğundan istifini bozmamıştı. Kadın dudaklarını büzererek iki bileti katladı. Trans-Sibirya Ekspresi'nin son durağı Vladivostok olsa da çoğu kişinin istikameti yol üstündeki diğer istasyonlar oluyordu ve trenin garda durduğu o birkaç dakika içinde provodnitsa eşliğinde indirilmeleri gerekiyordu. Kadının dikkat etmesi gereken çok şey vardı.

“Şansınıza onun hemen yanındaki kompartımandasınız. Gidin de yerleşin.”

Benedikt daha talimatı kavrayamadan Marshall, onu acele etmesi için itiyordu. Yoldan çekilip kompartımana girdiler ve valizlerini yere bıraktılar. Trenin arkalarındaki ekonomi sınıfı vagonlarından çok daha pahalı, lüks ve rahat sınıf biletime rağmen kompartıman küçüktü. Bu iki kategori basitçe biçimlerine göre koyulmuştu: Rahat sınıftaki daha pahalı biletlelerde fazladan alan ve hoş dekorasyonlar varken ekonomi sınıfında bir kompartımanda dört kişi oluyordu.

* Rusça “kahretsin” benzeri hakaret. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Ranza yatak,” diye belirtti Marshall, arkalarından kapıyı kapatıp içeri göz atarken. “Gece sıcak kucağımı özleyecek misin?”

“Aslında uykunda durmaksızın kıpırdamandan kurtulduğum için çok iyi vakit geçireceğim.”

Marshall hemen yüzünü asarak suçlamaya karşı çıktı. Nihayet yalnız kaldıklarında Benedikt omuzlarındaki yükün biraz olsun azaldığını, gergin ruh halinin gevşediğini hissetti. Trene binmişlerdi. Hareket vakti geldiğinde dumanlı ıslı-ğın ı çalıp yola koyulacaktı ve hiçbir şey ters gitmeyecekti.

Benedikt uzandı, bir elini Marshall’ın sırtından yukarı çıkararak gür saçlarının içine daldırdı. Parmakları içine girince Benedikt omurgasındaki gerginliğin geri kalanının da yok olduğunu, deri değiştirmiş gibi yere döküldüğünü hissetti.

“Şaka yapıyorum, Mars. Ayrı yatakta uyumaya karar verirken ilişkimizde sorun olduğunu varsayacağım.”

Marshall’ın asık suratında hemen gülümseme oluştu. “Rahat ol, ben de sadece numara yapıyordum. Unutma,” diyerek bir parmağını Benedikt’in bileğinin iç tarafına, tam olarak nabzının attığı yere vurunca gözleri parladı. “Bana âşık olduğunu ilk itiraf eden sendin. Beni kandıramazsın.”

Benedikt gözlerini devirip üfleyerek elini çekti ama yine de göğsü birkaç derece ısındı.

Bazen kalbindeki duyguların ağırlığıyla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Aşk ı karanlıkta sıkışık kalmaktan aydınlığa çıkalı beş yıl geçse de hâlâ açıkça karşılık gördüğünde afallayarak şaşkın gözlerini kırptırıyordu. Çok şans ı olmayacağını varsaymıştı; ne de olsa Marshall Seo ile büyümüş, Marshall ölü taklidi yapıp Benedikt’i ıstırabın derinliklerine

sürükleyene ve bu yüzden Benedikt her şeyi yüzeye çıkana dek aşağı itmeye devam edene kadar aynı daireyi ve hayatının büyük çoğunluğunu onunla paylaşmıştı.

Fakat Marshall'ın sabırlı, kontrollü, Benedikt'in gelmesini beklerken hafifçe yanan aşkıyla, utanmaz ve alevleri körükleyen aşkı arasında keskin bir fark vardı. Şanghai'daki dairelerinden ayrılırken veda etmek üzere Marshall'ın omuzlarını tutmasıyla Moskova'daki küçük tek odalı evlerinin kapısında ona sarılarak Benedikt gerçekten gitmesi gerektiğini söylediğinde daha çok gülmesi ve Benedikt bir türlü çıkamadığında daha da gülmesi arasındaki fark büyüktü. Önceleri mutfaktan özlemle bakarken şimdi tereddüt etmeden uzanıyor, parmaklarını elmacıkkemiklerinde gezdiriyor, bacaklarını kucağına koyuyor ve dudakları yumuşacık etkiyle birleşip duruyordu.

Elde edene kadar neyin eksik olduğunu asla bilemezdi. Aynı heyecanı, Marshall'dan başka hiç kimseyle yaşayamazdı.

Ne var ki çok fazla düşününce içindeki her şey o kadar büyük hissettiriyordu ki damarları dolaşım sistemini aşmış da patlayıp derisinden taşmak üzereymiş gibi geliyordu. Şu anda Marshall'ı büyük bir güçle itip duygularını fiziksel bir *tak!* sesiyle belli etmekten başka hamle yapamazdı.

“Of,” diye şikâyet etti Marshall, aslında canı yanmamış olsa da. Dengesini toparlamadan önce birkaç adım attı. “Lütfen sevgiline daha nazik davran.”

Benedikt valizini açtı, en azından bu kez içindekileri bilmem kaçınıcı kez kontrol etmek yerine boşaltmak içindi.

“Ev arkadaşımsın sanıyordum.”

“Öpüşen ev arkadaşları olamaz mıyız?”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Benedikt top gibi bir çift çorabı kocasına fırlattı. “*Valizini boşalt, Mars.*”

Marshall gülerek valizini sehpalardan birinin üzerine kaldırdı ve kıyafetlerini sallayarak çıkarmaya koyuldu. Tek gelirleri mahalledeki küçük çocuklara resim öğretmenliği yapmaktan geldiği için ikilinin genelde basit bir hayatları vardı. Asıl öğretmenliği Benedikt yaparken Marshall muhasebeciliği ve reklamları üstleniyor, her sokak lambasının üstüne poster yapıştırıyordu. Şaşırtıcı biçimde kazançlarıyla geçinebilecek kadar çok ebeveyn geliyordu.

Fakat tren biletlerini kazandıklarıyla almamışlardı. Benedikt’in, Şanghay’ın birkaç saat dışındaki küçük kasabada karısıyla birlikte, kesinlikle Benedikt ve Marshall’dan on kat fazla kazanmalarını sağlayan yasadışı silah ticareti yapan kuzeni Roma almıştı. İki eski çete vârisinin o hayattan uzaklaşıp, sonra kuşaklararası kan davası olmadan geri dönmesi son derece sıradandı.

“Durumun ciddiyetini ne kadar vurgulasam az,” demişti Roma talimatları verdikten sonra, telefonda sesi gergindi. “Bir insanın hayatı buna bağlı. Lourens’ı Zhouzhuang’a en yakın zamanda getirmek için yardımınıza ihtiyacım var.”

“*Kim o ?*” diye sormuştu Benedikt meraktan, ahizeyi iyice kulağına dayayıp kaşlarını çatarken odanın karşısındaki Marshall’a bakıyordu. Benedikt telefonu ilk açtığında Marshall dikkatini vermiyordu ancak hattın diğer tarafında Roma olduğunu fark ettiği anda başını kaldırmıştı. Roma ya da Juliette cevapsız kalmamak için genellikle belirli zamanlarda ararlardı -Marshall da Juliette de dedikodu seanslarını kaçırmaktan kesinlikle nefret ederdi- bu yüzden telefonun Zhouzhuang’dan plansız aranması beklenmedik bir şeydi.

“Son zamanlarda Şanghay gazetelerini okuyor musunuz?”

Benedikt burnunu kırıştırmıştı. Uluslararası haberler veriliyorsa gazeteleri eve getirmekten kaçınıyordu çünkü Marshall’ın son ihtiyacı ansızın babasının yüzüyle karşılaşmaktı.

“Biraz uzak kaldım.”

“Juliette’in ailesinin başının biraz belada olduğunu söyleyebilirim. Aslında boş ver; başları basbayağı belada... hem de uluslararası savaş seviyesinde.”

Benedikt gündüz düşlerinden uyanarak katlanmış gömleğini açtı ve ranzanın yanındaki küçük köşeye astı.

“Vladivostok’a vardığımızda Harbin’e giden trene binebilmek için Lourens’ı birkaç saat içinde bulmamız gerekecek,” dedi Marshall, sadece planı yüksek sesle bir kez daha duymak için. “Aksi takdirde Tianjian’a giden en erken trene yetişemeyiz. Sonra da Suzhou’ye giden sonraki treni kaçırmız.”

Suzhou’dan sonra bir saat arabayla gidip nihayet Zhouzhuang’a ulaşacaklardı. Nanjing ya da Şanghay gibi bir sürü tren hattına sahip büyük bir şehre giden son trene binseler rota bu kadar yoğun plan gerektirmezdi ancak Nanjing, miliyetçilerin kaynadığı başkentken Şanghay fark edilip yakalanmak açısından daha tehlikeliydi. Üçü eski Beyaz Çiçekler üyesi olarak fişlenip infaz edilmek üzere içeri alınırsa Lourens’ı yardıma götürmeleri zor olurdu.

Kısacası Benedikt stresliydi. Üstelik karşılarındaki zorluk tren seferleri de değildi. Vladivostok-Harbin arası bir zamanlar Doğu Çin Demiryolu olan, Trans-Sibirya hattından ayrılıp etraftan dolanmak yerine Mançurya’dan geçen kestirme yoldu. Fakat Mançurya artık Japonların kontrolündeydi, Benedikt ve Marshall o bölgeden geçerken giriş

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

belgelerinde sorun çıkaran bir asker tarafından durdurulmama-
mayı veya trendeki yolcuların durmasına yol açacak daha
büyük bir anlaşmazlık çıkmamasını ancak ümit edebilirdi.
Son duraklarına vaktinde gitmek istiyorlarsa bu yolculuğun
her adımı sorunsuz geçmeliydi.

Vladivostok'tan ayrıldıktan sonra aşağı yukarı iki gün
daha seyahat edeceklerdi. Tren yolculukları sırasında uyur-
ken zor durumda kalabilirlerdi; duraklarda istasyon anons-
ları olmazsa böylesi risk olurdu ve indikleri saatlere dikkat
etmeleri gerekiyordu. En azından şimdilik olacakları kafaya
takmadan önce önlerinde yedi gün vardı.

“Ben daha çok, bulduğumuzda Lourens’ı gelmeye ikna
edebilecek miyiz diye düşünüyorum,” dedi Marshall. “Red-
dederse planımız var mı?”

“Kaçırınız,” diye cevap verdi Benedikt kolaylıkla.

“Adamı tabancanla döve döve yola mı getireceksin?”

Benedikt ona kısaca göz attı. Silahını rafa koydu. “Hoşu-
na gider miydi?”

“Şimdi kim flört ediyormuş?”

Benedikt yenilerek kollarını kaldırmadan zemin sarsıldı.
Raylardan yüksek bir cızırtı duyuldu ve trenin ağır tekerlek-
leri çalışmaya başladı. Metalin tangırtısı ve zincirlerin şıkır-
tısı, kompartımanın penceresinden kolayca içeri giriyordu.
Ardından trenin tamamı sallandı ve hareket etmeye, Yaros-
lavsky Garı’ndan başka bir uyarı yapılmadan uzaklaşmaya
başladılar.

Marshall pencerede durarak elleri ceplerinde, karlı beyaz
manzaraya baktı.

“Dürüst olayım,” diye başladı. “Bu eğlenceli bile olabilir.”

Başka birisi söylese Benedikt, bir insanın hayatına mal

CHLOE GONG

olabilecek bu kadar stresli bir görevi eğlenceli bulma fikrine dahi köpürürdü. Ancak karşısındaki Marshall'dı ve Marshall gece ne kadar karanlık olursa olsun her yere samimi bir zevzeklik götürürdü, dolayısıyla Benedikt yalnızca yanına giderek tren hızlanırken ona katıldı.

“Sen öyle diyorsan,” diye yanıtladı, omuzlarını birbirine çarptı. “Trans-Sibirya Ekspresi’ne yolcu kalmasın.”

2

Marshall yandaki huysuz adamı gizlice dinliyordu. Aslında niyeti yoktu. Yalnızca biraz çay bulmayı umarak provodnitsayı bulmak için koridora çıkmıştı ancak kadını göremedi, o yüzden kaynar su için bizzat semaveri aramak üzere yavaşça ilerledi.

Ardından boğuk sesli tartışmayı duydu.

“...yapamazsın... saçmalık!”

Marshall termosu elinde durdu. Kompartımanda, adamın yanında açıkça başka biri vardı ancak sesleri duyulamayacak kadar kısıktı ve tren de yolculuk esnasında sürekli uğulduyordu. Zaman zaman vagonun tamamı, garip inşa edilmiş belli yerlere çarptığında rayların üzerinde zıplıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Bir süredir tartışıyorlar.”

Marshall arkasındaki sesten ürkerek termosunu daha sıkı tuttu ama arkasını dönmeden yerinden sıçramamayı başardı. Kısa boylu ve orta yaşlı bir adam, sağdaki kompartımandan başını çıkarmıştı. Marshall sağdaki kompartımanından ara sıra duyabiliyorsa ses diğer yönlerde de aynı şekilde yayılıyor olmalıydı.

“Kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Marshall.

Adam duraksadı, sonra başıyla onayladı. “Danila Andreyevich Popov. Tuvalet giderken çarpışacak gibi olduğumuzda kendini tanıttı. Fena halde acelesi vardı sanki.”

Hareket halindeki trende ne tür bir acelesi olabilirdi ki? Yola çıktıklarında saat akşamüstünü geçiyordu. Yolculuğa başlayalı birkaç saati geçmişken gece hızla çöküyor, karınları guruldayan ve saatleri metabolizmalarına uydurmaya çalışan yolcuları yemek vagonuna yönlendiriyordu. Moskova’dan Vladivostok’a kadar sekiz farklı zaman diliminden geçeceklerdi. Çok yakında tek saati takip etmek imkânsız olacaktı.

“Peki diğer taraf?”

Adam başını iki yana salladı. Marshall, yabancının az önce devam eden tartışmadan bahsederken şaşkınlık ifadesi olduğunu düşünüyordu ancak şimdi, adamın gözlerinin normalde iri olduğunu, konu ne olursa olsun büyük ve manalı görüldüğünü fark ediyordu.

“Kapı açıkken şöyle bir göz attım; burası tek kişilik kompartıman. O kişi sadece ziyaretçi, oda arkadaşı değil.” Bunun ardından odasından bir homurdanma gelerek ona sessiz olmasını söyledi, adam da burnunu kırıştırarak içeri göz attı. “Keşke ben de tek kişilik kompartıman tutabilseydim. Ben Stepan Maximovich. Siz?”

“Sadece Marshall,” dedi kibarca. Moskova’ya taşındıklarından beri, Rus adetlerine göre gerçek babasının adını kendininkine uyarlamayı umursamadığından yeni biriyle her tanıştığında farklı soyadı uydurmak hoşuna gitmişti. Fakat bu tren yolculuğu yedi gün sürecekti ve diğer yolculara söylediği isimleri unutmak ya da en sevdiği soyadını seçecek bağlılığı göstermek istemiyordu. Üstelik birbirlerine yemin ederken Benedikt, onu da kullanacağını ve başka bir şey ka-

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

bul etmeyeceğini söyleyerek Korece soyadını değiştirmesini reddetmişti. Marshall doğru düzgün Rusça takma ad bulursa Benedikt'in canını sıkardı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Stepan adlı adam. “Şimdi müsaadenizle, seyahat arkadaşım için çenemi kapatmam lazım.” Adam kompartımanının kapısını kapayınca Marshall da kaynar suyla dolu termosundan çıkan buharı içine çekerek odasına yürüdü.

Marshall döndüğünde Benedikt aşağıdaki ranzada oturmuş, eskiz defterinin üzerine eğilmişti. Çenesinde, yarım daire şeklinde yayılmış kalem lekesi vardı, sanki elinin her yerinde kurşun kalem izi olduğunu fark etmeden parmağını oraya bastırmıştı. Sıradan bir görüntüydü: Benedikt resim yaparken kendini kaybettiğinde çevresindeki dünya ortadan kayboluyordu. Marshall akşam yemeğinde ne istediğini sorarsa cevap alabilirdi ancak sohbet etmeye bayılsa da Benedikt böyle odaklanmışken konuşmaya zorlamayı hiç istemiyordu. Onun yerine Benedikt'i izlemeyi tercih etti; boyutları ölçerken dudaklarını büzüşünü, ortaya çıkardığı şeyi inceleyen gözlerini kıstığında oluşan kırışıkları izledi.

Marshall'ın Benedikt'i pişmanlık duymadan böldüğü tek an, iki yıl önce sessizce ve plansızca, “*Benimle evlenir misin?*” diye sorduğu andı. Oturma odasında oturuyorlar, ayrı ayrı işlerini yapıyorlardı. Akşam erken saatlerde dışarıdaki mor gün batımında gölgeleri halıya yansıyor. Gittikçe ısınan nisan günüydü, bölgedeki sıcaklıktan kurtulmak için pencere açıktı.

“Ne?” diye sormuştu Benedikt aniden, doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Burada düğüne gelecek kimse olmadığını biliyorum,”

diye devam etmişti Marshall. “Ve tehlike altında olacağımız etkinlik için resmi belge almak kötü bir fikir olur. Yine de bahçede bir yerde yapsak bile sormak istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Benedikt çağlarca sürmüş gibi gelen bir süre boyunca ona bakakalmıştı. Marshall’ın, boynunu kaşındıran ter katmanıyla titreyeceği kadar uzun süre sessiz kalmıştı. Evdeki borular çıtırdamaya başlamış ve Marshall şöyle devam etmişti: “İstemiyorsan sorun...”

Sonra Benedikt öne atılmış, lafını bölmek için onu omuzlarını sarsmıştı. “Evet. Tabii ki. Tabii ki evet. Sadece hazırlıksız yakalandım.” Duraksamış, bir parmağıyla Marshall’ın alnına dokunmuş ve orada ısıldayan soğuk terler gördüğünde keyiflenmişti. “Mars.”

Marshall eline vurmuştu. “Bırak şunu. Sadece terledim.”

“İşte şimdi sana ilk kez seni seviyorum dediğimde nasıl hissettiğimi anladın.”

“Ah, kesinlikle hayır. Bana *bağırdın*, Ben.”

“Sevgiyle!”

Bunun üzerine Marshall kahkahasını bastıramamıştı. Benedikt’e olabildiğince sıkı sarılma isteğine direnememişti çünkü buraya gelmiş olmaları, çok fazla şeyden kurtulmuş ama yine de en çok istediğine kavuşmuş olması hayal edilemezdi. Gençliklerinde, Benedikt’in sonsuza dek yanında ve her daim en yakın arkadaşı olarak kalmasından memnundu; Benedikt karşılık vermese duygularını kendisine saklar, uzaktan acı çekmekle tatmin olurdu. Fakat artık zorunda değildi. *Zorunda değildi.*

“Teklif eden ben olmalıydım,” diye mırıldanmıştı, hâlâ ona sıkıca sarılıyordu. “Kim bilir, belki sen ilk seferki gibi on yıl daha beklerdin.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

Benedikt tren kompartımanında başını kaldırdı, kirpikleri berbat ışıktaki bile altın renginde parlıyordu.

“Ne?” diye sordu birden, Marshall’ın hatırasıyla mükemmel bir yankı oluşturarak.

Marshall termosu bırakıp yaklaştı, Benedikt’in yanında durdu ve bir kolunu üstteki ranzanın ahşabına yasladı. Yataklar, alttaki biraz daha geniş yapılmıştı, bu sayede Benedikt, üzerinde duran Marshall’a bakmak için yüzünü kaldırmasına rağmen otururken başını vurmuyordu.

Marshall dikkatle kalem izini sildi.

“Buraya bir şey bulaşmış.”

“Öyle mi?” diye sordu Benedikt. Çenesi yeniden temizlenmişti. “Sildin mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledi, çoktan eğilirken. “Kıpırdama, tekrar deneyeceğim.”

Onu öpmek, yaz havasından büyük bir nefes çekmek, ilk karın tenine sert ve soğuk düşüşü gibiydi. Marshall Seo, esasen sağı solu belli olmayan biriydi; hızlı araba kullanır, umarsızca dövüşürdü, merdiven bulmaktansa üç katlı binalardan atlardı. Fakat Benedikt ona dayanak oluyordu. Benedikt Montagov yeryüzünde öyle karmaşık bir özenle hareket ediyordu ki -adımları ölçülü, düşünceleri kilometrelerce derini işler haldeydi- Marshall onu çözmeye çalışırken on ömür daha yanında kalırdı.

Elbette onu asla çözemeyecekti, zaten işin eğlencesi de buydu.

Gömleğin yakasını çekiştirdi. Marshall’ın kolu hâlâ dengede durmak için ranzayı tutuyor olsa da kolayca boyun eğerek onu yanına çekmesine izin verdi.

“Fark ettin mi bilmiyorum,” diye söze başladı Benedikt,

nefes almak için ayrıldıklarında. “Ama duvarlar oldukça ince.”

“Son derece farkındayım,” diye yanıtladı Marshall. Tam o sırada ortak duvarda gümleme duyuldu ve Marshall tekrar eğilmek yerine dönerek kaşlarını çattı. İkisi de isteksizce dururken başka ses gelecek mi diye dinledi, çok gürültü yaptıkları için uyardılar mı diye merak etmişti.

Ardından bir gümleme daha geldi... Duvara değil de döşemelere vurulan ağır bir şeyin sesiydi.

Sessizlik.

“Neydi o?” diye sordu Benedikt. Sesi fısıltıya dönüşmüştü.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Marshall da. Neden sessiz olmaya özen gösterdiklerinden emin değildi. Biraz daha bekleyip Danila Andreyevich’in odasında, bu kadar kargaşa yaratacak ne olabileceğini bulmaya çalıştılar ancak başka ses gelmedi.

Yalnızca odalarında, Marshall’ın karnından bir gurultu duyuldu.

Benedikt saate bakmak için kol saatini kontrol etti, ardından Marshall’ın göğsünü dürttü. “Hadi yemek vagonuna gidelim.”

“Zorunda mıyız?” Marshall, Benedikt’in elini yakalamaya çalıştı. Benedikt ise sadece onu tekrar dürttü, bu sefer daha saldırgandı.

“Hadi, solnishko*.”

Kendilerini toplayıp koridora çıktılar. Marshall termosuyla koşan bir kızla çarpışmaktan son anda, geçsin diye duvara yaslanarak kurtuldu. Kız çok kısa bir an için başını kaldırdı, kibarca gülümsedikten sonra sonraki vagona

* Rusça “güneşçik” ya da “güneşim.” (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

ilerledi. Marshall ile Benedikt diğer yöne giderek yalnızca birkaç adım sonra yemek vagonunun kapısını açtılar. Domatese benzer yoğun koku hemen Marshall'ın burnuna gelse de çoktan oturacak yer bulup yemeğe başlamış yolcuların önündeki çeşitli yemeklere gözü takıldı. Beyaz örtülerle kaplı her masayı, içine tek papatya yerleştirilmiş cam vazolar süslüyordu. Tren sarsıldı, çatal kaşıklar tabaklara, arkadaki barda omuz omuza dikilen yolcular da birbirine çarptı.

“Beyler!”

Marshall hâlâ masaları inceleyip boş yer aradığından başta sesi duymazdan geldi. Ne var ki tekrar duyulduğunda Benedikt dirseğini dürterek, “Galiba sana söylüyor,” diye fısıldadı.

Masalardan birinde tek başına oturan delikanlı, sabırsızca el sallıyordu. Daha çocuktü; on beş yaşında hatta belki daha küçüktü. Çamurlu kahverengi saçları, sanki güçlü bir rüzgâr stiline karar vermeden önce her şey yerli yerine taranmış ama sonra iki farklı yöne dikilmişti. Ayrıca bir beden büyük, omuzları gergin ve küçük görüntüsüne tezat Batı tarzı takım elbise giymişti.

“Merhaba,” diye karşılık verdi Marshall. “Seni tanıyor muyuz?”

Delikanlı konuşma başlatmakta başarılı olduğunu göstererek ayağa fırladı. Masasındaki çorba kâsesini bırakarak hızla Benedikt ile Marshall'ın karşısına geldi ve elini uzattı.

“Lev Grigoryevich Vodin. Nasılsınız?”

Marshall tereddütle Lev'in elini sıktı. “Annenle baban nerede?”

“Amcam burada tren memuru aslında,” diye cevapladı Lev. “Ve ben de hevesli bir gazeteciyim. Birkaç soru için vaktiniz var mı?”

Benedikt yine Marshall'ın dirseğini dürttü. *Kesinlikle hayır*, diyen türden bir işaretti. Benedikt'in arası genelde çocuklarla iyiydi, özellikle de yürümeye yeni başlayanlarla ancak Lev Grigoryevich daha çok her şeye burnunu sokan yetişkin adayı kadar büyük görünüyordu. Ne var ki delikanlı ayak parmaklarının üzerinde öyle sabırsızlıkla zıplıyordu ki Marshall onu reddetmenin kabalık olacağını düşündü.

"Şu anda hayli açım, o yüzden belki sonra," diye yanıtladı. "Beni bulabilirsin..."

Trende korkunç bir çığlık yankılandı.

Benedikt o kadar hızlı döndü ki Marshall onun rüzgârıyla etrafındaki havanın soğuduğunu hissetti. Yine aynı kaynaktan, tiz ve kadınsı ikinci bir çığlık yakınlarında tekrar duyuldu. Marshall döndüğü anda düşünmeden o yöne koşarken, Benedikt dirseğinden tutarak, "Bekle, bekle," diye homurdandı.

"Ben, birinin yardıma..."

"Sen yapmak *zorunda* mısın..."

"Ben!"

"Peki, peki..."

Ardından Benedikt öne, geldikleri yöne gidip kapıları iterek geçti ve rahat sınıf vagonuna döndü.

"Hey!" diye seslendi Marshall arkasından. Bir süre rol değişimlerine şaşırarak hareketsiz kaldı, sonra o da hızla kapıdan geçti. Benedikt neden böyleydi? "*Bensiz* gitmelisin demek isteme..."

Ayakkabıları vagonun halısında patinaj yaptığı anda Marshall neredeyse kocasına çarpıyordu. Hemen uzanarak dengede durmak için Benedikt'in omuzlarını kavradı. Neden durduğunu sormadan provodnitsayı Danila Andreyevich Popov'ın

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

odasının kapısında buldu. Kadın ciğerlerini havayla dolduruyordu. Yüzü buz tabakası kadar beyaz olduğundan çığlık atanın o olduğunu anlamak zor değildi. Marshall kadının sadece nahoş bir şey, belki fazla dağınık oda, belki içeri girmiş bir kemirgen gördüğüne inanmak istedi. Fakat kadının pantolonunun dizleri, tıpkı ellerinin bileğine kadar olduğu gibi kanla kaplıydı.

“Ölmüş!” diye bağırdı. “Trende bir katil var!”

3

Benedikt bir an beklemeden provodnitsayı geçti ve odaya daldı. Olay yerinde olmaması gerektiğini veya yaklaşık bir dakika içinde birilerinin ona bağırmaya geleceğini umursamadı. Provodnitsa yaklaştığını görmüştü. Yeni geldiği ve suçla alakası olmadığı ortadaydı. Elbette Benedikt'in göz atmasında sakınca yoktu.

“Ah, Tanrım.”

Marshall peşinden içeri girdi, sesi Benedikt'in omzunun üzerinden geldi. Adam yerde yatıyordu. Koyu renkli halı yüzünden etrafının kanla çevrili olup olmadığını anlamak zordu, ki bu durum provodnitsanın dizlerinin neden kanlı olduğunu açıklıyordu. Olanları fark etmeden önce adamı kontrol etmek için diz çökmüş olmalıydı.

Halıyı yakından inceleyince Benedikt'in farkına vardığı birikinti oldukça genişti. Yara neredeydi? Göğsüne mermi mi yemişti? Kafasına mı ateş edilmişti?

Yavaşça biraz daha yaklaştı. Ceset, karnı zemine değecek şekilde yüzüstü yatıyor olsa da başı çok hafifçe, odanın diğer tarafındaki pencereye dönüktü. Sanki bir şey cesedin geri kalanının yönünü takip etmesini engellemiştii.

Benedikt ölü adamın üzerine eğilerek diğer tarafına bak-

maya çalıştı. Boynuna saplanmış bir nesne gördü. *Ah*. Bu kanın miktarını açıklıyordu.

“Ne o?” diye sordu Marshall.

“Dolma kaleme benziyor,” diye cevapladı Benedikt. Koridorda titreyen provodnitsayı işaret etti. “Onu böyle mi buldunuz?”

Provodnitsa başıyla onayladı. Sisteminden çıkan bütün çılgınlıkları bastırarak güçlkle yutkundu. “Ben... Ben onu kontrol etmek istedim.” Ellerindeki kanın yüzünü kirletmesini engellemek için kolunun arka tarafıyla karışık bir tutam gri saçını gözünün önünden çekti. “Birkaç dakika önce kısa kısa kapıyı tıklattım ama cevap gelmedi. Vagonun geri kalanını dolaşmayı bitirdiğimde içeri girdim. Yolcu kapıyı açmak için fazla meşgulse kendiliğinden girmek gelenektir.”

“*Yolu açın! Yolu açın!*”

Koridorda ani bir ıslık duyuldu, ardından üniformalı bir adam kompartımana girip görüntüye burnunu kırıştırarak baktı. Diğer meraklı yolcular da yaklaştı ve tren memuru hızlıca herkesin koridoru boşaltmasını işaret etti. Dehşet dolu fısıltılar arasında sesi güçlkle duyulabiliyordu; birdenbire trenin rahat sınıf yolcularının yarısı, parmak uçlarında durarak ve provodnitsaya yanaşmaya çalışarak cesede bakmak üzere koridora toplanmıştı.

“Lütfen dışarı çıkın ve biraz alan açın!” diye bağırdı memur. Koridorda, kalabalığın arkasında duran iki görevliye şiddetle elini salladı. “Birisi Bayan Kuzmina’ya havlu getirsin ki kadın burada kan içinde durmak zorunda kalmasın.”

Görevliler aceleyle kalabalığın önüne geçti. Olay yerinden kovulan Benedikt, Marshall’ın peşinden kompartımandan çıkarken dikkatini gelişmelerden ayırmadı. Diğer

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

yolcular, yanlarından ceset taşınacağı düşüncesiyle yüzlerini ekşiterek uzaklaşmaya başlarken Benedikt, Marshall'ın dirseğini tuttu ve konuşmanın geri kalanını dinlerken onun sabit durmasını sağladı.

“Ne yapabiliriz, Bay Vodin?” dedi görevlilerden biri gerginlikle. “Bizim... polis gelene kadar yerinde bırakmamız gerekmez mi?”

Vodin, yani memur ellerini kalçasına koymuştu. İri yapı-
lı, üstdudağında kıvrık, kalın bıyığı olan bir adamdı.

“Hımm,” dedi. “Sanırım haklısınız. Cesedi yerinde bırakın. Dışarıdaki kalabalığı dağıtın ve izleyenlere eşlik edin. Sonraki istasyonda treni durduracağız.”

“Yapamazlar,” diye tısladı Marshall aniden, sadece Benedikt'le konuşuyordu. “Böyle bir gecikme programımızı tamamen mahveder.”

“Evet ama az önce bir insan öldürüldü,” diye yanıtladı Benedikt. Yüzünü buruşturdu. “Ne yapacaklar, polisi *çağır-mayacaklar* mı?”

“Ben.” Marshall dirseğini daha sıkı tuttu. “Roma son derece açık konuştu. Bir insanın *hayatı* bize bağlı.”

“Ama *biz* ne yapabiliriz ki? Polis mi *olacağız*?”

Marshall'ın yüzü aydınlandı. O dirseğini bırakıp odaya döner dönmez Benedikt sessizce küfretti çünkü Marshall'ın aklına muhtemelen korkunç bir fikir geldiğini biliyordu.

“Memur Bey!” diye bağırdı. “Polisi çağırmaya gerek yok. Biz özel dedektifiz ve bu dosyayı alabiliriz.”

Tanrım. Bu korkunçtan da öteydi. İnsanlık tarihindeki en kötü fikirdi.

“Oldukça münasip,” diyordu Vodin, Benedikt seyircileri iterek Marshall'ın yanına geldiğinde. “Ama yine de polisi çağırmak...”

“Rahat sınıf vagonlarıyla ekonomi sınıfı vagonları arasındaki kapı kalkışta kilitliydi, değil mi?” diye araya girdi Marshall. “Kilitli tutun, vagonlar arasındaki hareketliliği önlemek için oraya nöbetçi dakin. Hareket halindeki trenin içindeyiz, memur bey. Yani hiç kimse binmediği ya da inmediği müddetçe bu cinayetin suçlusu bu dört rahat sınıf vagonunda kalacak. Ve bizim yapmadığımızı kesinlikle biliyorsunuz çünkü o sırada yemek vagonunda yeğeninizle konuşuyorduk.”

Yakında duran yolcular sessizleşmişti. Bazıları solgun görünüyordu. Provodnitsa da -Bayan Kuzmina- dehşet içindeki halinden sersemliğe geçmişti.

Vodin düşünceli düşünceli çenesini okşadı. “Yeğenimi tanıyorsunuz, öyle mi?”

Kalabalıkta bir bağırış duyuldu. Benedikt şöyle bir bakınca Lev’in kalabalığı iterek geçmeye çalıştığını gördü.

“Suç işlendiği esnada o da uzakta olduğundan,” diye devam etti Marshall, yerdeki cesedi göstererek. “Gazeteci olarak çok yardımı dokunabilir. Sizin seçeneğinizi bir düşünün. Polisi çağırmak üzere durduğunuzda ne olacak?” Ellerini arkasına koyarak durumu derinlemesine düşünüyor gibi yürürken yavaşça daire çizdi. Benedikt üretim aşamasını izliyormuş gibi hissetti. “Kapılar açılacak, yolcular inecek ve katil sonsuza kadar kaybolacak. Bay Popov önemli bir adama benziyordu. Yok olan her ipucunun cezasını siz çekmeyecek misiniz? Rapor vereceğiniz, trende gerçekleşen ölüm hakkında cevap talep edecek insanlar olduğunu tahmin ediyorum.”

Büyülenmiş seyirciler mırıldanarak aralarında fısıldaşıyor, endişeyle ayaklarının üzerinde kıpırdanıyorlardı. Kapıdaki görevli boş yere olay yerindeki yolcuları uzaklaştırmaya çabaladı. Aksine daha da çok hareketlenme, bir sürü itiş

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

kakış ve şikâyet oldu, sonra Lev nihayet aralıklardan çıkarak odaya daldı.

“Amca, amca,” diye haykırdı Lev Grigoryevich, elinde bir kamera tutuyordu. “Araştırmalarına izin vermelisin.”

“Lev,” diye azarladı memur. “Herkes dışarı. Derhal. Koridoru boşaltın.”

Görevliler şimdi insanları uzaklaştırmak için büyük bir çaba sarf ediyor ve yolcular iki yöne kovulurken bazıları odalarına, bazılarıysa yemek vagonundaki terk edilmiş yemeklerinin başına dönüyordu. Cesede dokunma konusunda endişeli olan görevliler Bayan Kuzmina’yı dirseğinden tutarak üzerini temizlemesi için tuvalete götürdü. En sonunda koridorda yalnızca Benedikt ve Marshall kaldı; Marshall Benedikt’e kendinden emin gülümsemeyle bakarken Benedikt burnunu kırıstırıyordu. Lev ile amcası kapalı kompartımanın önünde fısıldaşıyordu, sesleri söyledikleri anlaşılacak kadar yüksek olmasa da tonundan bile delikanlının araştırmak istediği belli oluyordu. Kamerasını gösterdi. Sallayıp fotoğraf çekiyormuş gibi yaptı.

En nihayetinde Vodin, anlaşmaya varmışçasına yeğenin omzuna vurdu. Lev’in etrafından dolaşarak elini uzatmış halde Benedikt ile Marshall’a yaklaştı.

“İsimleriniz nedir, beyler?”

“Sadece Marshall.” Marshall sıkamak üzere elini uzattı. Öyle sert sıktı ki Benedikt parmak eklemlerindeki çukurların beyazlaştığını bile gördü. “Hizmetinizde olmak bir zevk.”

“Peki siz?” diye sordu Vodin, Benedikt’e dönerek.

“Benedikt Ivanovich.” Sıkamak için elini uzatmadı.

Vodin elini çekerken bakışlarını Marshall’a çevirdi. “Bu bir meslek usulü mü? Eminim ikinizin de soyadı vardır.”

Marshall'ın yüzünde kısa bir anlığına panik belirdi. O yalan bulamadan Benedikt cevap vererek sorunsuzca dikkati üzerine çekti. "Sokov. Adım Benedikt Ivanovich Sokov. Son derece normal, değil mi?"

"Teşekkür ederim, Bay Sokov." Vodin başını eğdi. Yine omzunun üzerinden baktı ve Lev durduğu yerde sırtınca yavaşça iç çekti. "Yolcularımızın yarısı doğrudan Vladivostok'a giderken pek çok başka yolcunun yol üzerindeki başka istikametlere bilet aldığını anlamalısınız. Olayların gidişatı hoşlarına gitmeyecektir. Aslında onları rehin alıyoruz."

"Ama katilin inmesini riske atamayız," dedi Benedikt sert sesiyle, nihayet Marshall'ın planına uyum sağlıyordu. Sahiden işe yarayabilirmiş gibi görünüyordu. "Adaleti sağlamanın en iyi yolu bu. Treni son durağına kadar hiç durdurmak. Vladivostok'a vardığımızda suçlu elimizde olacak."

Bıyığı yüzünün yarısını kaplayan ve bakışları diğer yarısını ele geçiren Vodin uzun bir süre onları tarttı.

"Yeğenim en iyi yol haritasının bu olduğuna ikna etti, o yüzden ona güvenmeye karar verdim," dedi sonunda. "Ne var ki yirmi saat içinde güncelleme bekliyorum. Gelişmelere göre durmadan yola devam etmenin mi, yoksa treni durdurup polisi çağırmanın mı daha iyi bir fikir olduğuna karar vereceğim."

"Belki suçluyu yirmi dört saat içinde bile bulabiliriz!" diye beyan etti Marshall.

Vodin ikna olmuş görünmüyordu. Yeniden Lev'e bakıp başını salladı ve onun başı dönükken Benedikt hızla Marshall'a vurdu, kolu sert karnına çarptı. *Biraz ağırdan al*, diyordu.

"Siz araştırırken," diye devam etti Vodin, "Lev eşlik edecek ve bazı yorumlarda bulunacak. Size zaman kazandır-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

mak için bana rapor verecek ama bir şeye ihtiyacınız olursa doğrudan beni de bulabilirsiniz. Olay yerini incelemeyi size bırakabilir miyim?”

Marshall başıyla onayladı.

Buna izin verdiğine inanmıyormuşçasına başını sallayan Vodin, Lev ile konuşarak kapıyı açmaya gitti.

“Sen... benim soyadımı mı kullandın?” O sırada Marshall fısıldamak için Benedikt’e doğru eğilmişti.

“Hoşuna gitmedi mi?”

Marshall sırtıttı. “Çok hoşuma gitti, Bay Sokov.”

Kompartıman kapısı tekrar açıldı. Vodin daha fazla oyalanmadan ayrıldı, veda ederken yeğeninin koluna vurdu ve dikkatle sonraki vagonun kapısını açtı.

“Pekâlâ,” dedi Benedikt, kollarını sıyırırken. “Ne kadar zor olabilir ki? Adımına dikkat et.”

“Benimle mi, yoksa çocukla mı konuşuyorsun?” diye sordu Marshall, Benedikt’in peşinden içeri girerken.

“Çocukla. Tabii sen amatörsen o başka. Duracak iyi bir yer bul, Lev Grigoryevich.”

Talimatına cevap gelmedi. Endişelenen Benedikt dönüp çocuğun yerini tespit etti ve rengi atmış halde dikkatle cese baktığını fark etti. Lev epey bir süre orada durduktan sonra elini ağzına götürdü. Birden tuvaletin olduğu yöne doğru koştu.

Benedikt iç çekti. *Ne kadar zor olabilir ki?* Gerçekten böyle sormamalıydı.

4

Gece tümüyle çöktüğünde pencerenin diğer tarafında yalnızca kadife karanlığı bıraktı. Ara sıra rayların yanındaki ışık odanın içine vursa da tepedeki ampuller sadece aydınlatıyordu ve ışık kaynağı olarak yeterli değildi.

Marshall cesede göz attı. İpuçlarını mahvetme ihtimaline karşın hareket ettirmek istemiyordu ancak aynı zamanda, eldivenleriyle dahi katılaşmış uzuvlara dokunmak istemiyordu. Çocuk uzakta durmuş ve muhtemelen Marshall ile Benedikt'in birbirine söylediği her şeyi defterine yazarken Benedikt odayı kurcalıyor, merhumun eşyalarını arıyordu.

“Adı Danila Andreyevich Popov’du,” diye bildirdi Marshall, Popov’un kıyafetlerini parmağıyla dikkatle dürterek düşecek bir şey var mı diye baktı. “Kendini yandaki Stepan’a tanıtmış. Ben de odadan tartışma seslerini duyduğumuzda Stepan’la konuştum. Muhtemelen öldürülmesinden en fazla on dakika önceydi.”

“O halde tartıştığını duyduğun kişi katil olmalı,” diye belirtti Benedikt öylece. Odanın köşesinde bir şeyle uğraşıyordu.

“Ben de katılıyorum.” Marshall ayağa kalkıp boynundaki gerginliği gevşetti. “Talihsiz olan, elimde o ses hakkında ayırt edici hiçbir şey bulunmaması. Çok kısıktı. Sessiz olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

“Hımm...”

Benedikt düşüncelere dalmış halde araştırmaya devam etti. Marshall da cesede ayaklarından değil de başından bakmaya çalışırken yine etrafını dolandı. Çok fazla yaklaşıp kana basmak istemiyordu. Paslı demir ve bozuk bir şey gibi kokmaya başlamıştı. Yarın olay yeri daha nahoş olacaktı. Son incelemeyi gündüz yapıp sonra da cesedi yerinden oynatmanın sonuçlarına katlanmaları gerekecekti. Trende yıkanabilecek karanlık oda yoksa fotoğraf çekmenin yardımcı dokunmazdı. Trenin dışında fotoğrafları yıkatabildikleri zaman da olay ilgilerinden çıkmış olacaktı. Yalnızca trenin durmasını engellemek için dedektif rolü yapıyorlardı.

“Bay Marshall, herhangi bir gözlemde bulundunuz mu?” diye seslendi Lev, kompartımanın girişinden. Tuvalette midesini boşalttıktan sonra sabırsızlıkla odaya dönmüş ve birkaç fotoğraf çekmişti. Ortamdan ötürü yine başı dönmeden önce Marshall onu sertçe cesetten uzaklaştırdı ve delikanlıyı kapalı kapıya bastırdı. Ona kalsa Lev’i diğer tarafa koyardı ancak Vodin’in yeğeninin sırf biraz gazetecilik alıştırması yapması için bu araştırmaya izin vermiş olması hayli yüksek ihtimaldi.

“Umarım çoğu gazetecinin, olay *yerindeki* gözlemleri hakkında dedektiflere soru sormadığını biliyorsundur,” diye karşılık verdi Marshall. Yüzünü ekşitti. “Dolma kalemin ucu, boğazına saplanmış. Boynunun arkasında çok ufak bir çıkış var ama metal oradaki deriyi delmemiş. Biraz daha baskı yapılırsa delerdi.”

Adam ölmeden önce kayda değer derecede mücadele olmamış gibi görüldüğünü söylemedi. Ağzı hafif açıktı, nefes almaya çalışırken donmuştu. Kalem, soluk borusunu tamamen kapatabilecek kadar kalın değildi, o yüzden kanamadan ölmeden önce acımasızca nefes almaya çalışmış ve boğulmuş olmalıydı.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Ayaklı askılığı unutma,” diye destekledi Benedikt. Yatağı incelemeye geçmiş, yorganı sallıyordu.

Kompartımandaki dört duvardan birinde kapı, birinde pencere, birinde de yatak vardı ve dördüncüsünde yalnızca eski çizikler bulunuyordu. Ne var ki aşağıda tam ortadan kırılarak ikiye ayrılmış ayaklı askılık duruyordu, iki parçası halının üzerine bırakılmıştı.

“Doğru,” dedi Marshall. “Bay Popov’un alnında bir çizik var. En iyi tahminim...”

Ayaklı askılıktaki keskin kancalardan birini işaret etti. Metalden yapılmıydı.

“Ya vurulduktan sonra kalem saplandı ya da önce kalem saplandı ve sonra vuruldu.”

Lev yüzünü ekşitti. Tekrar rengi solsa da gözlemleri sadakatle yazdı.

“Odada başka bir şey görmüyorum.” Benedikt karışık yatağın yanından uzaklaştı. Kurcalayacak başka bir şey yoktu. Bu kompartımanlar zaten küçüktü. “Lev, amcandan bu adam hakkındaki bütün bilgileri iste. Yardımcı olabilecek her şeyi.”

Delikanlı anında başıyla onayladı, sonra da defterini kapatıp aceleyle kompartımandan çıktı. Marshall ayağını ayaklı askılığın bir yarısına koyarak diğer tarafında ilgi çekici bir şey olup olmadığını görmek için yuvarlak nesneyi çevirdi. Bir şey yoktu.

“Bu çok nostaljik geliyor,” dedi. “Eskiden birlikte çok fazla cesede bakardık.”

“Ve bu bile özel dedektif olarak nitelendirilmemiz için yeterli galiba,” diye yanıtladı Benedikt duygusuzca.

“Neden olmasın? Bir iş için ilk ihtiyaç duyulan şey iş tecrübesi.”

Benedikt gözlerini devirse de dudakları küçük bir gülüm-

semeyle titriyordu. Marshall'ı hizaya sokmayı iş edinmiş olsa da Marshall o hizayı tam olarak nasıl bozacağını her daim bilirdi.

“Aslında bir şey buldum. Kapı kapalı mı?”

Zemin ayaklarının altında sallanıyordu. Raylardaki engeli kısımlara, gecenin sessizliğinden geçerek trenin tiz sesinin duyulduğu yerlere gelecek kadar uzun süredir ilerliyorlardı.

Marshall kapıya göz attı. “Sımsıkı kapalı.”

Benedikt eldivenli elinde bir şey tutuyordu. “Biz ne olduğuna karar verene kadar Lev görsün istemedim. Bende tuhaf bir his yarattı.”

Kaşlarını çatan Marshall yansıyan berbat, mavi ışığın altında nesneyi görebilmek için yaklaştı. Kendi kompartımanlarına mum istemeliydi. Altında bir hafta geçirirse bu ışık karabasana yol açacaktı.

“İğne mi?” diye sordu Marshall sersemlemiş halde.

Benedikt ince metal parçayı tuttuğu açığı değiştirip ucu yerine ortasını kavradı. Şimdi Marshall, uçlardan birinde sanki bir yerden kopmuş gibi duran kırığı görebiliyordu.

“Şırınga iğnesi.”

“Belki daha önce burada kalan kişi bırakmıştır?”

Benedikt çayını karıştırdı. Koyu renkli çaya batıp çıkan, kaşığın her dönüşüyle kenarlara yüzen bir limon dilimi istemişti. Önlerindeki yemek masası tamamen ıvır zıvırla kaplıydı. Popov'un cüzdanı. Valizinin içindekiler. Demiryolunda yaptığı her yolculuğa dair tren evrağı. Saat ona yaklaşırken yemek vagonundaki çoğu yolcu kendi kompartımanına çekilmişti ancak bar avizesinin yumuşak ışığının altında hâlâ kitap-

larını okuyan birkaç aylak duruyordu. Ne var ki Benedikt ile Marshall'ın masasının yanından geçmeleri gerektiğinde bile geçici çalışma masasıyla aralarında geniş mesafe bıraktılar.

Ya da belki bunun nedeni masanın yanındaki koridorda volta atan, yazacağı haberin manşetlerini düşünürken sessizce mırıldanan Lev'di.

Benedikt delikanlının istediğini yapmasına izin vererek dikkatini önlerindeki ipuçlarına vermişti; iğne aralarında değildi elbette.

“Öyle olsa görevliler temizlemiş veya provodnitsa görmüş olurdu,” diye cevapladı, sesini kısık tutarak. “Hiç saklı değildi. Ben almadan önce halının üzerinde duruyordu.”

En muhtemel senaryo şırınga iğnesinin mücadele sırasında oraya düşmüş olmasıydı. Fakat nasıl kullanılmıştı? Şırınganın kendisi neredeydi? Benedikt bir türlü kafasında oturtamıyordu. Tren durana kadar otopsi yapılması ya da cesedin incelenmesi mümkün değildi; bu özel dedektif numarasının esas amacı trenin gecikmesini engellemek ve Vladivostok'a olabildiğince erken ulaşmaktı.

“Sabah ışığında iğne izlerine bakabiliriz sanırım,” dedi Marshall düşünceli bir şekilde. Sandalyesine yaslandı. Sandalyenin bacakları aniden kırılrsa ve yere kapaklansa layığını bulurdu. “Onun dışında... gerekçesi ne?”

Lev hâlâ volta atıyordu. Köşede oturan yaşlı kadın fazlasıyla endişeli görünüyordu ve Lev aniden kollarını kaldırıp ilham çığlığı attığında, hemen kitapta kaldığı yeri işaretleyip masadan uzaklaşarak yemek vagonundan çıktı. Delikanlının dikkati onlara bakamayacak kadar dağınık olduğundan Benedikt masanın altından bacağını uzattı, bir ayağını Marshall'ın sandalyesine dolayıp düşmesin diye onu öne çekti. Uzaklaşmadan Marshall ayak bileğini yakaladı.

“En azından adını doğru bildiğimizi teyit ettik,” diye yanıtladı Benedikt. Ayak bileğini bir kez daha çekerek kurtulmaya çalıştı. Marshall yaramaz bir tavırla daha sıkı tuttu. Seslerinde, masanın altındaki kavgayı belli edecek bir değişiklik yoktu.

“Kimliğinin sahte olmadığını varsayarsak.”

“Doğru. Ama sahte bir şey varsa daha büyük sorunlarımız var demektir. Adamın ikamet adresi Moskova’da.”

Marshall’ın eli yukarı kalktı. Benedikt tekme atmak için diğer bacağını kullandığında Marshall da sessiz bir itirazla bırakmak zorunda kaldı.

Bırak da seni seveyim, dedi ses çıkarmadan.

Kamuya açık yerde müstehcenlikten tutuklanırsın, diye uyardı Benedikt.

“Ama sık sık gidip geliyor,” diye yüksek sesle devam etti Marshall, Popov’un Moskova ve Vladivostok arasındaki seyahatlerinin kayıtlarını gösterdi. “Her zamanki yol güzergâhını ezberlemiş biri tarafından soyulduğunu zannetmiyorum.”

Benedikt masadaki deri cüzdana vurup onu bir köşeden diğerine itti. “Öyle olsa geride hiç para kalmazdı.”

Yemek vagonu sarsıldı. Barın üzerindeki avize tıngırdarken cam küreler birbirine çarptı. Saat geç oluyordu. Hâlâ altı günleri vardı. Lev bile volta atmaktan yorgun düşmüş görünüyor, küf rengi duvar kâğıdının yanında durmuş kendi kendine mırıldanıyordu.

“Sadece bundan yola çıkarak bir gerekçe bulabileceğimizden şüpheliyim.” Benedikt iç çekerek başını salladı. “Bu gecelik paydos edelim.”

5

Hareket halindeki trende uyumak şaşırtıcı derecede huzurluydu. Benedikt gece boyunca motorun güm-bürtüsünden ya da rayların gıcırtısından bir kere bile uyanmadı. Sabah yolcular dışarıdaki koridorda hareketlenmeye başladığında uyandı ve kapısının önünden geçenlerin şikâyetlerini duydu.

Normalde bugün, tren istasyonlarda dururdu. Ancak yakındaki istikâmetlere bileti olan yolcuların Vladivostok'a kadar beş gün daha gitmeleri gerekecekti.

İnsanlar bu duyurudan pek hoşnut değildi. Benedikt, amacına hizmet ettiği sürece başka yolcuların homurtularını pek umursamıyordu.

Marshall'ın kolunun altından çıkarken onu uyandırmaya özen gösterdi. Bir an için Marshall uyanmış gibi görünerek çorba hakkında bir şey mırıldandı. Benedikt durdu, gidip çorba alsa mı diye düşündü ama sonra Marshall horlamaya devam etti; koyu renkli kısa saçları alnından yumuşak yastığın üzerine düştü.

Gülümsemesini bastıran Benedikt artan gün ışığını engelleyen perdeler yüzünden yarı karanlıkta giyinirken acele etti. Kompartımandan çıkmadan önce duvara asılı küçük ay-

nada kendine şöyle bir baktı, başının arkasında sarı bir öbek olmasın diye eliyle saçını düzeltti.

Benedikt ölü adamın odasının önünde nöbet tutan görevliye başıyla selam verdi.

“Girebilir miyim?”

Benedikt’in dedektif olduğunu hatırlayan görevli kenara çekilerek kompartımanın kapısını açtı. Bu odadaki perdeler açık olduğundan sabah ışığı parlarken Benedikt, metalik koku kıyafetlerine sinmesin diye cesedin etrafında çok oyalanmadan hızla ikinci incelemesini yaptı. En azından cesette henüz bozulma başlamamıştı. Bir gün kadar sonra yalnızca cinayetin değil, çürümenin kokusu da duyulacaktı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı sessizce. “Bir bakalım.”

Dikkatle ölü adamın kollarını sıyırıp enjeksiyon bölgesi bulmak üzere uzuvlarını inceledi. Ceset katılaştığından dirseklerini veya omuzlarını gerektiği şekilde oynatmak fazlasıyla zordu ancak Benedikt elinden geleni yaptı. Soğuk deriyi dürttü. Sert çizgileri ve katı parmakları döndürdü.

On dakika sonra dikkate değer hiçbir şey bulamamış halde Popov’un kıyafetinin kollarını yenilgiyle indirdi. Merhumun boğazına bakacak ve cinayet silahını itip kurumuş kan öbeği ararken derinin altını kontrol edecek kadar ileri gitmişti ama delik yarasına rastlamadı... Tabii dolma kalem ucundan başka.

Benedikt ayağa kalktı. Adamın ölümü ona bizzat hakaretmiş gibi burnunu kırıştırdı. Gerçi öyle bile olabilirdi; bunun yolculuğunun huzurlu kısmı olması gerekiyordu.

İç çeken Benedikt kompartımandan çıkıp, görevliye selam vererek olay yerinde nöbetini tutmaya devam etmesine izin verdi. Yemek vagonuna yürürken derin düşüncelere dalmış, diğer seçeneklerine kafa yoruyordu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Günaydın, Bay Sokov.”

Benedikt yiyecek arabasından bir *muffin* alırken ürktü, yüksek sesin geldiği yeri anlamaya çalışırken kendisine seslenildiğini fark etmesi için biraz daha zaman gerekti.

Vodin önünde bir fincan kahveyle masada oturuyordu. Bıyığı son derece düzgün taranmıştı.

“Merhaba,” dedi Benedikt sadelikle. “Bugün rahat sınıftaki yolcuları ve görevlileri sorgulayabilir miyiz?”

Görevli, meyveyle dolu yeni bir arabayı itiyordu. Vodin kahvesinden bir yudum aldı.

“Boşa konuşan biri değilsiniz, değil mi?”

Benedikt kaşlarını çattı. “Neresi burası, yüksek sosyete mi?”

“Ah, isabet.” Vodin, Benedikt’in kısa ve öz tavrından biraz etkilenmiş görünüyordu. Ne var ki komik olmaya çalışmıyordu. Benedikt her zaman böyle konuşurdu. “Elbette. Rahat sınıftaki tüm yolculardan ve görevlilerden işbirliği yapmalarını isteyeceğim. Araştırma ortağınız nerede?”

Benedikt *muffin*’ini ısırdı. Birkaç saniye sonra bitireceğinden oturmaya zahmet etmedi. “Marshall hâlâ dinleniyor.”

“Geç mi yattı?”

Benedikt kaşlarını daha da çattı. “Sanırım. İşimizi bitirdiğimizde Lev’i gönderdik. O kadar da geç bir saat değildi.”

Vodin kahvesini bitirdi. Başıyla onayladıktan sonra bıyığındaki süt köpüğünü sildi. “Yeğenimden bahsetmişken gidip onu uyandırayım. Umarım sorgu sırasında size katılabilir.”

“Tabii ki.” Benedikt, Vodin kalkarken kenara çekildi. “Bir saat kadar sonra başlayabiliriz.”

“Pekâlâ.” Vodin siyah şapkasını eğdi. Tuhaf bir neden-

den kahkahasını güçlükle dizginliyor gibi görünüyordu. “Bu arada, Bay Sokov, aynaya bakmak isteyebilirsiniz. Ya da bakmayın. Siz bilirsiniz. Ben yeğenimi getireyim.”

Memur yavaşça uzaklaştı. İnanılmaz kafası karışan Benedikt, yiyecek arabasının üzerine eğilip bakabileceği yansıtıcı bir yüzey buldu. Bu kez kendisine doğru düzgün baktı.

“Kahretsin, Marshall,” diye tısladı, soğuk bir kaşıık buldu ve boynuna bastırdı.

Marshall alnına vuran bir şeyin soğukluğuyla aniden uyandı.

“Ah, shibal*...”

Gözleri aniden açıldı, şaşkın ve mahmurdu. Benedikt, daha doğrusu Benedikt’in hayal meyal görüntüsü tepesinde durmuş, metal kaşıığa benzer bir şey tutuyordu.

“Of!” diye şikâyet etti Marshall.

“Of mu?” Benedikt onu taklit etti. Boynunu gösterdi.

Marshall hızla gözlerini kırpıştırarak görüşünü düzeltilti. şimdi Benedikt’i, altın rengi saçlarını, kahverengi-gri, belirsiz koyu gözlerini, uyumadan önce boğazında öperek oluşturduğu hafif morluğu daha net görebiliyordu.

Sırttı. “Ne zaman fark edeceksin diyordum.”

“Tanrı şahidim...” Benedikt kollarını sıvadı. “Seni  ld receğim.”

“Hayıır, katili yakalamaya çalışıyoruz, katil olmaya değil!”

“ ok geç!”

Benedikt kaşıığı kaldırarak yatağa  ıktı. Marshall başını arkaya atıp gülerken kocasını aşağı çekti ve kaşııkla ölümüne d v lmekten kurtulmaya çalıştı.

* Korece “siktir.” ( .n.)

6

"Rahat sınıftaki bütün yolcuların listesi burada. Sondaki küçük kısımda görevliler var."

Vodin klipsli yazı tahtasını yemek masasına bıraktı. Sadece iki sayfaydı, bu dört vagona yayılmış yirmi kadar yolcuyu listeliyordu. Beş görevli ve bir provodnitsayla, Vodin de sayıldığında toplamda yedi hizmetli ediyordu. Marshall elmasını -seyahat sırasında hep körelen tat duygusunu ve hislerini çoğaltmak için bir hayli saldırganca- ısırırken Benedikt klipsli yazı tahtasını alıp boğazını temizleyerek taradı.

"Zaten bilinen suçlulardan birinin ismine rastlamadın sanırım?" diye sordu Marshall eğilerek. Dün akşam çalışma masası olarak kullandıkları aynı masaya oturmuşlardı. Şüpheliler de sorgu için teker teker karşıya oturacaktı.

"Öylesi fazla kolay olurdu," dedi Benedikt. "Ne yazık ki rastlamadım."

"Kahretsin. Denemeye değermiş."

"Cesur bir çaba, Mars."

Marshall da aynısını düşünüyordu. Elmasından bir ısırık daha aldığı anda bakışları vagonun kapılarına döndü; Lev iterek giriyor, masaya yaklaşıyordu.

“Bugün insanları mı sorguluyoruz?” diye fısıldadı. “Tam Sherlock tarzı.”

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi Benedikt, delikanlıya oturmasını işaret ederken. “*Sen seyircisin. Riske girmeye kalkışma. Bugün buraya gelecek insanlardan biri katil olacak.*”

Lev hemen başıyla onayladı, tabut taşıyan biri kadar ciddi görünüyordu. Marshall bile midesinin kasıldığını hissetti, Vodin yemek vagonunun kapılarından dışarı çıkıp bekleyen ilk yolcu grubuna hazırlanmalarını işaret ederken sonraki lokmasını gerginlikle yuttu. Bu, soruşturmalarının temeliydi. Kaçış ihtimalini engellemek için tren durmamıştı, yani Danila Andreyevich Popov’un boğazına kalem kim sapladıysa şu an trendeydi. Yalnızca o kişiyi parmakla göstermeleri gerekiyordu.

“Hazır mısınız?” diye fısıldadı Benedikt.

Marshall elmanın koçanını çöp kutusuna attı. “Hazırım.”

İçeri ilk giren dün akşam Lev’in korkuttuğu yaşlı kadın oldu. Sorular yalnızca olay sırasında kimin nerede olduğunu canlandırmaya yönelikti, yani bir sürü yolcu içeri alınıyor, sonra gitmelerine izin veriliyordu. *Dün neredeydiniz? Yanınızda kim vardı? Merhumu tanıyor muydunuz? Suçun işlendiği saatte odasının yakınlarında birini gördünüz mü?* Çoğu diğerinin yemek vagonunda olduğunu doğruluyordu ve böyle olduğu müddetçe suçla alakalarının olması ihtimali son derece azalıyordu.

“Stepan Maximovich Ivanov,” diye selamladı Marshall, adam yemek vagonunun kapılarından girdiğinde. “Sizi yeniden görmek bir zevk.”

“Keşke başka şartlar altında olsaydı,” diye cevapladı Stepan, yavaşça sandalyeye yerleşti. Ciddi bir tavrı vardı; sor-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

gulanmaktan çok bir teklifi dinlemeye hazırlanıyormuş gibi ellerini önünde birleştirmişti.

“Suçun işlendiği saatte kompartımanınızdaydınız, değil mi?” diye sordu Benedikt.

“Öyleydim.”

“Peki seyahat arkadaşınız?” diye sordu Marshall. Yolcu listesinin taradı. “Bay Portsmouth mevcudiyetinizi doğrulayabilir mi?”

“Aslında derin uykudaydı. Londra’dan Moskova’ya yeni geldiği için desenkronizasyonu* olduğunu iddia etti.”

Benedikt alay edercesine güldü. “İki saat için mi?”

“Adam yaşlı. Mantıklı yani.”

“İlginç.”

Marshall kendi aklına ve önemli görünen detayları hatırlayabileceğine güvenirken Benedikt bacağına birkaç kâğıt koymuş, her yolcуда not alıyordu. Şimdi de hızlıca karalıyordu.

“Bay Ivanov,” dedi Benedikt. “Provodnitsa çılgılık attığında neden dışarı çıkmadınız? Yalnızca birkaç dakika önce partnerimle konuşuyordunuz ve yandaki kompartımandaydınız.”

“Ah, bunun basit bir cevabı var.” Stepan Maximovich kulaklarını gösterdi. “Pamuk kaplı balmumu kulak tıkacı. Savaşırken silah atışının sesini engellemek için vermişlerdi, o zamandan beri uyumak için kullanıyorum.”

Biraz kolay olmuştu fakat uyurken kulak tıkacı takmakta aşırı şüphe çeken bir durum yoktu.

“Merhumu tanır mıydınız?”

* Günümüzde jet-lag olarak da bilinen, vücut ritminin seyahat sonucu değişen zaman dilimlerinden etkilenmesi durumu. (ç.n.)

“Hayır.”

“Merhuma dair olağandışı bir şeye şahit oldunuz mu?”

Stepan başını iki yana salladı. Başıyla Marshall’ı gösterdi. “Birlikte duyduğumuz o boğuk sesli tartışma dışında bir şey yok. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymadım, duysam bugün daha çok işe yarardım.”

Stepan’ı göndererek sıradaki yolcuyu, yani yanındaki seyahat arkadaşını çağırdılar. Bay Portsmouth içeri girdiğinde cevapları doğruladı. Daha doğrusu başta bozuk Rusçayla, dili konuşamadığından sorgulamaya uygun olmadığını söyledi, oturur oturmaz küstahça yerinden kalktı.

“Bay Portsmouth,” dedi Benedikt, adam kalktığında jest yaparak. “İngilizceyi gayet iyi konuşabiliyoruz.”

“Evet, trendeki diğer yabancı yolculara üstlerine çok gitmeyeceğimiz dedikodusunu yaymayın,” diye ekledi Marshall. “Bizde en az on tane dil var.”

Bay Portsmouth bakakaldı. Yavaşça tekrar sandalyeye oturdu. “Ah. Ah, peki.”

Sorgu devam etti. Çoğu Rus olsa da aralarında Fransız bir kadın ve başka bir İngiliz adam vardı. Üç Çinli yolcu. Gelen şüphelilerin büyük çoğunluğu, Bayan Kuzmina’nın çılgılık attığı sırada yanında olan bir ya da iki kişi söyleyebiliyordu. Hepsi merhumu tanımadığını iddia ediyordu. Birkaçı, sorgulama sırasında gideceği yeri kaçırdığına dair iğneli yorumlarda bulunsa da yolcuların tümü fazlasıyla yardıma açıktı, soruları kibarca cevapladıktan sonra serbest kalıyor ve odalarına dönüyorlardı. Mantıklıydı. Eğer katil, ipucu bulunmadan veya şüpheli belirlenmeden önce sorguya girmişse, burnunu dışarı çıkarmak ve suçluluğuna dikkat çekmek aptalca olurdu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Ardından sıradaki adam, vagonun kapılarını çarparak içeri girdiğinde az daha Marshall'ın korkudan aklı başından gidiyordu.

“Saçmalık bu!” Girişteki yüksek ses belli ki yeterli değildi. Adam, gri pantolonu alev almış gibi masaya yürürken neredeyse sandalyelerden birine çarparak ahşap döşemenin üzerine düşürdü. “Bizi böyle tutmaya yetkiniz var mı?”

Marshall, Benedikt'in omzunun üzerinden notlarına göz attı. Yolcu listesine göre bu adam Eduard Kozlov'du. Soya-dı belirtilmemişti. *Tanrım*, yazmıştı Benedikt, Eduard Kozlov'un sütununa; Marshall'ın baktığım hissedince İngilizce sözcükleri okuyabilsin diye kâğıdı düzeltti.

“Aslında...” Benedikt adamın saldırgan sorusu konusunda son derece sakin konuşmuştu. “Biletinizi aldığınızda şartları kabul ettiniz ve o şartların arasında trendeki memurun yolculuğunuza karar vermesi de var.”

Eduard Kozlov küçümseyerek güldü. “Peki, siz ikiniz kim oluyorsunuz? Belli ki memur değilsiniz.”

“Tren memuru soruşturmayı bize emanet ettiyse geçici memurlarınız sayılırız.” Marshall masaya dirseklerini dayayıp parmaklarını birbirine geçirdi. “Oturmak ister miydiniz?”

“İstemem. Gideceğim yerde *inmek* isterim.”

“O halde sorularımıza cevap vermenizi tavsiye ederim,” dedi Benedikt. “Çünkü katili ne kadar hızlı bulursak trenin normal güzergâhında devam etme olasılığı o kadar yükselir. Şimdi, işbirliği yapacak mısınız?”

Eduard bunu gitmek için işaret olarak kabul etmiş gibiydi. Burun delikleri genişledi, sonra da dönüp yemek vagonundan çıkmadan önce başka bir sandalyeyi tekmeledi.

“Bu adam katil çıksa fazla bariz olurdu,” dedi Marshall.

“Bilemezsin.” Benedikt not sütununa 不肯合作 eklemişti. *İşbirliğine yanaşmıyor.* “Belki evren bize bir mola veriyordur.”

Marshall ona yaklaştı. “Çince mi yazıyorsun?”

Benedikt yeni satıra başlayarak dili değiştirdi. 화났어...

“Rusça dışındaki her dilde yazıyorum,” diye yanıtladı. “Biri notlarımı çalarsa anlama ihtimali düşünüyor.”

“Evet çünkü eminim katil ‘sinirli...’ gibi belirsiz yorumları görüp başka acımasız saldırıya başlar.”

“Korece kelime dağarcığımı paslandı, tamam mı?”

Marshall eğilip kalemi aldı ve ekledi: 의자찼어☹

Benedikt güldü. “Üzgün yüz çizmek zorunda mıydın?”

“Evet. Zavallı sandalye.”

Yemek vagonunun kapısı yeniden kayarak açıldı ve yeni bir yolcu geldi. Eduard’ın tam aksine, içeri giren kız başta yalnızca başını çıkardı, bölme konusunda dikkatliydi. Marshall, kızı tanısa da nereden olduğunu hatırlaması biraz zamanını aldı.

“Vodin beni gönderdi,” dedi kız.

“Gelin ve oturun lütfen,” diye yönlendirdi Benedikt, kalemini geri alarak görevine dönmesini söylemek için Marshall’ın dizine iki kere vurdu. “Hızlı olacak. Siz...” Yolcu listesini kontrol etti. “Yeva mısınız?”

Kız başıyla onayladı, yürüdü ve sandalyeye oturdu. Üzerinde, Şanghay’ı anımsatan yakalı tarzda soluk yeşil bir elbise olsa da belki de şehirlerin moda anlayışlarını birbirine yayması büyük sürpriz değildi. Dantelin dışından gümüş bir kolye sarkıyordu, ucuna İngilizce Y harfi işlenmişti.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Yeva Mikhailovna hizmetinizde.” Sesi kısıktı ancak nedeni ürkeklik değil de her zaman bu seviyede konuşuyor olmasıydı sanki.

“Soyadınız yok mu?” diye sordu Marshall.

“Bugünlerde ve bu yaşta tuhaf değil,” diye cevapladı kolayca.

Marshall katılması gerektiğini tahmin ediyordu. Ne de olsa trendeki tam adı “Sadece Marshall” idi.

“Olay esnasında bulunduğunuz yeri söyleyebilecek herhangi bir yolcu var mı, Yeva Mikhailovna?” diye sordu Benedikt, muhtemelen kızın soyadının olmayışını da notlarına eklerken.

“Değişir,” diye yanıtladı Yeva. Dağılan bir tutam saçım düzeltip alttan yaptığı topuzuna sıkıştırdı. “Provodnitsa çılgınlık attığında odamda tek başıma çay içiyordum. Ama suç o sırada işlendiyse birkaç dakika önce ikiniz beni gördünüz.”

Benedikt bu ifadeye şaşırarak birden başını kaldırdı. Muhtemelen fark etmemiş, koridorda karşılaştıklarını anımsamamıştı. Neredeyse kızla çarpışan kişi Marshall olduğundan açıklamasını onaylayarak başını salladı.

“Merhumu tanır mıydınız?” diye sordu Marshall, Benedikt yazarken sorgulamayı devralarak.

Yeva sertçe başını iki yana salladı.

“Pekâlâ. Son soru ve yakınlarda olduğunuz için bu özellikle ilişkili. Olay yerinde şüpheli görünen birilerine rastladınız mı?”

Bir an için Yeva yeniden başını olumsuz anlamda sallayacak gibiydi. Fakat durdu, düşünürken kaşları çatıldı.

“Odama gitmek için acele ediyordum, o yüzden hiçbir şey görmedim,” dedi sakince. “Ama... on beş dakika kadar

önce yiyecek bir şeyler almak için yine oradan geçiyordum. Tartışmayı duydum, sanırım merhumun kompartımanından geliyordu.”

Hiç kimse merhumun odasına giren suçluyu görmemiş gibiydi ancak herkes o boğuk tartışmayı duymuştu.

“Oldukça muhtemel,” dedi Marshall. “Yardımanız için çok teşekkür ederiz, Yeva Mikhailovna.”

Yeva gözlerini kırıştırdı. “Siz... ne tartıştıklarını bilmek istemiyor musunuz?”

Doğrulurken Benedikt’in sandalyesi gıcırdadı. “Söylenenleri sahiden duydunuz mu?”

“Tabii ki,” dedi Yeva, başka bir ihtimal olmasına şaşır-mıştı sanki. “Ses çok yüksekti. Oyalanmamın uygunsuz olduğunu düşündüğümünden çok fazla dinlemedim ama bir emri bariz şekilde işittim. Adam, ‘Sakın. Sakın onu içime soka-yım deme,’ dedi.”

O anda Marshall ile Benedikt bakıştı ve aynı şeyi düşündüklerini anladı. Popov, boynuna bir silah saplanmadan önce katille mantıklı konuşacak kadar aldatılmamışsa muhtemelen bu olay suçtan önce gerçekleşmişti ve şiringadan bahsediyorlardı.

“Teşekkürler, Yeva,” dedi Benedikt. “Çıkarken bir sonraki yolcuyu içeri gönderebilir misin?”

Güneş batıyordu. Hızla değişen gökyüzü tamamen kıızıla döndüğünde ve renk, ufuktan aşağı sıkılmış bezden akan su misali yayıldığında, Trans-Sibirya Ekspresi’nde başka bir gün sona ermiş oldu.

Marshall kucağındaki ansiklopedinin sayfalarını çevire-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

rek sessizce mırıldandı. Gün batımının son damlalarını da kullanmak için tepedeki lambayı kapatmışlardı. Marshall, yemek vagonunun köşesindeki kütüphaneden aldığı kalın cildi incelemeye odaklanmışken yatakta bacaklarını uzatmıştı ve bu sayede sayfaya daha yakın duruyordu. Benedikt ise eskiz defteriyle beraber yerde oturmuş, başını Marshall'a yaslamıştı.

“Çizmek büyük bir ilham sağlamadı galiba?” diye sordu Marshall, sessizliği bölerek.

“Aslında sağladı,” diye cevapladı Benedikt hemen. Kâğıttaki çimen manzarasına gölge ekledi, ardından biraz durup tarlasına küçük bir de inek ekledi. “Daha fazla inek çizmem gerektiğini fark ettim. Çok hoş hayvanlar.”

Marshall gözlerini devirdi, nazikçe Benedikt'in başına vurdu.

“Soruşturmayı kastettim, Ben. Elimizde saatli bomba var.”

“Saatli bomba bir de ha? Sadece ceset var sanıyordum.”

“Komik olduğunu sanıyorsun.”

“Bütün şakalarım gülüyorsun, suçlu kim acaba?”

Marshall ansiklopediyi kucağından itip üzerine eğildi ve ellerini Benedikt'in boynuna sararak onu boğuyormuş taklidi yaptı. Hiç eğlenceli değildi çünkü Vodin birkaç saate raporunu isteyecekti ve Marshall baş belası olmanın tadını çıkarmak yerine kollarını Benedikt'in omuzlarına sarıp düşünceleri hızla aksa da başını oraya dayadı. Ansiklopedide ölü bedenlerde kimyasalların varlığını anlamaya dair bilimsel bir metot bulacağını ummuştu. Benedikt bu sabah cesedi tekrar incelerken enjeksiyon bölgesi bulmadığını söylese de Yeva'nın duyduğunu iddia ettiği tartışma, şırınganın kullanılma ihtimalini artırıyordu.

Fakat ansiklopedide bulduğu en ilginç şey bulutlar hakkındaki gerçeklerdi. Bu epey hoştu ama malum amaç için anlamsızdı. Lourens ile çoktan iletişime geçmiş olsalar yaşlı bilimadamı belki kolayca bir çıkarımda bulunabilirdi. Ne var ki onunla iletişime geçtiklerinde bu cinayeti çoktan çözmüş olmayı umuyorlardı.

“Hey.” Benedikt, Marshall’ın koluna dokundu, sesi ciddileşmişti. “Çok tasalanma. Benim gergin olmam gerekiyor.”

“İkimiz de gergin olamaz mıyız?”

“Kesinlikle olmaz. Aksi takdirde evlilikte çok fazla gerginlik olur.”

Marshall güldü. Yanağı Benedikt’in sıcak omzuna, onun yeni giydiği beyaz keten gömlektan yayılan vücut sıcaklığına gelecek şekilde başını yasladı. Çocukken bunu yapmak istediği çok fazla zaman olmuştu. Kendini dizginlemesi gerektiğini, çizgiyi aşma riski alamayacağını bilse de avuçları dokunmak için neredeyse yanıp tutuşurdu. Bir öpücük çalmak yerine şaka yollu yumruk atardı. Benedikt’in, sabah güneşinin altında acı verici bir şekilde parlayan saçlarına dokunmak yerine en yakın arkadaşının üzerine sıçrar, sırtında taşınmayı talep ederdi. Marshall Seo büyürken her şeyi şakaya vururdu; aslında bir şeyi kastetmiyormuş gibi yapmak, meseleyi boş verip sahte umursamazlık takınmak her zaman daha kolaydı.

Şimdi Benedikt başını çevirdi. “Korkunç derecede sessizsin, Mars.”

Ancak dünyanın geri kalanını kandırmış olsa da Benedikt onu ciddiye alıyordu. Son yıldızın ışığı sönse, okyanuslar kurusa bile Benedikt yanında olacak, gerçek yüzü görünene dek Marshall’ın karşı çıkmasına, yaygara koparmasına, yakınmasına izin verecekti.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Sadece düşünüyorum,” dedi Marshall. “Seni.”

“İyi düşüncelerdir umarım.”

“Aslında ahlaksız düşünceler.”

Benedikt gözlerini devirdi. Ne var ki cevap veremeden dışarıdaki koridorda şangırtı koptu, sonra da uyarı çığlığı duyuldu. Hem Marshall hem de Benedikt, faal bir suç mahalli olan trende bağırmanın ancak birkaç nedeni olabileceğini bilerek hemen ayağa kalktı.

Marshall kompartımanın kapısını açtı. İlk içgüdüğü sola, yemek vagonunun olduğu yöne bakmak oldu. Başka bir çığlık duyulunca sağdan geldiğine neredeyse şaşıracaktı.

“Bekle, bekle,” diye uyardı Benedikt, Marshall o yöne yürümeden. “Bu ne?”

Bir kadın, vagonun sonundaki tuvaletten sendeleyerek çıktı.

“O-o-orada,” diye kekeledi. “Sadece ışıkları yaktım ve...”

Kadın birkaç saat önce görüştükleri yolculardan biriydi. Marshall adını hatırlayamasa da yanından geçerken kadına rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı ve “Derin nefes alın. Ben bir bakayım,” dedi.

Tuvalete girdi. Aynada, dikkatle yazılmış bir mesaj duruyordu.

Damlayan, kıpkırmızı kanla yazılmıştı.

ARAMAYI BIRAK

7

“**T**amam, eh, iyi haberi söylüyorum; kan değil.” Benedikt, Kiril alfabesi harflerinden birine parmağını sürterek kuyruğunu bozdu. Lekeyi başparmağına sürüp devam etti. “Tahminimce yağ bazlı boya. Temizlemesi oldukça zor görünüyor.”

Arkasında aniden ışık belirdi. Benedikt hızla döndüğünde kamerasını çıkarmış sessizce yanaşan Lev’e çarpacak gibi oldu.

“Aman,” dedi delikanlı. “Bana aldırış etmeyin. Sadece birkaç fotoğraf çekiyorum.”

“Evet, onu görebiliyorum,” dedi Benedikt yoldan çekilerek. Dizi, porselen klozete değdi.

Lev ile kadının çığlıgım duyup gürültüyü merak eden bir grup yolcu da koridora toplanmıştı. Kadın panikle raftaki sabunları devirmişti. Raf düzgünce klozetin yanına düşmüştü. Seyirciler yaklaşp yakından bakmaya çalışırken Marshall, görece ilginç bir şey olmadığını söyleyerek onları kapıdan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

Lev fotoğraf çekmeye geldiğine göre belli ki doğru değildi.

“Mars,” diye seslendi Benedikt. “İçeri gel. Dışarıda di-

ğerlerinin, mesajın zehirli olma ihtimaline karşın biraz boşluk bırakması gerekiyor.”

Birinin boyaya zehir karıştırmış olması mümkün değildi çünkü faydasız bir gayret olurdu ancak uyarısı işe yaramıştı. Yolcular, tehlikede olup olmadıklarına dair fısıldaşıp burunlarına mendillerini götürerek hemen geri kaçtı. Yalnızca Bay Portsmouth olduğu yerde kalarak başını içeri uzattı. Rusça konuştuğunda Benedikt’i anlamamıştı.

“Ne diyor?” Bay Portsmouth başıyla aynayı gösterdi.

“Bay Portsmouth, lütfen kompartımanınıza dönün,” diye cevapladı Marshall, İngilizceye geçerek. “Burada bir soruşturma yürütmemiz gerekiyor.”

Yaşlı adam ofladı. “Ziyadesiyle sıkıcı bir yolculuk,” diye mırıldandı. “Semaverin önünde o Yeva denen kızla on dakika boyunca konuştuktan sonra bir baktım söylediklerimi anlamıyor. Seyahat arkadaşşıma da pek bir şey anlatamıyorum, şimdi de yegâne İngilizce konuşanlar basit bir soruma bile cevap vermiyor...” Kendi kendine söylenmeye devam ederek uzaklaştı.

Nihayet koridordaki seyircilerden kurtulan Marshall kapıdan içeri girdi.

“Onca yer varken neden tuvalet?” diye merak etti, gözle riyle mekânı tararken.

Trenin olanaklarına göre tuvalet hayli genişti ya da en azından Benedikt kollarını iyice açtığında koyu yeşil duvarlara değmiyordu. Belki nedeni, başka tren tasarımlarının aksine kompartımanların içinde tuvalet olmamasıydı. Her vagonda, yolcuların bir hafta boyunca paylaşmak zorunda kaldığı tek tuvalet vardı. Duş başlığı duvardan uzaklaştırılabiliyordu bile ancak Benedikt, duşun yeni kullanıldığını

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

dair zeminde herhangi bir ıslaklık veya giderin etrafında su birikintisi göremedi. Tek ampul, tavandaki ipten sarkıyordu. Yuvarlak pencereden içeri, dışarıdaki alacakaranlık dışında bir şey girmiyor gibiydi.

“Trenin diğer bölümleri oldukça yakından inceleniyor,” diye tahminde bulundu Benedikt. “Tuvalet, görülmeden tehdit mesajı bırakılabilecek tek özel alan.”

Aramayı bırak. Bir tehdide göre oldukça belirsizdi. “Sırada sen varsın” da diyebilirdi. Hatta “Tekrar öldüreceğim.” Ama onun yerine, soruşturmanın kendisine dair talimat verilmişti.

Öyle olsun, diye düşündü Benedikt. Popov, ölmeden önce biriyle tartışmıştı. Bu cinayet, gerekçesi olan bir suç, yaptığı bir şeyin veya canını sıktığı birinin bedeli olmalıydı. Cinayet işlendikten sonra sorun çözülmüştü. Katil trendeydi ama o katil muhtemelen, biri onu *gerçekten* harekete geçirmediği sürece artık büyük bir tehdit değildi.

Başka bir ışık parladı. Lev metal lavaboya yaslanmış, aynaya yakından bakıyordu.

“Ona eşlik et ve bakmaya devam et,” dedi Marshall, yeniden koridora çıkarken. “Ben Vodin’e rapor vereceğim. Bu mesaj bizim işimize yarayacak.”

“Sizin işinize mi yarayacak?” diye araya girdi Lev heyecanla. “Nasıl?”

Benedikt iki elini aniden çocuğun omuzlarına koyarak onu aynaya bakacak şekilde çevirdi. “Hemen fotoğraflarını çek. Burada oyalanman bile beni rahatsız ediyor. İşimize yarayacak çünkü doğru yolda olduğumuzu gösteriyor.”

Şimdi geriye o yolun yönünü bulmak kalmıştı. Sorgulardan herhangi biri önemli bir ipucuna yönlendirmemişti. Ne

Benedikt ne de Marshall soruşturmanın gittiği yönden emin-di. Onlar karanlıkta el yordamıyla aranan iki dolandırıcıydı ve görünüşe göre birisi onları durdurmayı deneyecek kadar tehdit altında hissetmişti.

“Buradan kıpırdamayın,” dedi Marshall. Yürüyerek son-raki vagona girdi.

Lev aynadaki mesaja döndü. Kamerası yüksek bir ses çı-kardı.

Ardından, sonraki fotoğrafını çekmeden çömelme ve yazıyı aşağıdan hizalamaya karar verdi.

“Mal’chik*,” dedi Benedikt yavaşça. “Ne... yapıyorsun?”

Lev kamerasının lensinden bakmayı bıraktı. Masumca gözlerini kırptırdı. “Buradaki küçük noktayı çekiyorum.”

Benedikt Moskova’daki dairelerini boyarken cerrah titiz-liğinde çalışsa da Marshall fark etmeden mutfakta damlayan bir lekenin üzerine basardı. Ne var ki aşırı derecede ıslak ve soğuk bir şeyin üzerinden geçince korkan Marshall’ın bağ-rışını dinlemek her daim eğlenceliydi.

Benedikt gözleriyle aynayı takip etti. Eğildi.

Lavabonun altında, Lev’in ayakkabısının hemen yanın-da, linolyum zemine bir parça kırmızı boya bulaşmıştı. He-nüz tam olarak kurumamıştı. Azıcık giren ışık rengin üzeri-ne vurdu.

“Lev, kıpırdama,” diye uyardı Benedikt.

Delikanlı yine gözlerini kameradan uzaklaştırdı. “Ha?”

“Orada dur ve fotoğraflarını çekmeye devam et. Hemen dönerim.”

Benedikt aşağı bakmaya devam etti. Kapıya dikkatle ya-naştı, ardından ileri uzanıp duvar kâğıdıyla kaplı kenarlara

* Rusça “oğlan çocuğu, delikanlı.” (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

tutundu ve dengesini korumak için sıkıca kavradı, halıya bu şekilde daha az basacaktı.

Sonraki belli belirsiz boyayı tuvaletin hemen dışında, linolyum zeminin lacivert halıyla buluştuğu yerde buldu. Yakından bakmasa fark etmesi olanaksızdı. Koru renk lekeyi tamamen yutmuştu.

Yakındaki halıyı ovarak aradı, aradı ve aradı...

Arkasında yüksek tonda kakofoniyle vagonun kapıları açılarak içeri Marshall, Vodin ve Bayan Kuzmina girdi. Marshall ile Vodin, soruşturmada başka ne bulacaklarına dair tartışıp duruyordu. Bu sırada provodnitsamn elinde, muhtemelen Marshall olayı rapor ettikten sonra temizlemek adına getirdiği bir kova suyla bez vardı.

“Hey,” diye seslendi Benedikt.

Bayan Kuzmina tuvaletin önünde durdu. Marshall ile Vodin de tartışmalarına oraya bakmak için ara verdi. O tek sözcükte Benedikt’in endişesini anlamışlardı. Ya da sadece Marshall Benedikt’in hafif endişesini anlamış, Vodin ise yalnızca Marshall’ın hareketini takip etmişti.

Benedikt tuvaletin hemen yanındaki kapıyı işaret etti. “Bu odada kim kalıyor?”

“O oda mı?” Provodnitsa kovasını bıraktı. “Hiç kimse. Boş.”

Bu beklenmedik bir durumdu. Ayrıca hiç mantıklı değildi. Orası boşsa, neden belli belirsiz lekenin üçüncüsü, birisi yandaki kapıya girmeden önce tuvaletten iki uzun adımla çıkmış gibi kapının hemen dışına bulaşmıştı?

“Yakınlarda mı boşaldı?” diye üzerine gitti Benedikt. Sesindeki telaşı duyan Marshall da aceleyle yanına yanaştı. “Birisi oda mı değiştirdi?”

Bayan Kuzmina cebine uzandı ve bir ana anahtar çıkardı. “Hayır, hayır. Bu seferde, odaya kesilmiş bir bilet yok. Gördünüz mü?” Anahtarı taktı, kilidi çevirdi ve kolunu itti. “Boş.”

Kapı sallanarak açıldı. Kadın tepedeki lambayı yaktı.

Yatağın üzerinde çarşaf, gardıroptaki askılarda kıyafet olmasa da masada bir kutu kırmızı boya, yanında da ıslak bir fırça duruyordu.

Tren sallandı. Bir an için hiç kimse konuşmadı. Ardından Marshall son derece ciddi bir şekilde, “Kaçak yolcumuz olması mümkün mü?” diye sordu.

Provodnitsanın ağzı açılıp kapandı. Şaşkınlık hareketlerini yavaşlattı. “Bilmiyorum. Nasıl olur anlamıyorum.”

Soruşturma giderek daha tuhaf bir hal alıyordu. Küfür mırıldanan Benedikt odaya girdi ve içindekileri inceledi. Kompartıman, vagondaki diğerleriyle neredeyse aynıydı. Perdeleri çekilmişti. Gardırobun altındaki tek çekmece hafifçe aralık bırakılmıştı.

İçgüdülerini dinleyen Benedikt çekmeceyi ayağıyla açtı. Bir şey söylemedi. Vodin’in odaya girmesine ve anahtarların izini sürme hakkında söylenmesine izin verdi; provodnitsaya kapıdaki kilidi değiştirme talimatı verirken memurun işaretparmağı diğer avucuna bastırılmıştı. Marshall o tarafa baktığında gözleri Benedikt’inkilerle manalı biçimde buluştu, sonra da başıyla çekmeceyi gösterdi.

Marshall olabildiğince doğal halini bozmadan çekmeceye göz attı. Benedikt de onunla aynı anda gördü, sol alt köşede küçücük toz birikintisi vardı. Başka biri sıradan toz zannedebilirdi. Fakat Benedikt ve Marshall, Şanghay’ın en kötü şöhretli çetelerden birinde aynı hatayı yapmak için büyümemişti.

Birisi burada yasadışı uyuşturucu saklıyordu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

* * *

Benedikt battaniyeyi atarak Marshall'ın kafasına düşmesini sağladı. Yemek vagonunda hâlâ çorbalarını bitiren ya da çayını içen birkaç kişi kalmıştı, o yüzden anlaşılmasın diye Çince konuşmaya başladı.

“Biricik hazinem, *uyanık* kalmamız gerekiyor.”

Marshall cevap olarak yalnızca homurdandı, pencereye yaslanırken battaniyenin başında kalmasına izin verdi. Soruşturmaları başa sarmış ve yeniden başlamış gibi hissettiriyordu. *Bir şeyin* katilin damarına bastığını gören Vodin, onlara yirmi dört saat daha vermişti; tabii o şeyin ne olduğunu Tanrı bilirdi. Trenin soruşturma için yoluna devam etmesine izin versin diye yakında memura uygun bir hipotez sunmaları gerekiyordu. Çok açık bocalarlarsa Vodin yarın akşam polisi arardı.

Lev uyumaya gitmişti. Marshall ile Benedikt ona, soruşturmanın yarın sabaha kadar devam etmeyeceğine dair güvence vermişlerdi. Aslında, uyandıklarında görecekləri şeyi olabildiğince az kişiye haber vermeleri gerekiyordu.

“Tatlı sözlerin, giderek kapanan, taş gibi ağır, insanlığın bildiği en ağır maddeden de ağır olan zavallı gözlerimin kapanmasını ancak sınırlı ölçüde geciktiriyor...”

Benedikt battaniyeyi çekti. En baştan atmamalıydı çünkü Marshall onu melodramının bir dayanağı olarak kullanacaktı. Farklı bir yaklaşıma ihtiyacı vardı.

“Aslında...” Benedikt iç çekme numarasıyla battaniyeyi dikkatle katladı. “Yorgunsan bu nöbeti tek başıma tutabilirim. Gece boyunca hareket gözlemlemek o kadar zor olmaz ve sorun çıkarsa tek başıma idare edip...”

Marshall'ın gözleri aniden açıldı, omurgası düzeldi. “Yorgun değilim. Kim yorgunum dedi? Hain bir iftira ve yalan.”

Benedikt hemen ifadesini değiştirdi, Marshall'ın omzuna vurdu. "Peki o zaman. Canlı görün."

Gece yarısını geçene kadar son yolcu yemek vagonundan ayrılmadı. Yarım saat sonra son görevli masaları silmeyi bitirip ıktı.

Benedikt, sözcükleri doğru düzgün anlamadan gazetenin sayfasını çevirdi. O sırada Marshall, omzunu öyle bir vurdu ki adeta şaplak sesi duyuldu, bu hareketiyle Benedikt'in koluna dayandı. Nöbeti bu gece tutmaları gerekiyordu; yarın boş oda ve boya kutusu hakkındaki bilgiler yayılacak ve katil bulunduğunu anlayacaktı. Katil, Marshall ile Benedikt'in boş odaya girdiğini anlamadan önce iki dedektif, kaçak yolcuyu doğrulamak veya o ihtimali eleyip sadece oraya giren yolcu olduğunu anlamak için giriş-çıkışı gözlüyordu. *Gerçekten* kaçak yolcu varsa, özellikle Benedikt ile Marshall'ın beklentiyle yakınlarda dolaştığını bilmiyorsa birkaç saatten fazla saklanamazdı.

On dakika sonra ışıkları kapatacaklar, ardından en yakın vagonun kapısını açacaklar ve karanlıkta bekleyeceklerdi. Katil tekrar o odaya girmeye karar verirse görecektlerdi.

Benedikt sol eliyle başka bir sayfayı çevirirken Marshall için kolunu kıpırdatmadı. Barın üstündeki avize yakında söneceğini hissetmişesine titredi.

"Sence şiringada, o çekmecede saklanan madde mi vardı?" diye sordu Marshall birden. "Birisi hem toz hem de sıvı formlarını taşıyor olabilir."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye cevapladı Benedikt. "Belki Popov'un yaptığı anlaşma ters gitmiştir."

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Marshall düşünceliydi. “Suçludan çok iş adamını andırıyor.”

“Hiç belli olmaz.”

“Galiba öyle.”

Ses tonuna bakılırsa Marshall pek ikna olmuş gibi değildi. Dürüst olması gerekirse Benedikt de kendi sözlerinden pek ikna olmamıştı. Ellerinde yeterince delil yoktu. Ölü bir beden ve olay yerindeki bir şırınga vardı. Aynada tehdit mesajı ve daha önce yasadışı maddeler sakladığı boş odaya çıkan izler. Benedikt, birbirine kusursuz uyması gereken ancak kenarları biçim ve renk değiştirmiş iki yapboz parçasını tutuyormuş gibi hissediyordu. Uyuşturucular nereye gitmişti? Şırınganın diğer tarafında neden iğne yoktu?

Benedikt iç çekti. Bu sesi duyan Marshall sert bir hareketle kolunu ona doladı. Sevginin fiziksel sıcaklığı Benedikt’in kalbini yakarak bir ağ bedenine tamamen yayıldı.

“Karanlıkta oturmaya hazır mısın?” diye sordu Benedikt. Marshall inledi.

“Ben?”

“Evet, Mars?”

“Ya katil hayaletse?”

“...Sen bir şey mi çektin?”

“Hayır, bir düşünsene. Canavarlar varsa hortlakları kalıp biz görmeden dolanmaktan alıkoyan ne...”

“Ben?”

“Mm-hmm?”

“Duvarların içinden geçme ihtimalini yabana atmamalıyız.

Bazı insanlar yaralarını hemen iyileştirebiliyor, bazıları da insanlık dışı güç kazanabiliyorsa görünmez olabilen *hayaletler* neden...”

“Ben?”

“Başka bir hayalet hikâyesiyse sana vurabilirim.”

“Erotik şekilde mi?”

“Cinayet şeklinde, Mars.”

“Belki muhtemel katil olarak seni sorgulamalıyım.”

“Mars.”

“Evet, nae sarang*?”

“Sana *hiç* erotik şekilde vurur muyum?”

“Bana da o kadar harika gelmedi. Sorarsa kuzenin hakkında hiç dedikodu yapmamışım gibi davran ama geçen ay telefonda Juliette onun cidden...”

Bir ara Benedikt dalıp gitmiş olmalıydı çünkü aniden uyan-
dı, pencereden içeri giren keskin ışığın çizgileriyle karşı-
laştı. Küçük bir kasabadan geçiyorlardı. Saniyeler içinde
aydınlık görüntüsü uzakta kaldı ve yemek vagonuna yine
puslu bir karanlık çöktü. Renk, birkaç saat öncekinden fark-
lıydı. Uyuyan çoğu insanın hissettiği o ağır battaniyenin ra-
hatlığı değildi; bir saat sonra sökecek şafağın hafif ışığıyla
pembemsi bir renge bürünmüştü.

Bir sorun vardı. Benedikt yan tarafına göz attığında Mars-
hall’in yerinde olmadığını gördü.

* Korece “aşkım.” (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

En kötü sonuca vardı.

“Mars?”

Tabancasını koltuğun altına saklamıştı. Benedikt ona uzanıp ileri doğrulturken saniyeler içinde emniyetini açtı. Zihninden onlarca senaryo geçti: Kaçak yolcu, Benedikt uyurken ortaya çıkıyor. Kaçak yolcu, Marshall’ın bağırmasını engellemek için kafasına poşet geçiriyor. Belki bayıltmak için ona bir şey enjekte ediyor. Ses çıkarmadığından emin olmak için hareket ettirmeden önce boğazını kesip onu öldürüyor. Benedikt kan veya mücadele izi görmemişti ancak yemek vagonunu dolaştı, karanlık köşeleri inceleyip tabancasını her yöne salladı; zihnindeki görüntüyü yaratmak için gerçek bir kanıta ihtiyacı yoktu.

Kalbinin kulaklarında gök gürültüsü kadar yüksek sesle attığını duyabiliyordu. Nedense yine de kompartımanların bulunduğu vagonun bitimindeki hareketi algılayabildi.

Eşikten geçti. Marshall’ın okuduğuyla aynı, kalın bir ansiklopedi mekanizmanın kapanmasını önlemek için kapının altına sıkıştırılmıştı.

Görmek zordu. Koridorda doğal ışık kaynağı yoktu. Benedikt sadece gözlerinin çabuk alışmasına güvenerek yemek vagonuna giren, ayağının altındaki koyu renkli halıyı ve geçtiği kapıları göstermesi için ay ışığının aydınlığını kullandı. Kendi kapısının önünden geçti. Sonra da cesedin bulunduğu odanın.

Ses tuvaletten geliyordu. İçeride biri vardı.

Benedikt elini tetikte tutarak öne atıldı.

“Dur, dur...”

Ellerini kaldırıp geri çekilen Marshall’dı.

“Tanrım.” Benedikt tabancayı indirdi, emniyeti tekrar kapatıp silahı kaldırdı. “Ödümü koparttın, Mars!”

“Sadece tuvalete gitmem gerekti!” dedi Marshall. Az ışıktaki gözleri büyümüşü ve şaşkındı. “Seni uyandırmak istemedim!”

“Sen...”

Benedikt ona uzandı, karşı çıkamadan hemen kollarını Marshall’a sardı. İtiraz gelmedi: Marshall yalnızca, Benedikt’in bu kadar endişelenmesine şaşırsa da sarılışına karşılık verdi. Paniği azalmaya başlayana, kulaklarındaki gümlleme hafifleyene ve kalbinin GÜM GÜM GÜM atışı Marshall’inkiyle uyumlu hale gelene kadar içinde dolaşan adrenalinin miktarını fark etmemişti.

“Beni uyandır,” dedi Benedikt, biraz geri çekilirken. “Bir katil serbest dolaşıyorsa ve ikimiz de hâlâ aynı kişiysen, beni *uyandır*.”

“Özür dilerim,” dedi Marshall bir nefeste, paniğin nereden kaynaklandığını anlamış gibiydi. Yaşadıkları şeyden sonra ilk olarak en kötüsünü varsaymak artık bir içgüdüydü. Benedikt onu bir kere kaybetmişti. Tekrar katlanamayacağı, son derece kasvetli ve acınası bir dünyaydı. “Özür dilerim, Ben. Düşünemedim.”

Benedikt toparlanmaya çalıştı. Alınları birbirine değene kadar eğilerek, Marshall’ın yakınlığının her daim verdiği o rahatlık ve kolaylıkla nefes aldı da aldı.

“Sorun değil,” diye fısıldadı yavaşça. “Yanımda olduğun sürece sorun değil.”

Güneş bir saate doğacaktı. Nöbetlerinden bir şey çıkmadığından acı sonu gelene kadar devam ettirmenin manası yoktu. Çok geçmeden yolcular uyanacak, sabahlarına başlayacaktı ve dedektiflerinin yorgun, bilgisiz halde boş boş dolanmalarına gerek yoktu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Marshall da aynı sonuca varmışçasına yavaşça geri çekildi. Benedikt stres kalıntılarını da yutup çirkin kafasından hiç geçmemiş gibi davranma niyetiyle bir adım gerileyemeden Marshall, ellerini yüzünün iki yanına koyarak onu durdurdu.

“Hey,” dedi sessizce. Gözleri, sözlerinin duyulmasını istediğinden dikkatle odaklanmıştı. “Seni seviyorum, tamam mı? Asla ama asla gitmeyeceğim. Bunu ne kadar çok duymaya ihtiyacın varsa o kadar söyleyeceğim. Duymak istediğini söyle yeter.”

Benedikt’in nefesi boğazına takıldı. “Biliyorum. Cidden biliyorum.” Duraksadı. Geriye döndü. “Ve öyle derken ben de seni seviyorum demek istiyorum.”

Marshall’ın dudakları seğirdi. Güldü, ardından az önceki güvencesini mühürlercesine onu öptü.

“Uyumamız lazım,” diye karar verdi Marshall. “Hadi. Uyandığımızda yeni bir gün olacak.”

Düzenleme

Ny.ozlem

8

Gece saat dilimi yine değişmişti, Marshall uyanıp Benedikt'in komodinin üzerindeki kol saatine baktığında kafası hayli karışmıştı. Görünen saat, pencereden içeri sızan tepedeki güneşle hiç uyuşmuyordu. Zaman ilerlemeye devam etse de saat ona yetişemiyordu.

Benedikt perdeleri çekiyordu. Marshall'ın kalktığını fark ettiğinde ona bir şey fırlattı, Marshall'ın uyku mahmurluğu ve zayıf refleksleriyle yakaladığı uçan nesnenin elma olduğunu anlaması yaklaşık bir saniyesini aldı.

“Bana meyve atmaya oldukça düşkünsün, biliyor muydun?” diye belirtti Marshall.

“Seni besliyorum, bir de karşı mı çıkıyorsun?”

“Karşı çıkmıyordum. Sevgiyle sitem ediyordum.”

Benedikt gülerek gardıroba uzanıp içinden bir havlu çıkardı. “Birinin boyayı temizlememiş olması ihtimaline karşın Vodin'den rahat sınıftaki herkesin ayakkabısına bakmasını istedim.”

Marshall yorganın altından çıktı. Tanrım, uyanmaktan nefret ediyordu. Bedeni durağan haldeyken öyle kalmak istiyordu.

“Şimdi onu mu yapıyor?”

“Evet. Rapor vermek için seni bulabilir. Bu arada *ben de* ceset gibi kokmaya başlamadan önce yıkanacağım.”

Geçerken Marshall’ın başına hafifçe vurdu, kompartımandan çıkıp tuvalete yöneldi. Bazen çok nazik oluyor, hiçbir şey söylemese de dokunuşuyla iletişim kuruyordu. Marshall, bunun Benedikt’in sevgi gösterme şekli olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olsa da Benedikt’in henüz çözdüğüünü zannetmiyordu. Onun için kafaya zararsız bir vuruş, dudaktan öpücükle eşdeğer bile olabilirdi.

“Hadi, kalkıyoruz,” diye mırıldandı Marshall kendi kendine, ranzadan yuvarlanarak yere atladı. Sert iniş onu aniden uyandırdı, nihayet uyanacak ve kollarını hissetsin diye sallayacak enerjiyi bulmasını sağladı. Elma hâlâ yastığın üstünde duruyordu, o yüzden yeniden eline alıp büyük bir ısırik kopardı. Isırmayı bitirmemişti, serbest kalan elleriyle giyinebilmek için dişleri içinde duracak şekilde elmayı ağzında tuttu.

On dakika sonra saçlarını özenle geriye taramış ve şık kıyafetlerini giymişti, Marshall kompartımandan çıkarak yemek vagonuna girdi. İçerisi neredeyse boştu; yalnızca üç masa doluydu, yolcular gizemli etlerini ve sauerkraut* salatalarını isteksizce yiyordu. Belki diğer herkes, saat değişikliğini yadırgadığından hâlâ uyuyordu. Belki de trende dolaşan katilden ya da trende dolaşan katil olarak yakalanmaktan kaçınmak için odalarında saklanıyorlardı.

Görevli ona, yarısını kaplayan devasa buz parçalı içecek ikram edip bardağı altlığın üzerine yerleştirdi.

“Bay Marshall, biraz vaktinizi alabilir miyim?”

Marshall döndüğünde Vodin yemek vagonundaydı. Lev hemen arkasındaydı, amcasının her adımını takip ediyordu.

* Alman lahana turşusu. (ç.n.)

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Çocuk canlı ve uyanık görünürken sabah ışığı memura nazik davranmıyor, yorgun gözleriyle yakasındaki kırıışıkları belli ediyordu. Vodin bara yaklaşıp dirseğini pürüzsüz granit yüzeye dayadığında görünüşü nedense biraz düzeldi, avizenin ışığının etkisiyle yüzüne altın rengi vurdu.

“Bilakis, sizin vaktinizi rica etmeliyim,” diye cevapladı Marshall. Lev’e dönerek iki parmağıyla gelişigüzel selam verdi. Lev hevesle hareketi tekrarladı. “Bulgular ne durumda?”

“Ne yazık ki hiç kimsenin ayakkabısında boyaya rastlamadım,” diye yanıtladı Vodin. “Yolculardan yardıma gönüllü olmalarını istedik, bir çiftten fazla ayakkabıyla trene binen varsa suçlu olanı saklamaları daha kolay olacaktır tahmin edeceğiniz gibi. Görgü kuralları açısından, arama yapmak için her yolcunun odasına dalacak kadar çaresiz olduğumuzu düşünmüyorum.”

Hayır, rahat sınıfta bu kadar çok oda varken zaman kaybı olurdu. Önce makul şüphelileri tespit edip sonra kompartımanlarını aramak daha etkili bir yöntemdi ancak ellerinde henüz şüpheli yoktu.

Marshall ifadesini bozmadı. Memurun, soruşturmada zorlandıklarını düşünmesini istemiyordu. Daha doğrusu, Vodin’in zaten düşündüğü şeyi doğrulamak istemiyordu.

Vodin kolundaki tozu silkti. Sonraki önerisini düşünen Marshall sessiz kalınca memur devam etti: “Omsk yolu üzerindeyiz. Normal güzergâhta ilerlersek sonraki durağımız orası olacak. Oradaki poliste parmak izi alacak araçlar...”

“Hayır, hayır, durduğumuz anda suçluyu kaybederiz,” diye araya girdi Marshall. “Kaçmak ne kadar kolay bilmiyor musunuz? Kapılarınızda zayıf kaslı görevliler nöbet tutuyor, milis askerleri değil. Yapamazsınız.”

Barın arkasındaki görevli kaşlarını çattı. “Hey.”

Marshall yüzünü ekşitti. “Affedersin. Alınma. Eminim gayet hoş birisindir ama kabul etmen gerek ki...” Barın üzerine eğilerek bir parmağıyla görevlinin ince kolunu dürttü. “Bir katille göğüs göğse gelsen kazanman mümkün değil.”

Barda oturan kadın kıkırdadı. Görevli kaşlarını çatsa da daha fazla tartışmadı, elindeki bardağı temizlerken sessizce gizli yetenekler ihtimali hakkında duyulmayan bir şeyler mırıldandı.

“Memur Bey, el yazısı örnekleri almalıyız,” diye devam etti Marshall. Soruşturma herhangi bir sonuç vermiyorsa Vodin’e farklı seçenekler sunmalı, bir şey bulunacakmış etkisi yaratmalıydı. Gerçekten bir şey bulsalar Marshall oldukça memnun olacaktı ancak birincil önceliği, Vladivostok’a en erken şekilde ulaşabilmek için trenin yoluna devam etmesiydi.

“El yazısı örnekleri mi?” diye tekrarladı Vodin.

“Aynaya yazılan tehdit mesajıyla eşleştirmek için,” diye destek verdi Lev, Marshall’dan önce, dünyadaki en bariz şeymiş gibi konuşmuştu. “Soruşturmanın ilk kuralıdır. Bu sayede yazan kişiyi belirleyebiliriz.”

Delikanlı çenesini iyice kaldırdı. Marshall’a bakarak onayını bekledi, Marshall da hemen iki başparmağını birden yukarı kaldırınca Lev’in gözleri parladı.

“Anlıyorum.” Vodin bardan uzaklaştı. Düşünürken yüze vurdu, sonra da başıyla onayladı. “Pekâlâ. Lev, o halde sen bana yardım edebilirsin. Gidip kompartımanımdan kâğıt alalım.”

Vodin, Lev’i yönlendirirken yeğeninin arkasından Marshall’a ciddi bir bakış attı. Görünüşe göre hızlı çalışması, en azından Vodin yolcuların el yazılarını toplarken bir şeyler

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

bulması için onu uyarıyordu. Kapı arkasından kapandığında yemek vagonu her zamanki hareketliliğine döndü.

“Bir içki daha?” diye sordu görevli. Marshall’ın zayıf kasları hakkındaki yorumundan sonra sesi mağrur bir hal almıştı.

Marshall başını iki yöne salladı. Sadece yarısını bitirdiği içkisini aldı. “Oturmaya gidiyorum. Ama arkada şu hamur işlerinden başka varsa biraz alırım.”

Oturacağı yeri seçip köşedeki masaya, kütüphane raflarının hemen yanına yerleşti. Yemek vagonunun dekoru, eski malikâneleri anımsatıyor ve her pencere kenarında duran şamdanlar ambiyansı tamamlıyordu. Marshall tam en yakındakine eğilmiş mumum gerçek mi, yoksa süs mü olduğunu düşünürken arkasında birinin boğazını temizlemesiyle geri çekildi ve yalnızca boynunu esnetiyormuş numarası yaptı.

“Size katılabilir miyim?” diye sordu Stepan Maximovich Ivanov. Gözleri her zamanki gibi büyüktü.

Marshall boştaki sandalyeyi gösterdi. “Arkadaşlığı asla reddetmem.”

“Ah, siz benden daha iyisiniz.” Stepan yerleşti, sandalyeye oturduktan sonra kahve fincanını masaya bıraktı. Yan tarafına birkaç damlasını döktü. Adam yüzünü buruştursa da başka tepki vermeden tabaktaki kahveyi başparmağıyla sildi.

“Ee,” diye devam etti adam. “Özel dedektiflik. Bu sektöre nasıl girdiniz?”

Harika bir soruydu. Marshall da bazen merak ediyordu. Onu bugün buraya getiren olaylar silsilesini sayıp dökebileceğini sanıyordu. Nedense başlangıcını, Koreli annesiyle Çin’in taşrasında yaşayan, o ölünce Beyaz Çiçekler’e katılan ve bu yüzden de yöneten Montagov ailesinin yanında

yer bulan kimsesiz çocuk olarak aktarmak uygun gelmiyordu. Resmi olarak Montagovlar'ın küçük işlerini yapan bir gangsterdi. Gayri resmi olaraksa, güne ve yeraltı imparatorluğunda çıkan sorunlara göre kısmen baş belası, kısmen dedektif, kısmen de akıl hocasıydı. Özel dedektiflik becerileri geliştirmek için çok fazla imkânı olmuştu.

“Her şeyin başladığı gibi,” diye yanıtladı Marshall, sorunun etrafından dolanarak. “Çocukken hastalık ve ölüm konularında meraklıydım.”

Stepan kaşığına kahve fincanının kenarına vurdu. Kıkırdarken oturduğu yerde bir kez hopladı. “O günlerden çok mu uzaksınız? Pek çalışacak kadar yaşlı görünmüyorsunuz?”

“Çok komik. Gençlik ışıltım olduğu hep söylenir.”

Tek başına idare ettiği, tamamen hiçliğe düşmeyeceği düzenli bir çizgide yürümeye çalıştığı o ilk yılların ardından Marshall, bunun norm olduğu dünyaya alışmıştı. Şanghay, her aşamasıyla canlı, gelişen fırsatlar dünyasıydı. Vârisler on sekiz yaşında suç ağlarını devralmaya başlıyordu. Çocuklar, daha hızlı ve mermilerden kaçarken daha çevik oldukları için düşman bölgelerine mesaj iletmede kullanılıyordu.

“Büyük faydaları vardır.” Stepan kahvesini yudumladı. Yüzünü ekşitti, acı tadından sessizce şikâyet ederken ifadesi değişti. “İnsan yaşlanınca birdenbire bir sorunu çözmek için çekici gülümsemesini kullanamaz oluyor.”

Marshall güldü. “Çekici gülümsememin şu anki sorunu çözmeye yarayacağını sanmıyorum.”

Stepan karşı çıktı. Sandalyesinde arkaya yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine attı. O sürekli şaşkın bakışı bir dakikalığına azalarak düşünceli bir hal aldı.

“İyi gitmiyor mu?”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Ah.” Marshall fazla açık etmek istemediğinden geri adım attı. “Olması gerektiği gibi ilerliyor. Ama kestirme bir yol olsa daha kolay olmaz mıydı?”

“Gözden geçirmeniz gereken çok sayıda bilgi olduğunu tahmin ediyorum. Kişisel hayatını bir yana bırak, merhumun işiyle alakalı bile fazla bilgi yok.”

Marshall bu ifadeyi tam olarak kavrayamadan başını salladı. İki saniye sonra sallamayı bırakıp onun yerine başını yana yatırdı.

“Popov’un işi mi?” diye sordu. “Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim.”

“Ya?”

O tek hece nedense çok ilginçti çünkü Stepan’ın sesi şaşkın çıkmıştı. Ancak dosdoğru Marshall’ın gözlerine baktığında içlerinde kafa karışıklığı görememişti. Baykuşunkine benzer iki büyük gözü de donuk kalmaya meyilliydi ya da Stepan, Marshall bu soru silsilesini anlasın diye kasten konuşmuştu.

Neden?

“Bilmediğinizin farkında değildim,” diye açıklık getirdi Stepan. Marshall hemen yalan söylediğini anladı; adam şok olmuş taklidi yaparken cümlenin ortasındaki yanlış hecelere vurgu yapıyordu.

“Merhum çok uzun süredir aramızda değildi, dolayısıyla ne iş yaptığıyla ilgili bilgi alacak zaman olmadı,” dedi Marshall. “Yolculuktan önce trendeki hiç kimse kendisiyle tanışmamış.”

“Merhum çok uzun süredir aramızda değildi ama yine de bir süre burada kaldı.” Stepan’ın dikkati Marshall’ın arkasına kaydı, sağa sola bakındı. Marshall, ayağa kalkarak kütüp-

hane rafına gidip elini ansiklopedi sırasına koyana ve alttaki beyaz ciltli kitap sırasında durana kadar orta yaşlı adamın neye baktığını anlayamadı. “Trene bindikten kısa süre sonra onunla konuştum. İlaç sektöründe olduğunu söyledi.”

Marshall’ın aklından aynı anda bin tane farklı düşünce geçti. *İlaç sektörü*. Bir şeyler yerine oturmaya başlıyordu. Anlama kapasitesinin çok uzağında olsa da yine de bir şeydi.

“Neden sorgulama sırasında bundan bahsetmediniz?” diye sordu Marshall. “Önemli bir bilgi gibi duruyor.”

“Eşyalarından çoktan anlaşılmış bir bilgi olduğunu sandım!” Stepan ciltlerden birini çıkararak masaya getirdi. Marshall ön kapağına baktığında telefon ve adres defteri olduğunu fark etti; sayfaları incecikti, kendi ağırlığı altında sallanıyordu. Üzerinde MOSKOVA REHBERİ yazıyordu. “Eminim adı burada vardır. Sizin için bulurken sakın sakladığım için beni suçlamaya kalkışmayın.”

“Aklından bile geçmez,” dedi Marshall. Şüphe midisini kıvrandırsa da bir anlamı yoktu. Stepan’ın önerisinde, soruşturmayı doğru izden uzaklaştırma amacı güttüğünü gösteren bir şey görmüyordu. Zaten Marshall daha iz bile bulmamıştı. Yine de Stepan nedense bahsetmişti.

“Pekâlâ. Şimdi müsaadenizle uyumam lazım.” Stepan yumruğunu rehberine vurdu. “Bu sabah iğrenç güneş ışığı beni çok erken uyandırdı. İyi şanslar, dedektif.”

Stepan yemek vagonundan çıkarken Benedikt içeri giriyordu. Adam selamlamak için şapkasını eğdi, Benedikt de ifadesiz bir baş sallamayla karşılık verdi. Kapı kapandığında Marshall, Benedikt’e hemen gelmesini işaret etti, hareketleri öfkeliydi.

“Yangın mı çıktı?” diye sordu Benedikt, Stepan’ın az önce kalktığı yere otururken.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Marshall rehberi kurcalamaya koyuldu. İlk üç çeyreğinde kişisel kayıtlar, sonra iş ve arkasında da kurum kayıtları yer alıyordu.

“Yaklaş.”

Benedikt kaşlarını çattı. Sandalyesini çekti, şimdi sayfalara daha dikkatle bakıyordu. Saçı hâlâ ıslaktı, uçları boynuna yapışıyordu. “Ne bu?”

“Hiç, henüz bir şey bulamadım.” Marshall duraksadı, aklından Rus alfabesini geçirirken biraz bekledi. “İlaç sektörü” sona yakın olmalıydı. Çevirmeye devam etti. “Sadece kokun hoşuma gidiyor.”

“Ama nedense katil eğilimleri olmakla suçlanan benim.” Söylediklerine rağmen Benedikt hayli memnun görünüyordu. Gizlice burnunu yaklaştırıp nasıl koktuğundan emin olmak istercesine beyaz gömleğinin yakasını kokladı. Trendeki sabun berbattı; o yüzden Moskova’da kullandığıyla aynı sabunu yanında getirmişti. Deniz tuzu ve çam odunu. Sıcak dumanla kaplanmış gibi kenarları kömürleşmişti.

“Stepan Maximovich az önce bizim ölen adamın ilaç sektöründe olduğunu söyledi.”

Benedikt elinin tersiyle şakağına vurup saçından akmadan önce bir damla suyu sildi. “Ve bunu biliyormuş çünkü...”

“Dediğine göre tren kalktıktan sonra kısaca sohbet etmişler. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu konuda yalan söylese çok garip olurdu.”

“Soruşturma sırasında bahsetmemesi de bir o kadar garip.”

Marshall masaya vurdu. “Ben de aynen böyle dedim!”

“Tabii,” diye devam etti Benedikt yavaşça, hâlâ aynı düşünce hattındaydı. “Bu bilgi, trene binmeden önce bildiği bir şey değilse ve şüpheli görünmeden soruşturmaya yardım etmeye çalışıyorsa başka.”

Rehberde ilaç sektörüyle alakalı işletmeler açılmıştı, araştırma şirketleriyle başlıyordu. Laboratuvar On, Mercury Coats Araştırma ve...

“Sence Stepan Maximovich bize söylediğinden fazlasını mı biliyor?” diye sordu Marshall. Rehberi, Benedikt’e çevirerek ona kayıtlardan birini gösterdi. Yan yana iki adres vardı; biri Moskova’daki ana tesisti, ikincisiyse Vladivostok’taydı. Ne var ki kayıtlı bilginin üzerinde tek şirket ismi yer alıyor, iki tesisin de sahibi olduğu iddia ediliyordu.

POPOV ECZACILIK

“Yani kurbanımız bir ilaç araştırma şirketinin kurucusuydu.”

Marshall rehberi kuvvetle sarstı. “Herkesi yeniden sorgulamamız lazım.”

9

"Hiç ilaç kullanıyor musunuz?"
Sorguya oturan hiç kimse nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Daha doğrusu gözlerini kırıştırıyor, konunun alakasını kavramaya çalışıyor, sonra tereddütle cevap veriyorlardı. Benedikt ise bunun, yalan söyleyemeyecek kadar hazırlıksız yakalandıkları anlamına gelmesini umuyordu.

"Uyku ilacı sanırım," dedi Portsmouth.

"Yüksek tansiyonum var." Bayan Kuzmina konuşurken şakaklarına masaj yaptı. "Bütün ilaçlarımın listesini ister misiniz?"

"Vitaminler," diye cevapladı Yeva Mikhailovna. "Kocam kemiklerimi güçlü tutmam gerektiğini söyler."

"Kullanmıyorum." Stepan masum bir ifadeyle konuşmayı sürdürdü. "Ara sıra ağrı kesici alıyorum sadece."

Akşam olduğunda yolcu listesinde bol miktarda karalama vardı ve rahat sınıftaki bir kişi dışında herkes sorgulanmıştı: Eduard Kozlov. Adam kompartımanında kalmış, gelmeyi reddetmişti.

Benedikt, başını kaldırıp elinde iki tabakla masaya dönen Marshall'a baktı. Sorgu sırasında bayılmasınlar diye görevlilerden hızlı bir yemek istemişti.

"Ne bu?"

“Mızımızlanma,” diye yanıtladı Marshall. Benedikt kaş-ten cevap vermekten kaçındığını gözden kaçırmamıştı.

“Dana eti?” diye tahminde bulundu Benedikt, dikkatle. Bir çatal alıp etin yan tarafını dürttü. Kahverengi sosla kaplı olsa da yemeğin tamamı renksizdi, etin bir kısmı çatal değer değmez dağılıyordu, kalitesi kuru ve sertti.

“Ye, Ben.”

“Zorunda mıyım? Hangi görevli aynı zamanda aşçılık yapıyor? Çünkü gerçekten gidip bir iki laf...”

Marshall bir parçayı ağzına atarak onu susturdu. Yemeğin tadı görüldüğünden iyi değildi. Fakat yemek yemekti, o yüzden Benedikt yüzünü asmamaya çalışarak usulca çiğ-nedi.

“Bulgularımız ne durumda?” diye sordu Marshall, yolcu listesine bakmak için eğildi. “Vodin’in bu kadar uzun ilaç listesi olmasına şaşırdım.”

“Yakın zamanda ameliyat falan geçirmiş bence,” dedi Benedikt.

Marshall başını yana eğdi. Tek kelime etmese de kafası-nın karıştığını gösteren bir yüz ifadesi vardı. Kaşlarını çatı-şını ya da bir şeyleri eklemek istediği halde uyduramadığını gösteren altdudağını sarkıtışını asla gizleyemezdi.

“Sol omzuna hep dikkat ediyor.” Benedikt, ilk gün Vodin çıkarken kapıya yaslanmayıp eliyle itmeyi tercih ettiğinde fark etmişti. “Ama sağ eliyle son derece sert tokalaşıyor. Bu ilaçları almasını açıklıyor yani.”

“Vaaaaay.” Marshall’ın uzun nidası duyuldu. Çenesini eli-ne yasladığında koyu renkli gözleri neredeyse parlıyor, gülüşü ışık saçıyordu. “Az önce gerçek bir dedektif gibi konuştun.”

Benedikt çatalını ona doğrulttu. Marshall’ı sürekli abart-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

maması için uyarmazsa er ya da geç ego geliştirecekti. Çatal sallaması açık bir uyarı olsa da Marshall, yalnızca üzerindeki sosu yalamak için dilini çıkardı.

“Hizmetimizi tam olarak uygun nitelikleri taşıdığımız için teklif ettin.”

“Sanırım doğru. Bundan sonra gerçekten özel dedektiflik yapmaya ne dersin? Eğitimden daha fazla para kazanabiliriz.”

“Mars,” dedi Benedikt duygusuzca. “Sen böyle bir şeyden *nefret* edersin.”

“Günü kurtarmaya bayılıyorum.”

“Kendi hayatını kurtaracak kadar bile sabırlı olamazsın.”

Marshall yakalanmıştı. “O zaman çocukları eğitmeye devam.” Kendi yemeğinden bir lokma aldı, düşünceli düşünceli çiğnedi, yuttuktan sonra konuştu: “Bir de ne var biliyor musun... Vodin’in sol omzu zayıfsa bu mevzuda tamamen masum olduğundan eminiz demektir.”

Benedik bir kaşım kalırdı.

“Neden öyle dedin? Vodin’in yaptığını düşünmek için sebebimiz yok, tamam ama herhangi bir şüpheliyi tamamen elememiz mümkün değil.” Marshall’ın çenesinden akan bir damla sosu sildi. Hep pasaklı yemek yiyordu. “Hatta provodnitsadan bile şüphelenmeyiz: Popov’un kötü davrandığı ilk kişiydi ne de olsa.”

Romanlara göre bir cinayeti çözmenin ilk kuralı buydu, değil mi? Suçlu asla dedektifin beklediği kişi çıkmazdı. Nihai cevap her zaman, açıklayıcı bir bilginin ortaya çıktığı son dakikada bulunurdu. Yetkili memurun cinayetle alakası olması mantıksız gelse de hiçbir şeyi görmezden gelemezlerdi.

Fakat sonra Marshall, “Kesinlikle onu eleyebiliriz,” dedi. Çatalını bırakarak kör bıçağı eline aldı. Elinde döndürünce

bıçak çalışılmış bir kıvraklıkla parmaklarında hareket etti ve elini yumruk yapınca da durdu. “Popov’un alnındaki kesiği hatırlıyor musun?”

“Tabii ki.”

Marshall yavaşça Benedikt’in çatalını bırakmasını sağladı, sonra ona bıçakla saldırıyormuş gibi yaptı. Hâlâ elini bıçağın etrafında yumruk yapmıştı ama kör bıçağı ileri itmek yerine diğer ucunu kullanarak dirseğini dışarı uzattı. Metal kısmı Benedikt’in tenine değdi, şakağından alnının ortasına kadar soğuk bir çizgi çekti.

“En derin kesik sağ şakağındaydı ve içe doğru inceliyordu. Böyle vurulmuş: Sol elle tutulan ayaklı askılıkla arkadan darbe indirilmiş.”

Benedikt kaşlarını çattı. Marshall’ın eline uzanarak kör bıçağı aldı ve genelde baskın olan sağ eline geçirdi.

“Böyle olmaması için bir neden göremiyorum.” Ellerini Marshall’ın kollarına saran Benedikt, bıçağın asıl ucunu şakağına dayayarak içeri doğru bir yay çekti.

“Çok şapşalsın,” dedi Marshall keyifle. “Çünkü o ayaklı askılıktı, Ben. Sağ elle tutuluyor olsaydı böyle tuhaf bir hareket yapılmasına gerek kalmazdı. Doğru açığı bulmak için bileğimi ne kadar eğiyorum bak. Sadece...” Marshall elini çekti, sonra da kör bıçağı doğrudan Benedikt’in alnına vurdu. “Bunu yapardı. Koca bir darbe.”

Mantıklıydı. Etkileyici bir çıkarım, gerçek dedektiflere yaraşır bir işti. Benedikt takdir eder gibi başım salladı. Marshall bu hareketin, uzunca *Vaaaay* deyişiyle aynı seviyede hayranlık içerdiğini anlardı.

“O zaman solak birini mi aramalıyız?”

“Şart değil. İnsanlar panik anında iki eline de silah ala-

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

bilir. Yalnızca sol eliyle güçlü darbe vuramayacak olanları cleyeceğimiz anlamına geliyor galiba.”

Benedikt çatalını tekrar aldı. Berbat etten bir parça daha yedi. “Bu... aslında alanı daraltmıyor, değil mi?”

Gece ağır ağır trenin etrafına çöküyordu. Bineli üç gün olmuştu, o yüzden çevre manzarası sıradağlara ve karlı nehir yataklarına dönüşmüştü. Ural Dağları geride kaldığında gündüzdü. O zamandan beri engebeli arazide seyahat ediyorlardı ancak alışılmadık bir şey değildi. Sibirya’ya yaklaştıkça doğal manzara da o kadar seyrekleşecekti. Baykal Gölü’nden sonra, Trans-Sibirya Ekspresi’nin durakları bile genelde birbirinden uzak kalıyordu. O zamana kadar dayanabilirlerse belki Vladivostok’a kadar gitmek için daha büyük bir şansları olurdu.

Benedikt’in düşüncelerini duymuşçasına, yemek vagonunun dışındaki koridorda gümbürtü koptu. Ne var ki başka zamanların aksine bu gümbürtü kutlamayı andırıyordu, o yüzden ne olduğunu merak eden Benedikt yavaşça ayağa kalktı.

Kapıya doğru bir adım attığında tren sarsıldı. Hızın yavaşladığını hayal mi ediyordu?

“Duruyoruz!” diye bağırdı bir yolcu, başını yemek vagonundan içeri uzatarak.

Benedikt hemen döndü. Marshall da onun gibi dehşet içindeydi.

“Kesinlikle *olmaz*,” diye beyan etti ve hızla ilerledi.

“Yalnızca yakıt ikmali yapıyoruz. Endişelenmenize gerek yok.”

Vodin eliyle Benedikt’in uzaklaşmasını işaret etti, saldırgan duruşundan rahatsız olmuş görünüyordu. Kapıdan içe-

ri girer girmez memuru neredeyse köşeye sıkıştırmışlardı. Benedikt hafifçe kıpırdanıp sesini olabildiğince kısmak için derin nefes aldı. Gerginliğini hisseden Marshall dirseğini sıktı. Son rahat sınıf vagonun koridorunda, ekonomi sınıfına geçen, nöbetçinin bulunduğu kapının hemen yanında durdular. Benedikt, Vodin'i ararken bütün vagonları dolaşmış ancak görevlinin engellemesiyle durmuş ve adamın arkadaki memurlarla konuştuğunu öğrenmişti. O memurlar gelemediklerinden lokomotif kabininde treni kullanan makinistin iletişim sinyalini sadece Vodin almıştı.

“Ama kapıların *kapalı* olması gerekiyor,” diye vurguladı Benedikt. “Tren durduğu anda kaçış fırsatı doğar.”

Tam o anda tren tamamen durdu, Novosibirsk-Glavny Garı'nda mola verdi. Buhar ıslığı gecenin içinde adeta uludu. Yakındaki kompartımanın kapısı açık bırakıldığından -içindeki yolcu koridordaki konuşmaya aldırış etmeden yatakta öylece uyuyordu- Benedikt oradaki pencereden garın ışıklarını görebiliyordu. Birkaç sokak lambası gece manzarasını aydınlatıyordu. Garın turkuaz duvarları muhteşem bir görüntü oluşturuyor, kenarlara birikmiş kar kümeleriyle parlıyordu.

Aniden, zeminin ayaklarının altında kıpırdamaması tuhaf hissettirdi. Sürekli hareket halinde olmaya çok alışmıştı. Dünya dinlendiğinde, sanki doğal olmayan bir durumda hissediyordu, rutinden sapma gibiydi.

“Merak etmeyin. Gardaki insanlar lokomotifteki işi halledecek, yani hiç kimsenin trenden dışarı adım atmasına gerek yok. Novosibirsk'te en fazla yirmi dakika kalacağız. Dediğim gibi, endişelenecek bir durum yok.” Vodin etrafına bakındı. “Lev nerede?”

“Buradayım!”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Delikanlı, elinde çizgili kâğıtla aceleyle başka bir kompartımandan çıktı. “Herkesin el yazısı burada sanırım. Dolma kalem hakkında oldukça hoş bir sohbet ettik.”

“Öyle mi?” Vodin kâğıda bakarak başını onaylarcasına salladı. “Şu çantamı benden alabilir misin? Omzum oldukça güçsüzleşiyor.”

Lev hemen çantayı amcasının omzundan aldı. Benedikt, Marshall’a hızlı bir bakış attı. Tahmini doğru çıkmıştı.

“Bütün örnekler burada,” dedi Vodin. “Vermeyen tek kişi... Lev, adı neydi?”

“Eduard Kozlov,” diye destek verdi Lev hevesle.

“Doğru, doğru. Ayakkabılarını gösterirken de zorluk çıkarmıştı. Bu sefer kapısını açmadı.”

“Belki biz denersek şansımız yaver gider,” diye önerdi Marshall. “Kompartımanı hangisiydi?”

Lev ona yaklaştı. “Ben sizi götürebilirim. Yerini hatırlıyorum.”

“Evet, öyle yap, Lev.” Vodin çoktan ekonomi sınıfı vagonlarına dönmek üzere çekilmesi için görevliye işaret etmişti. “Benim ekonomi sınıfında çözmem gereken başka meseleler var ama siz boş durmayın. Tren tekrar hareket ettiğinde yanınıza geleceğim.”

Vagondan dışarı çıktı. Lev heyecanla harekete geçip, “Beni takip edin!” diye haykırdı ve diğer tarafa atıldı.

“Trenlerde şansımız hep berbat oluyor sanki,” diye mırıldandı Benedikt, yalnızca Marshall’ın duyacağı şekilde.

“Hiç de değil,” diye cevapladı Marshall neşeyle. “Zhouzhuang’a son gidişimizde en ufak bir şey bile olmadı.”

“Son gidişimiz Roma’nın doğum günü için miydi?” diye sordu Benedikt, Marshall ciddi miydi, yoksa dalga mı ge-

çiyordu anlayamamıştı. “1929’da? Tren gideceğimiz istikamete varmadan önce Doğu Çin Demiryolu’nda durduğunda? Sovyet Kızıl Ordusu, *Çinlilerle savaşmaya başladığı için?*”

Marshall yüzünü buruşturdu. “Küçük bir çarpışmaydı. Harbin’e sorunsuz geçmiştik.”

“Sovyetler, Rusya Uzakdoğusu’nda neredeyse bütün Çinlileri nezarete almıştı! Evraklarını isterlerse seni saklamak için başına poşet geçirmemize ramak kalmıştı!” Benedikt iki elini Marshall’ın başına koyarak yürürken onu daha hızlı ileri itti. “Çin-Sovyet ilişkileri tamamen bozulup seyahat etmek imkânsız hale gelmeden önce hepimizin yer değiştirmesi gerekiyor. Aksi takdirde erkenden kalp krizi geçireceğim.”

“Erkenden kalp krizi geçirmeyeceğin kadar sağlıklı besliyorum bizi.”

Benedikt hemen elini Marshall’ın ağzına dayadı ve üçüncü vagona girerlerken onu susturdu. “Saçmalama. Tıbbi mucize sayılırım.”

“Burası,” diye gösterdi Lev. Benedikt ile Marshall’ı, vagonun koridorunda ayakta sallanarak bekledi. Altlarındaki zemin durdu ancak halıda hafif bir titreşim vardı, motorlara pompalanan yakıtın gümbürtüsüyle sallanıyordu.

Tekrar profesyonel kimliğine dönen Benedikt, Eduard Kozlov’un kompartımanın önünde dururken elini Marshall’ın ağzından çekti. Duruşunu düzeltti. “Bay Kozlov burada mı?”

“Galiba bir şey duydum.” Lev kulağını kapıya yasladı. Bir süre meraklı bir ifadeyle dinledi ama sonra ifadesini şaşkınlık kapladı. “Aslında *çok fazla* hışırtı duyuyorum.”

“Bay Kozlov, bir dakikanızı ayırabilerseniz seviniriz.” Marshall kapıyı çalmak üzere eğildi, parmakları komparti-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

manın kapısıyla buluştu. O ses tonunu hoş tutup işbirliği isterken Benedikt, Lev'in pozisyonunu taklit ederek duyduğu şeyi anlamak için yaklaştı.

Sadece hışırtı yoktu. Sanki pencere açılıyordu.

“Ah, sıçayım.” Benedikt birdenbire kapıya omuz atınca Lev ve Marshall korktu. “Geri çekilin, geri çekilin!”

Tekrar, bu sefer daha sert denedi. Kapı aniden açıldı.

Tam Eduard Kozlov elinde evrak çantasıyla kompartımanın penceresinden kaçarken içeri girmişlerdi. Bir an sonra adam trenden dışarı çıkıp geceye karıştı.

10

"Bekle! Benedikt!"

Çok geçti. Marshall başka uyarıda bulunamadan Benedikt adamın peşinden koştu, kendini yukarı çekmek için bir ayağını ranzanın kenarına koyup pencere pervazına tırmandı. Işık hızında oradan geçerek Kozlov'un peşinden aşağı atladı.

"Neden," diye sızlandı Marshall. Yine de oyalanmadı. Lev şok içinde orada dikilirken Marshall, Eduard Kozlov'un kompartımanını olabilecek en hızlı şekilde inceledi. Komodinin yanında bir anahtar gördü. Masada, üzerine kalın ve koyu renkli rakamlar yazılmış broşür duruyordu; sanki birisi hesap yapmaya çalışmıştı. Marshall daha yakından bakmak için zaman ayırmadı ancak ilk bakışta, kıvrık uçlarının aynadaki harflere benzediğini düşündü.

"Lev, dikkatli dinle." Marshall broşürü alıp delikanlıya verdi. "Amcanı bul. Makinistin bizi beklemesini sağlasın. Trene döneceğiz."

Ardından o da pencereye koştu, eşiğe tırmandı ve uçarcasına dışarı atladı. İnişi ayak bileklerini acıtsa da hızla toparlanamayacağı bir durum değildi. Gecenin karanlığında gözüne iki figür ilişti. Tren, rayların biraz ilerisinde durmuş

ve alışıldık pozisyonunu geçmişti; Kozlov ise gara gidiyor gibiydi, yani vagonlara paralel hareket ediyorlardı.

Düşün. Hızlı düşün.

Marshall koşmaya başladı. Hiçbir şey düşünemedi. Gar bu saatte açık mıydı? Başka tren gelecek miydi, yoksa geceleri sefer yok muydu?

“Mars!” diye bağırdı Benedikt.

Marshall şaşırdı. Benedikt peşinden koştuğunu nereden anlamıştı? Oldukça uzaktaydı.

“Hazırlan!”

“Hazırlanayım mı?” diye bağırdı o da. “Neye-”

Benedikt kırbaç kadar hızlı hareketiyle bir şey fırlattı ve Kozlov takılıp evrak çantasını düşürdü. Bu düşüş üzerine ona yetişen Benedikt, adamı yerine sabitlemek için atılarak top-
rağın üstünde onu yakaladı. Kozlov yumruk atmayı denedi ancak Benedikt hızla eğilerek adamın kolunu arkasına çekti.

Marshall ceplerini yokladı.

Silah nerede, bu sabah kaldırdın mı, bir dakika, işte...

Kozlov tam kıvranarak kaçmak üzereyken Marshall tabancasını kaldırmış halde ona yaklaştı. Kozlov yavaşça ellerini kıpırdatmayacağımla işaret etti ve gözlerinin arasındaki namluya baktı. Garın yanındaki tek sokak lambası etraflarını aydınlatıyordu. Önlerindeki suçlunun her ifadesini görebilecek kadar yeterliydi ama üç adım ötedeki çamur birikintisinden kar yığınlarını ayıracak kadar yeterli değildi.

“Lanet olsun, *çok soğuk*,” diyerek ofladı Marshall. Nefesi neredeyse opaktı, her sözcüğüyle buhar yaratıyordu. Novosibirsk’te hava sıcaklığı çoktan sıfır derecenin altına inmişti ancak günün erken saatlerindeki kar yağışı dondurucu soğuk havaya sabitlemişti. Burada paltosuz durmak, olması gerekenden daha kötü hissettiriyordu. En azından rüzgâr yoktu.

ŞİDDETİN SON ÇAĞIRISI

“Hızlı konuş,” dedi Benedikt, Kozlov’u bırakmadan. “Danila Andreyevich Popov’u nereden tanıyordun ve onu öldürme nedenin neydi?”

“Tanrı aşkına,” dedi Eduard Kozlov. Ardından Marshall’ı şaşırtarak direnmeyi bıraktı, ifadesindeki küçümseme kayboldu ve omuzları içeri çöktü. Benedikt hızla gözlerini kırptı, adamı tutmaya devam etme konusunda kararsız görünüyordu.

“Onu ben öldürmedim. Kim olduğuna dair fikrim yok. Ben sadece Sverdlovsk’ta inmek istedim, şimdi de gösterecek hiçbir şeyim olmadan geç kaldığım için cezalandırılacağım.”

O... ne?

“Ama mesaj,” diye tahminde bulundu Marshall. “Sen yaptın. Bu soruşturma, planlarını mahvediyor.”

Eduard Kozlov başıyla onayladı. “Ben katil değilim. Yalnızca trende iki gün kalması gerekirken yedi günlük yolculuk yapmaya gücü yetmeyecek bir yasadışı uyuşturucu simsarıyım.”

Marshall şimdi mantığını anlıyordu. Boş odadaki yasadışı maddeler. Arama yapıldığını gördüğünde, memurun bir şeye rastlayacağımdan korkan Kozlov onları kendi kompartımanından oraya taşımış olmalıydı.

Gözleri yana, Kozlov’un evrak çantasının düştüğü yere döndü. İçine bakmak üzere açsalar büyük ihtimalle aynı maddeyle dolu olduğunu göreceklerdi.

“Tanrım.” Benedikt onu birden bıraktı. “Çete faaliyetleri mi?”

Kozlov cevabında tereddüt ediyor gibiydi. “Eh...”

Bu evet demektir.

“Yani şırınga senin değil?”

Bu kez Kozlov’un tereddüdü kafa karışıklığını gösteriyordu, temkinli bir şekilde doğrulurken kaşları çatıldı. “Hangi şırınga?”

Benedikt, Marshall’a göz ucuyla baktı. Marshall da karşılık olarak yüzünü ekşitti.

Trende yasadışı uyuşturucu olmasının Popov’un eczacılık işiyle alakası yoktu. Odasında bulunan şırınganın, bir vagon ötedeki cinayetle eşzamanlı gerçekleşen kaçakçılıkla alakası yoktu.

“Gidebilirsiniz, Bay Kozlov,” diye kararını verdi Benedikt. “Size inanıyoruz. Daha fazla cezalandırılmadan gideceğiniz yere ulaşın.”

Kozlov duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Ben... gidebilir miyim?”

“Kaçtığınızı ve sizi yakalayamadığımızı söyleyebiliriz.” Marshall omuz silkti. Benedikt de o da büyük ağların parçası olmanın, tepedeki insanların kaprisleri ve talepleri doğrultusunda hareket etmenin nasıl olduğunu biliyordu. İnsanın geçinmek için yaptıklarında suç bulamazlardı. Suç söz konusu olduğunda ellerindeki kan yoğun ve fazlaydı. En azından Kozlov soruşturdukları asıl suçtan sorumlu değildi.

Kozlov başını sallayarak evrak çantasını aldı ve numara olması ihtimaline karşın arkasını dönmeden birkaç adım attı. O sırada tren başka bir buhar ısılığıyla gecenin içinde uğuldadı ve Benedikt ile Marshall, Kozlov’un gidişini izlemekle meşgul olduğundan rayların aniden inlediğini, trenin ilerlediğini fark edemedi.

“Ah, hayır hayır hayır,” diye haykırdı Marshall. “Hareket mi...”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Küçük bir kafa, rahat sınıfın yemek vagonunun pence-resinden dışarı uzandı, Benedikt ve Marshall'ın durduğu yerden hayli uzaktaydı. Garın yakınına toplanmış ışıklar yüzünden hafif bir ana hattan fazlasını görmek zor olsa da sesi sayesinde o kişinin Lev olduğu kolaylıkla anlaşıyordu.

“Bay Sokov! Bay Marshall! Makinistle iletişime geçemedim. Son yük vagonuna koşun! Sonraki durakta onları durdurabilirim!”

Tren çoktan hızlanıyordu. Benedikt ile Marshall hemen ileri atıldı; Marshall sessizce küfrederken Benedikt dikkatle son vagonu izledi.

“Ben, binemeyiz.”

“Evet, binebiliriz,” dedi Benedikt. “Kapı mandalını görebiliyorum. Sadece açmamız gerekiyor.”

Trenin temposuna uymalarına yetecek hızda koşarak son vagona gittiler. Ne var ki saniyeler içinde tren hızlanacak ve onları toz içinde bırakacaktı. O kadar hızlı davranmaları mümkün görünmüyordu.

“Tabanca!”

Marshall silahını fırlattı. Benedikt kolayca yakalayıp kapı mandalma ateş etti, metal metale değerken rayda gümüş kıvılcımlar çıkıyordu. Yük vagonları, yolcu vagonlarından çok farklıydı; neredeyse ahır girişini andıran koca bir sürgülü kapıdan ibaretlerdi. İnsanların binebilmesi için merdivenleri yoktu, o yüzden Benedikt yumruğunu yük kapısına vurup ağır metali birazcık araladı, içeri önce tabancayı fırlattıktan sonra bağırarak tekerleklerle olabildiğince yaklaşmaya cesaret edip vagona tırmandı.

Tren hızlanıyordu. Marshall arkada kalıyordu.

“Mars! Hadi!”

“Bekle, bekle, bekle, nasıl yukarı çıkacağımı...”

Benedikt yük vagonunun kapısına tutundu, ardından kolunu uzatarak vücudunun yarısını eğdi. Bir an için Marshall’a uzanamamış, tren fazla ileri gidiyormuş ve mesafe fazla açılıyormuş gibi geldi. Fakat Marshall, ileri uzanır uzanmaz Benedikt bileğinden tuttu ve bir saniye beklemeden onu içeri çekti, böylece ikisi yük vagonunun zeminine düştü.

“Aşırı yakındı,” dedi Benedikt karanlığın içinde nefes nefese.

Marshall hâlâ üzerindeydi ancak soluklanmakla meşgul olduğundan ikisi de hareket etmeye çalışmadı. Marshall’ın omzuna değen karton köşe doğru gösteriyorsa karanlık yük vagonu kutularla doluydu. Tren yeniden tam hızında ilerledi. Rayların üzerinde sallandı. Kapı kendi kendine kapanarak kutup soğuğunu dışarıda bıraktı.

Marshall, Benedikt’in yüzünü tutup her yerine onlarca öpücük kondurdu.

“Kahramanımsın,” diye beyan etti. “Güçlü bir kurtarıcı gibi beni hemen yukarı çektin.”

Benedikt tükürükler saçarak güldü. Marshall karanlıkta onu pek göremese de Benedikt’in daha sıkı sardığını, uzuvlarının hâlâ iç içe olduğunu hissediyordu.

“Seni geride bırakmaktansa çıplak ellerimle trenin yönünü değiştiririm,” dedi sakince.

“Ne kadar romantik.”

“Biliyorum.” Benedikt çenesini yaslayarak doğru düzgün bir öpücük aldı. Trenin zemini tozluydu, buhar motoru etraflarında kurt gibi uluyordu ama Marshall dikkatsizce kucığına yaslandı, dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi davranma hakkı varken birkaç saniyenin tadını çıkardı. Benedikt resim

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

yaptığı gibi; tüketerek, detayları ve vurguları bulmak için yavaşlamadan önce delice bir ilhamla öpüşüyordu.

İsteksizce ayrıldılar. Yanlarındaki kapı gümbürdedi, kırık mandalı dışarıya vurup dururken ritim kazandı.

“Sonraki durak Krasnoyarsk,” dedi Marshall, Trans-Sibirya Ekspresi seferinin tahmini haritasını gözünde canlandırdı. “Oraya gitmemiz ve bu yük vagonundan çıkmamız bütün günümüzü alır.”

Benedikt iç çekti. Güm sesiyle başını arkaya çarptı ve hâlâ sırtüstü uzandığından arkasındaki duvara vurunca acıyla inledi.

“O zaman kafa yormaya başla,” dedi Benedikt. “Çünkü en başa döndük.”

11

Ancak yeniden gece çöküp koca bir gün salyangoz hızında geçtiğinde tren tekrar yavaşlamaya başladı. Beş dakika sonra tamamen durdu.

“Siz ikiniz orada yaşıyor musunuz?”

Kapı gümbürtüyle açıldı. Benedikt oturdu, dürterek Marshall’ı uykusundan uyandırdı. Vodin yük vagonuna girip, kutuların arasına sıkışmış ve bir günlük tozla kaplı iki sahte dedektiften başka bir şeyi bekliyormuşçasına içeri girerken ay ışığı yalnızca garın etrafını aydınlatıyordu.

“Tartışılır,” diye cevap verdi Benedikt alaycı bir şekilde, kol saatini kontrol etti. “Krasnoyarsk’a vardık mı?”

“Evet.” Vodin kollarmı kavuşturdu. Rahat sınıftan buraya yaptığı tempolu yürüyüş yüzünden soluk soluğa konuşuyordu. Tren durur durmaz dışarı çıkmış olmalıydı çünkü daha otuz saniye geçmeden ortaya çıkmıştı. “Kaçağımız mı var?”

Benedikt yüzünü ekşiterek bu karşılıklı soru yağmuruna son verdi. Ayağa kalktı, dış görünüşüne biraz olsun saygınlık kazandırmak için pantolonundaki tozları silkeledi. Diğer yandan Marshall olduğu yerde, yakası gevşek ve gömleği dağınık halde yayılarak oturuyordu.

“Eduard Kozlov kaçtı ama bizim ilgilendiğimiz dosyayla

alakası yoktu.” Yüksek sesle söylenince Benedikt’in istediği kadar ikna edici gelmemiştir. Devam etti: “Daha doğrusu, soruşturmamız uyuşturucu kaçakçılığına tehdit oluşturduğu için aynaya o mesajı bıraktı ama Popov’un boğazına kalem saplayan o değildi.”

Vodin bu sonucu düşündü. Ağzı açıldı.

“Yani evet,” dedi Marshall yerden, Vodin’den önce konuşarak. “Artık el yazısı örneklerine ihtiyacımız yok.”

Motor çalışmadan tren korku verici derecede sessizdi. Konuşmaya verilen her ara, dışarıda hışırdayan havayı ya da yerden fırlayan bir çakıl taşının sesini vurguluyordu.

“Yanlış anladıysam düzeltin,” dedi Vodin yavaşça. “Ama cinayeti daha fazla araştıramayacağınızı mı söylüyorsunuz?”

Ellerinden geleni yapmışlardı. Benedikt ve Marshall birbirlerine en çılgın fikirleri anlatmış, yük vagonundaki bütün günlerini Popov’un öldürülmesindeki muhtemel gerekçeleri düşünerek geçirmişlerdi. Bu ihtimalleri bulmak kolaydı ancak kanıt olmadan hepsi sadece kurguydu.

“Ben öyle demezdim,” diye cevapladı Marshall savunmaya geçerek. “Bir şeyi atlıyor olmalıyız ya da...”

Vodin başını iki yana salladı. “Herhangi bir cevap bulunmadıysa trenin ilerlemesine devam etmek sorumsuzluk olur. Suçlunun kaçma riskini anlıyorum ama polisi çağırmak zorundayım.”

“Ama...”

“Burada çoktan iletişime geçtim,” diye devam etti Vodin, Benedikt’in karşı çıkışını bitirmesine izin vermedi. “Ne yazık ki bu saatte kimseyi gönderemiyorlar, o yüzden Irkutsk’a yönlendirdiler ve orada *duracağız*. Bölgenin polisi oldukça iyi.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar bir tren garda çok uzun süre mola veremezdi, dolayısıyla yolcuların çıkarılması ve dağılması gerekecekti. Sonrasında yolcu listesinin peşine düşmek için ellerinden geleni yapabilirlerdi ancak suçlu bir katil o zamana kadar şehre kaçmış olurdu. Irkutsk büyük ve dipsiz bir şehirdi. Eskiden, çara karşı ayaklanan soyluların sürgün merkeziydi. Oradaki sokaklar kesinlikle kolayca aranmazdı; gecekondularından köprülerine kadar her şey bir insanın ortadan kaybolması için tasarlanmıştı.

Fakat memurun fikrini değiştirecek başka bir neden yok gibiydi.

Vodin yeleğinin cebini yoklayarak ön tarafa baktı. “Saat neredeyse gece yarısı. Kompartımanınıza dönün ve biraz dinlenin. Yarın öğleden sonra Irkutsk’ta olacağız.”

Benedikt sonraki gün uyanır uyanmaz eşyalarını toplamaya koyuldu. Dünyanın sonu değildi. Bu ekspres trenin son durağı Irkutsk olsa bile, onları Vladivostok’a götürecek başka kısa mesafe treni bulurlardı. Bir araç alıp geri kalan zamanlarında ülkenin iç bölgelerine doğru sürebilirlerdi.

Sorun, Irkutsk’un Baykal Gölü’nün güney sınırında yer almasıydı, yani doğuya gitmeden önce yine gölün etrafını dolaşmaları gerekecekti. Benedikt onun yerine Moğolistan’dan geçseler mi diye düşündü ama o durumda Vladivostok’a Mançurya’dan yaklaşımları gerekirdi ve Japonlar orayı işgal etmişken karadan seyahat etmek inanılmaz tehlikeli olurdu.

Ağır ağır nefes verdi.

Çoraplar köşeye yerleşti. Gömlekler, kaldırdığı silaha sarılmış halde ortada yerini aldı.

“Dışarısı çok güzel. Bu bölgelerde yaşayamıyor olmamız ne yazık.”

Marshall pencerenin kenarında duruyordu. Ara sıra yanından geçtikleri küçük gölleri, Baykal Gölü’ne yaklaştıkça buz mavisine dönen manzarayı işaret ediyordu.

“Senin rehberleri okuduğunu sanıyordum,” dedi Benedikt, valizinde yer açarken. O çeşitli eşyaları kaldırmakla meşgulken Marshall bütün sabah rehberleri incelemişti. Yemek vagonunun kitaplığında duran beş cildi de alarak kompartımanlarına getirmiş ve yataklarının üzerine atmıştı. Her yıl için bir cilt vardı, sonuncusu 1932 yılına aitti, daha bu ay çıkmıştı ve Marshall sessizce onları karıştırıyordu. Konuşmayan bir Marshall son derece korkutucuydu. Normal şartlar altında Benedikt kafa yorduğu şeyden endişelenebilirdi. Ancak Marshall’ın soruşturma için ipucu bulmaya son kez çabaladığından şüpheleniyor ve ilham ararken onu rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu.

“Düşünmek için büyük hiçliğe bakıyorum.”

“Neyi düşünüyorsun?”

Marshall hızlıca döndü. Fikirlerini paylaşmaya hazır görünüyordu. “Gel de bak.”

Yatağa uzandı, Popov’un iş kaydını buldukları 1932 cildinin tıbbi ürünler bölümünü açtı. Ardından biraz yavaşlayan Marshall, kimyagerlerin listelendiği birkaç sayfa ilerisini çevirdi.

“Bunu tamamen şans eseri gördüm. İstersen ilahi müdahale de. Ya da belki zihnim bilinçaltı seviyesinde çalışıyor ve tanıdık gelen şeyleri yakalıyor.”

Benedikt yaklaştı. Başta Marshall’ın neden bahsettiğini anlamadı. Sözcüklerin, telefon numaralarının ve adreslerin

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

karıştığı eski bir sayfayı andırıyordu. Ardından köşedeki, Moskova'daki bir adresi ve ikinci yerleşime dair sorulara karşın verilen Vladivostok'taki alternatif adresi gördü ve neye baktığını anladı.

“Bu... bizim son durağımız,” dedi yavaşça. İdrak edemedi. “Burası Lourens'm adresi. Roma'nm bize verdiği.”

“Ama Egor Gleb adında birinin özel muayenehanesi olarak kaydedilmiş,” dedi Marshall bilgiye vurarak. “Söylemem lazım, duyduğum en sahte isim. Bir saniye bekle, daha da tuhaflaşıyor.”

Marshall 1932 rehberini bir kenara koydu. Önceki rehberdeki sayfayı açık tutarak 1931'e ait olanı aldı. “Biraz çapraz karşılaştırma yapayım dedim. Diğer rehberlerdeki adresleri araştırmak daha zor çünkü sayfaları değişiyor. Ama hepsi isme göre listelendiğinden her bölümdeki Egor Gleb adını aradım. Adam 1931'de kimyager, 1930'da da. 1929'da da aynı bilgi var.” Marshall ardı ardına bütün ciltleri çevirip farklı sayfalardaki kayıtları buldu. “Ama 1928...” Marshall son cildi açtı. “Kimyagerlerin arasında Egor Gleb'e rastlamadım. O yıl Popov Eczacılık da kayıp mı diye görmek için önceki bölümü açtım.”

Benedikt, Marshall'ın durduğu sayfaya göz attı. “Kayıp mıydı?”

“Evet.” Marshall kayıtlardan birini gösterdi. “Ama Egor *burada*. Özel muayenehane olarak tıbbi ürünler kısmının altında. Ve Moskova'daki adresi diğer yıllardakiyle aynı ama...” Beş yıl öncekinden sonra en yeni rehber dokunup sayfaları yan yana getirdi. “Egor Gleb, tanıdığımız Lourens Van Dijk ise 1928'de Vladivostok'taki adresi olarak geçen yer şimdiki ofisi.”

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Trendeki diğer yolcuları araştırırken şüpheliyle merhum arasında bağlantı bulmaya çalışmışlardı. Onun yerine merhumla bir tür bağlantısı olanlar... Benedikt ve Marshall çıkmıştı.

“Bunu Vodin’e söyleyecek miyiz?” Benedikt bileğini kaşıdı, ardından kollarına geçti. Sinir bozucu bir his teninin tamamını karıncalandırdı.

“Ne diyeceğiz?” diye sordu Marshall. “Sürpriz, memur bey. Lourens’in son bir yılda bizimle iletişimde olduğuna dair kanıt bulursanız büyük ihtimalle katil biziz mi?”

Marshall haklıydı. Bu keşfin soruşturmanın içine yerleştirilmesinin makul bir yolu yoktu. Yalnızca her şeyi kötüye sürüklüyordu.

“O zaman unutamam gitsin,” diye karar verdi Benedikt sertçe. Rehberlerin hepsini tek tek kapadı. “Valizini topla. Irkutsk’ta durduğumuzda olabildiğince hızlı hareket etmeliyiz. Lourens’ı hâlâ vaktinde bulabiliriz.”

Marshall onaylayarak başını salladı. Kıyafetlerini ve kompartımana dağıttığı çeşitli eşyaları toplamak üzere döndüğünde Benedikt, rehberleri yemek vagonuna geri götürmeye karar verdi. Üçten fazlasını bir arada taşımayacak kadar ağırlardı, o yüzden ilk üçünü yerleştirdikten sonra ikinci kez gitmek için döndü.

Tam son ikisini kollarına almış kompartımandan çıkarırken koridorda birine çarptı ve güçlükle dengesini toplarken telaşlı davrandı.

İki rehber yere düştü. Benedikt’in kol saati de öyle. Çarpıştığı zavallı muharip, dik durmada onun kadar şanslı olmadığından halının üzerine düştü.

“Çok özür dilerim,” diyebildi Benedikt, Yeva Mikhailovna’nın kalkması için aceleyle elini uzattı. “Sizi görmedim.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Ah, hayır, hayır,” diye temin etti Yeva hemen. Bir tutam sarı saçını gözlerinin önünden çekti. Benedikt’in onu trende gördüğü diğer zamanların aksine saçları bugün kıvrırcıktı, sırtından aşağı dökülüyordu. Bu görüntü belli belirsiz bir aşinalık yaratsa da nedenini anlayamadı. Sanki ona birini hatırlatmıştı ama kim olduğunu veya tanıdıklığm nereden geldiğini anlayamıyor, zihni Yeva’nın her zamanki arkaya taranmış düz saçlı görüntüsüyle hatasını düzeltmeye çalışıyordu.

“Yürürken başımı eğme alışkanlığım var,” diye devam etti Yeva. Az önce uyanmış gibi bir hali vardı, kolyesi neredeyse iplikleri görünecek kadar yıpranmış yakasından sarkıyordu. “Sürekli insanlara çarpmama yol açıyor.”

“Yine de...” Benedikt onu ayağa kaldırdı. “Özrümü kabul edin.”

“Kabul edildi ve bağışlandı. Size yardım edeyim.”

Tam Benedikt iki rehberi kaldırmak üzere eğilirken Yeva da kol saatini aldı. Benedikt, rehberleri koluna alıp yeniden doğrulana kadar saatin onda olduğunu fark etmedi ancak o zamana kadar elleri, Yeva’nın merakla saati incelemesine izin vermekten başka çare bırakmayacak kadar dolmuştu.

Benedikt’in kalbi sıkıştı. Yeva saatin ön yüzünün arkasına işlenmiş oymaya bakıyordu.

МОНТАГОВ

“Montagov,” diye okudu yüksek sesle. Şaşkın görünüyordu. Benedikt bu adı hatırlamadığını umacak fırsat bulamadan Yeva, “Şanghay’dakiler gibi mi yani?” diye sormuştu bile.

“Onları hiç duymadım,” diye yalan söyledi Benedikt anında. Yüzünün titremediğini umuyordu. “Saati sokaktaki bir satıcıdan aldım. Moskova’da.”

Yeva bir süre sessiz kalarak işlemeye bakmaya devam etti. Başka türlüünden şüphelenmesi için bir neden yoktu, değil mi? Hiçbir şey gerçeği ele verip saatin gerçekte bir aile yadigarı olduğunu açık etmezdi.

“Artık ortalıkta yoklar, yani gayet mantıklı sanırım,” dedi Yeva. “İnsanlar Montagovlar’ın hepsinin öldüğünü söylüyor.”

Benedikt’in nabzı hâlâ göğsündeki telaşla birlikte güm güm atıyordu. Yeva’nın söylediklerini yavaşça sindirdi.

“*İnsanlar diyor?*” diye tekrarladı. “Siz inanmıyorsunuz sanki.”

Yeva ya paniğini fark etmemişti ya da Benedikt düşündüğünden daha iyi bir oyuncuydu. Kız ona saatini uzattı ama kollarının zaten dolu olduğunu gördüğünde bileğine takabileceğini işaret etti. Benedikt kolunu onun için ayarladı.

“Ah, ailenin durumunu bütünüyle bilmiyorum elbette,” dedi Yeva ilgisiz bir halde. Kol saatini döndürdü. “Sadece biriyle tanıştım, büyük ihtimalle hâlâ hayattadır. Belki bu saat bir zamanlar ona aitti. Ona ve karısına en büyük mutlulukları diliyorum.”

Kol saati yerine yerleşti. Yeva, Benedikt’in koluna tatmin olmuş gibi vurdu.

“Teşekkür ederim.” Benedikt’in sesi kulağına şaşkın geldi. Yeva bundan anlam çıkarmamış gibi görünüyordu, dolaşısıyla gülümsedikten sonra gittiği yöne yürümeye devam etti.

Kız kapıdan çıkar çıkmaz Benedikt hızla kompartımana döndü, iki rehberi yere bırakıp onları yemek vagonuna götürme niyetinden tamamen vazgeçti.

“Ne oldu öyle?” diye sordu Marshall. Valizinin önünde

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

durmuştu, toplanmanın nasıl ilerlediğine bakarken elleri kalçasındaydı. “Çok az kısmını duydum.”

“Az önce Yeva Mikhailovna’yla aşırı tuhaf bir karşılaşma yaşadım,” diye cevapladı Benedikt. “Bence... daha önce Roma’yla tanıştığını söylemeye çalışıyordu.”

Marshall kaşlarını çatarak başını kaldırdı. “Şanghay’da mı?”

Benedikt sanmıyordu. Özellikle de karısından bahsettiği için çünkü Roma, ölmüş taklidi yaptıkları geceye kadar rakip çetede can düşmanıya evlenmemiştir.

“Aslında,” diye devam etti Marshall, Benedikt sessiz kalınca dikkatini toplanmaktan ayırarak, “Yeva’yla belli ışıkların altında benziyor gibisiniz.”

Belki sarı saçları yüzündendi. Benedikt hâlâ kompartımanın girişinde duruyor, kara kara düşünüyordu. Tam bir dakika geçince Marshall bakışlarını çevirerek daha fazla yer açmak için valizini salladı.

“Ben,” dedi. “Beni biraz endişelendiriyorsun.”

“Biraz tuhaf değil mi?” dedi Benedikt düşünürken, nihayet düşüncelerini düzgünce ifade ediyordu. “Yeva’nın boynunda Y harfli bir kolye var ama Rusçada öyle bir harf kullanımı yok.”

Marshall’ın kafası karışmış gibiydi. “Kafam karıştı,” dedi.

“Yeva,” dedi Benedikt yüksek sesle, daha çok kendi kendine konuşuyordu. “E-B-a şeklinde okunuyor. Bay Portsmouth kızın İngilizce bilmediğini söyledi, yani adının ilk harfini neden o şekilde taşıyın?”

“Bir yere vardığım hissediyorum, Ben. Sen nihai sonuca varana kadar zayıf görüşlerimi devam mı ettireyim? Genelde işe yarar. Belki İngilizce öğrenmeye çalışıyordur. Belki Fransızca konuşuyordur. Belki kocası hediye etmiştir. Belki...”

“Aman *Tanrım*.”

Benedikt’in ani haykırışı Marshall’ı korkuttu. Benedikt koşup onu omuzlarından tutunca daha da korktu. “Aman Tanrım, Mars, bunun ne olduğunu biliyorum. Gel benimle. Çabuk.”

Benedikt, yolcu listesini bulmak için dağınık odayı aradı, neredeyse okunmaz durumdaki notlarını karaladı. Aradığı kompartıman numarasını bulmasının ardından Marshall’ı neredeyse sürükleyerek dışarı çıkardı ve kompartımanlarının koridorundan bir sonrakine geçti.

“Buradan, buradan.”

Benedikt kompartımanı buldu. İçeriden bir mırıltı geliyordu, kapıyı tıklattığında kesildi; elleri aşağı inerken neredeyse titriyordu.

Marshall haklıydı. Yeva ile biraz benziyorlardı.

Alisa’ya ürkütücü derecede benzeyen bir kızla karşılaştık. Roma’nın birkaç ay önceki sesi yankılandı, telefon sinyali parazitliydi. Sanırım evren, ona yardım etmem gerektiğini söylüyor.

“Adın Yeva Mikhailovna değil,” dedi Benedikt, kız kapıyı açtığında. “Mila Yu.”

12

rkutsk istasyonu hızla yaklaşıyordu. Tren durmak üzereydi. “Lev!” diye seslendi Marshall, valizlerini kompartımanın girişine sürükleyip hızlı çıkmaları gerekirse diye oraya bırakırken delikanlıyı görmüştü. “Lev, amcan nerede?”

Lev dudağını büzdü. “Yakında herkesin inebileceğinden emin olmak için ekonomi sınıfında. Beni, onu bulmaya ikna etmeye çalışırsanız sizi dinlemememi söyledi.”

“Bu aşırı önemli.” Marshall nihayet valizleri dik koyabilmiş, sarf ettiği çabadan ötürü neredeyse nefes nefeseydi. Bunların hepsi bittiğinde hobi olarak koşuya başlaması gerekiyordu. Eskiden bir yandan mermilerden kaçarken bir yandan rakip gangsterleri şehir boyunca kovalayabilirdi. Bugünlerdeyse belli ki kan ter içinde kalmadan bir valizi bile kaldıramıyordu.

“Ayrıca kullanacağınız cümleler konusunda da uyardı. *Bu her şeyden önemli. Bu soruşturmanın yeni bir kolu. Bu büyük bir bulgu...*”

“Bu bir *cevap*,” diye sözünü kesti Marshall, Lev’in tekrarladığı diğer cümleleri silmek için elini salladı. “Aslında, amcanın cevap bulmasını boş ver. Hakkında yazmak için bunu duymayı istiyor olmalısın. Ortağım yapbozun son parçasını getirmeye gitti.”

Delikanlı belli ki bunu beklemiyordu. Daha önce koridorun sonunda dururken şimdi aceleyle yaklaşmış, kamerasını hevesle tutmuştu. “Gerçekten mi?”

“Yüzyılın yazısı olacak, *söz veriyorum*,” dedi Marshall. “Hatta ödül bile kazanabilirsin. ‘Tren Cinayeti Beklenmedik Neticelerle Raydan Çıktı.’ Bak, sana manşet bile buldum.”

Lev’in gözleri büyümüştü. Yem hazırdı. Marshall’ın sadece ipi çekmesi gerekiyordu.

“Daha önce hiçbir gazeteci böyle bir şey yazmadı. Amcanı getir, Lev. Herkes zorla indirilmeden ve biz sonucu kaçırmadan önce.”

Lev başka bir şey demeden diğer tarafa koştu. Marshall kendi kendine sırttı.

Benedikt herkesi yemek vagonuna yönlendirdi. Irkutsk’un karla kaplı manzarası, geniş pencerelerin dışında yoğun bir yansıma oluşturuyor, tamamen dururken treni beyaza boyuyordu.

“On dakika, *tek* istediğim bu,” dedi Vodin’e, tren memurunu kollarından iterken. Belki sınırlarını biraz fazla aşıyorlardı ancak artık çok yakındı. Aslında sadece Vodin ve Lev’i yemek vagonuna almak istemişti -rapor vermek için Vodin’i, fotoğraflarını ve yazısının içeriğini alsın diye de Lev’i- ama diğer yolcular koridordaki kargaşayı duymuş, soruşturmanın sonucunu öğrenmek için odalarından çıkmıştı.

Benedikt, seyircilerin sorun olmadığını tahmin ediyordu. Kalabalığın arkasındaki Marshall’a işaret verince durduğu yerde neşeyle gülerek sorun olmadığını, hareketi kontrol altına aldığını belli etti.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Polis bekliyor...”

“Ve yakında trene binebilecekler,” dedi Benedikt. “Kapıların ne zaman açılacağına siz karar veriyorsunuz, değil mi? Her şeyi düzene oturtmak için biraz zamana ihtiyacınız olduğunu anlayacaklardır. Ben her şeyi açıkladıktan sonra ne olursa olsun, trene binebilecekler. Sadece önce beni dinlemenizi istiyorum. Yolculuğun çoğunu araştırarak geçirdik. Şimdi tek ihtiyacımız olan on dakika. *Lütfen.*”

Neyse ki Vodin ikna olmuş görünüyordu. Ya da en azından direnmeyi bırakacak kadar ikna olmuştu. Benedikt memuru bırakıp tekrar Marshall’ı aramak üzere döndü ve son meraklı yolcularla beraber kapılardan geçtiğini gördü.

“Hallettin mi?” diye sordu Marshall.

Benedikt başını yana eğdi. Provodnitsayı, kendisini içeri almaya razı ettikten sonra diğer kompartımanların birinden ayaklı askılık almıştı. Şimdi barın yanında, giderek büyüyen kalabalığa şaşkınlıkla bakıp duran görevlinin önünde duruyordu.

“Hallettim. Hadi başlayalım.”

Lev bir adım öne çıktı, elinde kalemle defter vardı. Parmak uçlarında yükselerek hareket eden yolcular tarafından yutulmaktan kurtulmaya çabaladı.

“Bugün aramıza katılan sevgili tren yolcuları,” diye konuştu Marshall. Yemek vagonu sessizliğe büründü. “Kibar girizgâhlarla vakit kaybetmeyeceğiz. Hepiniz bu hafta, Danila Andreyevich Popov’un ölümünü araştırırken bizimle en az bir kere konuştunuz. Bize sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.”

Marshall’ın, herkesin dikkatini olay yerine vermesini sağlayan tiyatral bir sesi vardı. Bunları söyledikten sonra, ayaklı askılığı biraz ileri alıp konuşmayı devralan Benedikt’e baktı.

“Henüz nahoş detayların dedikodusunu duymadıysanız, Danila Andreyevich Popov’un boynuna bir kalem saplandı,” dedi öylece. “Aynı zamanda meşgul bir adamdı. Hem Moskova’da hem de Vladivostok’ta bir ilaç şirketinin kurucusuydu. Sibirya’dan geçen bu yolculuğu sık sık tekrarlıyordu.”

“Beyler,” diye araya girdi Vodin. “Suçluyu duymayı bekliyorum.”

“Biz de oraya geliyoruz,” diye güvence verdi Marshall.

“Tam da şu anda aslında.” Benedikt masalardan birinin altından, Popov’un eşyalarının arasından aldıkları evrak çantasını çıkardı. İçinden, başlangıçta önemsiz sanılarak kenara ayrılan mektupları aldı. “Birkaç yolcu Bay Popov’un biriyle tartıştığını duydu ancak yalnızca merhumun sesini duydular. *Bir tür* cevap verildiğinin göstergeleri olsa da hiç kimse sözcükleri işitmedi. Hiç kimse kompartımanındaki erkek mi, yoksa kadın mı olduğunu tahmin edemedi; elimizde hiçbir ipucu yoktu.”

“Ve mantıklı gelmiyor, değil mi?” diye devam etti Marshall, Benedikt mektupları düzeltirken. “Duvarlar ne kadar ince biliyoruz. Böyle bir tartışmayı sürdürmeleri nasıl mümkün olabilir?”

“Cevap,” dedi Benedikt. “Aslında tartışma olmaması, Bay Popov kendi kendine konuşuyordu. Mektup yazıyordu ve inanılmaz galeyana gelmişti. Öfkeyle bağılıyor, sonra mektupları yazarken iş ortaklarına hayali cevaplar mırıldaıyordu. Buradaki cümlelerden bazılarını okuduğunuzda düşüncelerini duyabilirsiniz.”

Marshall kâğıtları Lev’e yaklaştırdı. O da boynuna astığı kamerayı kaldırarak bir fotoğraf çekti.

“Sonra,” dedi Benedikt ayaklı askılığın yanına yürüyerek.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Uzun bir süre, olay yerindeki ayaklı askılığın neden ikiye ayrıldığını çözemedik. Anlık verilen bir kararsa birkaç saniye boşa harcanmış oluyor, yani mantıklı bir karar gibi görünmüyor. Neden tamamını kullanmasın ki? Daha ağır olduğu için daha güçlü bir silah yaratmaz mıydı?”

“Cevap...” diyerek sonlandırdı Benedikt. Önlerindeki ayaklı askılığı alarak birdenbire dizinde ikiye kırdı. Bacağı acıyla zonklasa da yemek vagonundaki birkaç soluğa bakınca taşı gediğine oturttuğunu anladı. “Silah olarak kullanmak için kırılmamıştı. Öfkeyle kırılmıştı.”

“Peki, bunu düşünmeden nereye koyardınız?” dedi Marshall.

“Sinirle duvarın kenarına fırlatırdım,” diye yanıtladı Benedikt, senaryoyu oynar gibi Popov’un küçük kompartımanını taklit etmek için iki parçayı yan yana bıraktı. Üst parçayı hemen sağa, olay yerinde görüldüğü şekilde koyduğundan emin oldu. Tren zemini tamamıyla düz değildi. Ayaklı askılığın üst kısmı, düzensiz şekli nedeniyle sabitti. Diğer yarısıysa yuvarlanmaya başladı, yuvarlak tabanı yarımay şeklinde döndü. “Sonra da mektubumu yazmaya devam etmek için oturdum.”

Benedikt yemek masalarından birine oturdu. Önündeki kalemi tutuyor gibi yaptı. “İyice odaklanıyorum. İşimde olanlar yüzünden öfkeliyim, neredeyse önümdeki kelimelerden başka bir şey düşünemiyorum.”

“Sonra kapı çalınıyor.” Marshall elinin tersini diğer masalardan birine vurdu. “Provodnitsa gelmiş, rutin kontrolünü yapıyor.”

“Ben de yazmadığım sırada mürekkebi akmasın diye kalemimi çeviriyorum.” Benedikt, bu açığı da görselleştirmek

için Marshall'a gerçek kalem fırlatmasını işaret etti ama Marshall elinde olmadığını sessizce belirtmek için ellerini açtı. Neyse ki Lev, dikkatle izliyordu hemen öne çıkıp kendininkini uzattı.

“Teşekkürler, Lev,” diye fısıldadı Benedikt. Dolma kalemin ucunu yukarı çevirdi. Avucunun içine aldı. “Birazdan işimin başına döneceğim. Bırakmama gerek yok.” Ayağa kalktı. Bilerek aşağı bakmasa da attığı kırık ayaklı askılığın bir kısmı ayağının dibindeydi. “Ama yürümeye başladığım anda...”

Durdu, ayaklı askılığın alt parçasının üzerine bastı. “Takılıp düşüyorum.” Ağır çekimde parçanın üzerinden atladı. Bir dizinin üzerine düştü. “Çıkıntılı parçaya çarpıyorum,” derken ayaklı askılığın üst yarısı şimdi tehditkâr görünüyordu, kancası tehlikeyle parlıyordu. “Ve alnımda bir iz oluşuyor. Tam da vücudum dengesini tamamen kaybetmeden hemen önce.”

Benedikt kolunu halıyla kaplı zemine koydu, yumruğu dümdüz olacak şekilde dirseğini doksan derecelik açıyla ayarladı, böylece kalemin keskin ucu dosdoğru yukarı baktı. Yemek vagonunu tamamen sessizlik kaplamıştı. Barın arkasındaki görevli bile içki hazırlamayı bırakmış, yolcularla beraber pür dikkat izliyordu.

“Nereye vardığımı tahmin ediyorsunuzdur,” diye bitirdi. “Son hamleyi göstermeyeceğim.”

Benedikt aniden ayaklandı, kalemini Lev'e iade etti. Delikanlının ağzı biraz açıktı, şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Uzun süre hiç kimse konuşmadı. Sonra sesi neredeyse boğuk çıkan Vodin şöyle dedi: “Bana *kaza* olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Gayet mantıklı, öyle olduğunu biliyorsunuz,” diye ce-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

vapladı Marshall sorunsuzca. “Gerekçe bulamamamızın bir nedeni var. Bulduğumuz her ipucu başka bir yönü gösteriyordu çünkü ortada hiçbir zaman cinayet yoktu.”

Yolcular mırıldanmaya başladı. Başta belli belirsiz bir sesle konuşurken giderek yükseldiler. Vodin’in sessiz olmalarını işaret edeceği bir duruma kadar geldi.

Benedikt sımsıkı yumruk yaptı. Yanındaki Marshall’ın yaklaştığını, sonra başka birisi göremeden rahat bir tavırla parmaklarını ileri uzattığını hissetti. *Sakın belli etme*, diye hatırlattığını duydu.

“Öğreneceğim,” dedi Vodin nihayet. Ayaklı askılığın ikinci kırık parçasına bakarak başını kaşıdı. “Bunu polise bildirip onların ne düşündüğüne bakacağım.”

13

Özel dedektiflerin, suçluları adalete teslim ettikten sonra peşlerine düşme ihtimaline karşı anonimliğe ihtiyaç duyduğunu iddia ederek Lev'in fotoğraflarını çekme talebini reddettiler. Delikanlı bu açıklamayı kabul etmiş görünüyordu çünkü başıyla onayladı, sonra da bastırmayı başardığında yazısının bir kopyasını göndermek için bir yönlendirme adresi istedi. Marshall memnuniyetle adres vererek yazısını okumak için sabırsızlandığını söyledi.

Polis trene bindi. Popov'un cesedi çıkarılıp kompartımandan geçirilirken pis kokusu burunlarının önünden geçti ve Vodin, tren seferini tamamladığında halının derinlemesine temizlenmesi gerekeceğini söyledi. Fakat trenin seferini tamamlamasına izin *veriyorlardı*. Hâlâ varış yerlerine ulaşmayı bekleyen yolcular varken bitirmeye gerek yoktu. Önceki istasyonlara gitmek isteyen herkes Irkutsk'ta inebilir ve geri gitmeye başlayabilirdi. Polis, Vodin'in trendeki özel dedektiflerin nezaketinde sunduğu açıklamadan tamamen memnundu.

Tren yeniden hareket ettiğinde vagon çok daha boş hissettirdi. Marshall, kompartımanların tam kapasite dolmadığı için sessizleşmiş olup olmadığından ya da böylesine kalp

sıkıştıran bir maceranın ardından sessizliği hayal edip etmediğinden emin olamıyordu.

Gece çöktü. Marshall kompartımanın kapısında durmuş, trenin sonraki durağı Verkhneudinsk'a yanaşmasını izlerken seferin her zamanki gibi ilerlemesi, tren kapılarının açılarak gecede sisin vagona dolması tuhaf hissettirdi. Yerel satıcıların ve yemek vagonundaki seçkiden sıkılan yolculara atıştırmalık satmaya çalışan kiosk satıcılarının çağrıları da içeri girdi.

İki kapı ötedeki yolcu kompartımandan çıktı. Stepan Maximovich Ivanov da Marshall'ın duruşunu taklit ederek koridora girdi.

"Her şeyin yolunda olduğunu duydum," dedi selamlamak yerine.

"Öyle de denebilir," diye cevapladı Marshall. Arkasında, kompartımanın içindeki Benedikt kulaklarını dikmiş, ellerine losyon sürerken konuşmayı dinliyordu. Ayaklı askılığı kırarken avuç içleri çizilmişti.

"Konferansı kaçıldığımı üzüldüm. Muhtemelen etkileyici bir gösteriydi."

Stepan'ın sesi samimiydi. Dalga geçtiğine dair belirti yoktu. Ama yine de...

"Sormak zorundayım," dedi Marshall, sonraki sözcüklerini yumuşatmaya çalışmadı. "Popov'u bu tren yolculuğundan önce tanıyordunuz, değil mi?"

Koridora sessizlik hâkimdi. Benedikt döndü, bu sorunun çirkinleşme ihtimaline hazırlanıyormuş gibi sessizce Marshall'a yanaştı. Fakat iki kapı ötedeki Stepan birdenbire kaha kaha attı; kavanozdan kurabiye çalmak veya kırmızı ışıktaki geçmek gibi küçük suçlar işlerken yakalanmış insanların çıkardığı türden bir sestti.

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“O kadar belli miydi? Gereksiz yere şüpheli görünmek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.”

“Gereksiz yere şüpheli görünmekten kaçınmanın en kolay yolu bize gerçeği anlatmak olurdu,” diye araya girdi Benedikt, o da başını koridora uzatmıştı.

“İkiniz de gerekçe aramak için her yöne bakarken mi? Yok, almayayım. Masum olduğumu biliyorum; gidip kasten kendi ayağıma sıkmama gerek yok. Hem ikinizi doğru yola yönlendirdim, değil mi?”

Marshall sessizce homurdanarak kollarını kavuşturdu. “Daha erken yardım edebilirdiniz.”

“Özrümü kabul edin.” Stepan, seyrekleşen saçından bir elini geçirirken sahiden pişman görünüyordu, sonra avucunu açarak kapının yanındaki şapkayı aldı ve kafasına geçirdi. “Dürüst olmam gerekirse, kendisini pek tanımıyordum. Moskova’daki işyeri yolun hemen aşağısındaydı ve binamda hep geceleri ışıkları açık bıraktıklarına dair şikâyetler duyuyordum. Trene bindiğimizde yüzünü görüp ismini hatırlamam gerçekten tesadüftü.”

“Yine de...” diye mırıldandı Marshall. Ne var ki devamında söyleyecek bir şeyi yoktu. Benedikt’e göz attığında o da başını hafifçe sallayarak bu işin peşini bırakabileceklerini söyledi. Kulağa gerçekmiş gibi geliyordu.

Benedikt başıyla selamladı. “Yolun geri kalanında güvenli yolculuklar dileriz, Bay Ivanov.”

Stepan şapkasını eğdi. “Size de. Müsaadenizle, beyler. Yiyecek bir şeyler bulmaya gidiyorum.”

Yemek vagonuna ilerledi. Koridorda yalnız kalan Marshall ve Benedikt birbirine baktı, sonra tren yeniden hareket edince ikisi de aynı anda sarsıldı, kapılar kapandı ve teker-

lekler döndü. Bu saatte, geri kalan yolcuların çoğu ya uymaya hazırlanıyor ya da tuvaleti kullanıyordu. Daha evvel, Benedikt sonraki hamlelerine karar vermeden önce trendeki hareketin yavaşlamasını beklemeyi önermişti. Polis vagonundan çıktıktan sonra biraz dinlenmeye ihtiyaç duyan Marshall da kabul etmişti.

Vakit gelmişti. Benedikt sessiz bir soruyla gözlerini yana çevirdi, Marshall da başıyla onayladı. Birlikte çıkıp sonraki vagona geçtiler. Bir kez daha Mila'nın kapısını çaldılar.

Kız başını çıkararak sağa ve sola bakındı. Beklenildiği üzere, Vodin'e bulgularını aktarırken orada değildi.

“Ee,” diye başladı Marshall. “Artık suçunu örtbas ettiğimize göre açıklamak ister misin?”

Benedikt'in mantığı ancak Juliette ile telefon konuşmasını hatırlayıp onun bahsettiği iki çocuğun başından geçenlerin detaylarını idrak ettiğinde yerine oturmuştu.

“Peki, bu Yulun denen çocuk... soyadından bahsetmiş miydin?”

“Hayır, hayır,” diye düzeltmişti Juliette. “Tam adı bu. Yu Lun. Kendini fazla hızlı tanıttı, biz de alışkanlıktan öyle anladık sanırım.”

Kolyesinden sarkan Y harfi. Lourens'in merhumla bağlantısı. Bu soruşturmanın her parçası çoktan gözlerinin önündeydi ancak kol saatini düşürdüğü o ana kadar parçaları birleştirememişti.

“Açıklayacağım,” dedi Mila, arkalarından kompartımanın kapısını kapatırken. Gerginlikle yutkundu. “Ama... neden suçumu örtbas ettiniz?”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“En baştan başlayacaksan sanırım ben de başlamalıyım,” dedi Benedikt. Elini uzattı. “Benim adım Benedikt Montagov.”

Mila belirgin bir *oh* sesi çıkardı. Tavrı hemen değişti. Şüphenin yerini anlayış, gerginliğin yerini içten gelen güven aldı. Kız elini sıktı. “Yani deneyleri biliyorsunuz.”

“Lourens seninle ilgilendikleri tesisten ayrıldıktan sonra Vladivostok’tan kaçtığını biliyorum. Üzerinde testler yaptıklarını ama şu anda serbest olduğunu da.”

“Eh.” Mila gerginlikle gülümsedi. Kollarını kavuşturdu, sonra da kompartımanında birkaç adım atarak penceresinden dışarı baktı. Perdeler açıktı, damalı yoğun desenleri trenin hareketiyle uyum içinde sallanıyordu. “Onların kontrolünden kurtuldum. Beni geri alma denemelerinden kurtulamadım. Hatta boğaz parçalama arızası gittiği ve onu içime sokan adam öldüğü için tesis daha fazla denemeye başladı.”

“Tesis,” dedi Marshall. “Onu Popov yönetiyor, değil mi?”

Mila başıyla onayladı. “O ve heyeti,” dedi sessizce. “Deneylerin vücudumdan silindiğini duydular ama yine de deneklerini istiyorlar. Heyet, sokaktan topladıkları kızlara karşı her zaman sahiplenme hissi duyuyor.”

Benedikt yüzünü ekşitti. Sessiz kalarak Mila’nın devam etmesine izin verdi.

“Bu dört ay içinde üç ayrı grup gönderdiler. İlkinden kaçtığım anda ikincisi yola çıktı.” Avuçlarını gözlerine bastırdı. “Yaşanacak bir durum değildi. Hiç olmadığım kadar mutluydum ama halının ayaklarımın altından çekileceğinden korkmadan tek gün geçiremiyordum. Bir gün geri almaktan vazgeçip uzaktan beni vurmaya karar verirler mi, başka kimse alamasın diye işimi bitirirler mi bilemedim. Taktik değiştirip Yulun’un peşine düşer de beni tuzağa düşürmek için onu kullanırlar mı bilemedim.”

Mila derin nefes aldı. Uzun süre öyle kalarak havayı ciğerlerinde tuttu. Tren altlarında sallandığında nihayet nefes verip sesindeki yılgınlığı boş verdi ve omuzlarını düzelterek çenesini kaldırdı.

“Dikkatli olduğum için haberlere çıkmadı,” dedi. “Popov’un heyetinde, kendi de dahil altı üye vardı. Biri kayboldu ve henüz duyurulmadı. Biri, zamanla kaslarını zayıflatacak gizemli bir hastalığa yakalandı. Birinin arabasının freni çalışmadı, şimdi boyundan aşağısı felç. Ve Popov da... Eh, bir sorun olduğunu fark etti mi bilmiyorum ama ben ona ulaşmadan bu trene bindi. Ben de peşinden gittim.”

“Herkes kendi kendine tartıştığını söyledik,” dedi Benedikt. “Hakkını vermem lazım. Geride hiç iz bırakmamışsın.”

Mila biraz kendiyle gurur duyuyor gibiydi. “Oraya onunla tartışmaya gitmedim. O bağırdı da bağırdı ama ben sadece hangi günahlarının bedelini ödediğini bilmesini istiyordum. Bana verdiği onarılamaz hasarı öğrenmek ve bunu başka bir insana yapmayı düşündüğü için öldüğünü fark etmek zorundaydı.”

“Ona bir şırınga gösterdin.” Marshall cebine vurdu. Vodin’e hiç bahsetmediklerinden iğnesi hâlâ yanlarındaydı.

“Öfkelenerek kaldırıp attı,” diye doğruladı Mila. “Aslında önemli değildi. Günün sonunda, o işini yapması için başkalarla para ödeyen zayıf bir adam. O bir hiç. Odada baş başa kalınca tek yapmam gereken kalemini almak ve boğazına saplamaktı.”

Mantıklı bir açıdan bakınca her şey yerine oturuyordu. Mila, gerçek silah kullansaydı buna kaza süsü vermek imkânsız olurdu.

“Sonra da düşün diye ona ayaklı askılıkla vurdun,” diye ekledi Benedikt. Bir parmağını uyarırcasına kaldırdı. “Ne-

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

redeyse açıklayamadığım tek uyumsuzluk buydu. Dikkatli bakan biri kafasındaki izin diğer yöne baktığını fark ederdi. O yarayı ayağı takılarak almış olması mümkün değil.”

Mila omuzlarını kaldırıp neredeyse utancı andıran bir tavırda kulaklarını kapadı.

“Affedersin.”

Benedikt az daha gülüyordu. Kız burada durmuş, işlediği cinayeti örtbas etmeyi zorlaştırdığı için özür diliyordu. Kompartımana sessizlik çöktü. Ardından Mila duvara yaslandı ve perdelerle oynadı.

“Beni ihbar edecek misiniz?”

“Neden yapalım?” diye sordu Marshall.

Bir kez omuz silkti. “Çünkü ahlaki açıdan doğru olan bu?”

“Milyena,” dedi Benedikt basitçe. “Muhtemelen sen doğmadan önce bile insan öldürüyorduk. Ahlaki pusulası olmasını bekleyeceğin türden insanlar değiliz.”

Mila birden güldü. “Kaç yaşındasmız?”

Marshall kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yirmi dört,” diye cevapladı ikisinin adına. “Hemen hemen müzelik sayılırız.”

“Ben on sekiz yaşındayım,” dedi Mila, ağzının seğirişini dizginlemeye çalıştı. “Silah taşıyan altı yaşındaki birini hayal etmekte zorlanıyorum.”

“Bence hayal et,” dedi Benedikt. “Bizim çocukluğumuz öyleydi.”

Şaka yapma girişimine rağmen kıza fena halde üzülüyordu. Bu kadar genç olup bu kadar şeye katlanmak, bu kadar genç olup güvenliği kendi ellerine alarak infazcıyı oynamak berbattı.

Hızlıca Marshall’a baktı. O da koyu renkli gözlerinde belli belirsiz endişeyle karşılık verdi.

“Sonrasında ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Marshall. “Eve mi gideceksin?”

“Hayır, henüz olmaz.” Mila bir an tereddüt etti. Benedikt ve Marshall’ın zaten çok şey bildiğini anlamış olmalıydı çünkü devam etti. “Vladivostok’ta iki heyet üyesi daha var. Ancak onların işi bittikten sonra eve gideceğim. Yulun’u çok özlüyorum.”

Birdenbire Marshall’ın gözleri büyüdü. “Dur, dur, Lourens’ı öldürmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır, tabii ki hayır,” diye cevapladı Mila, bunu ima ettiği için bile alınmış görünüyordu. “Lourens hiçbir zaman heyetin parçası olmadı. Her fırsatta Bay Pyotr’la mücadele etti. Hatta Roma, tedaviyi bulanın o olduğunu söyledi ama Bay Pyotr elinden almış.” İç çekerek kollarını vücuduna doladı. “Şimdi nerede olduğunu merak ediyorum aslında.”

Marshall tek kaşını kaldırarak Benedikt’e bakıp bildiklerini açık etseler mi diye sordu. Benedikt gizlice başını salladı, işleri karıştırma ihtimaline karşın detaylarla Mila’nın canını sıkmaya gerek olmadığını söyledi.

“Pekâlâ,” dedi Marshall. “Vladivostok’ta iki cinayet daha. Yani bizimle son durağa kadar geleceksin.”

Benedikt koluna sertçe vurdu. Marshall karşı çıkarcasına çekilip ses çıkarmadan konuştu: *Ne?*

Ne diye öyle ifade ettin? diyordu Benedikt’in büyümüş gözleri. Sonra yüksek sesle, “Ve bize ihtiyacın olursa buradayız. O zamana kadar... sanırım seni rahat bırakacağız,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Mila, Marshall’ın yorumuna biraz gülse de kolları hâlâ sabit durmaya hazırlanırcasına karnına sarılıydı. “Her şey için. Gerçekten.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

Benedikt başıyla onayladı. Bir şey demeden Marshall'la oradan ayrıldılar; nihayet cevaplarını almayı bitirdiklerine göre daha fazlasına gerek olmadığını anlamışlardı.

Gün içinde olanlar yüzünden tükendikleri için kompartımanlarına döndüklerinde bile konuşmadılar. Marshall ceketini çıkardı. Benedikt sandalyeye çöktü. Bir dakika bile geçmeden tekrar ayağa kalkarak valizinden bir şey çıkardı.

“Bir dakika. Az önce aklıma geldi.”

Benedikt, Mila'nın kompartımanına döndü. Kapıyı tıklattı ve kız yeniden açınca tabancasını, kabzası önde duracak şekilde ona uzattı.

“Vladivostok'ta zaten fazla haber çıkmıyor,” dedi. “Gizemli ölümler uydurmaktansa silah kullan gitsin. Daha hızlı ve daha az zahmetli olacak, söz veriyorum.”

Vladivostok, uzakta mucize gibi belirdi.

“Trende yedi gün geçirdiğimize inanamıyorum,” diye belirtti Marshall. “Sanki zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçti.”

“Yarısı boyunca titrediğimiz ve terlediğimiz için,” diye cevapladı Benedikt. Soğuk havayla yüzleşmeye hazır halde tekrar paltolarına sarılmışlardı. “Her şey yanında mı?”

“Evet.” Marshall omzunu Benedikt'inkine vurdu. Arkalarındaki kadın bu hareketle sarsılınca uyarıcasına burnunu çekti. “Her şey tam burada.”

Benedikt gözlerini devirdi. Gülümsemesini bastırdı.

Kapılar açıldı. Dışarıda bir ıslık duyuldu. “Son durak! Vladivostok, son durak! Herkes dışarı!”

Kalabalıkla beraber ilerlediler, kışlık paltoların ve kürk-

lerin arasında öne yürüdüler. Metal basamaklardan ilk inen Benedikt oldu, botları sert zemine bastı. Marshall hemen arkasındaydı, çantası sırtında pervasızca sallanıyor, temiz havayı kucaklamak için kollarını açtığı anda neredeyse arkasındaki yolculara çarpıyordu. Benedikt göz ucuyla bir hareket gördü -sanki birisi ona el sallıyordu- ve döndüğünde Mila'nın sonraki vagonun merdivenlerinden indiğini fark etti. Benedikt de ona el salladı, şans dilemek için başını eğdi. Kız, ona kısaca gülümsedi ve valizini iyice göğsüne bastırıp harekete geçerek göz açıp kapayıncaya kadar kalabalığın içinde kayboldu.

“Dikkat dikkat!” diye bağıırıyordu istasyon memuru, Benedikt ile Marshall platformda kalabalığı iterek ilerlemeye çalışırken. “Harbin’e giden trenin kalkışı bir saat öne alındı! Tekrar ediyorum, Harbin’e giden trenin kalkışı bir saat öne alındı.”

Benedikt adımını atarken donakaldı. “Bu bizimki.”

Marshall da durdu. “Bu... kötü, değil mi?”

“Değişir.” Benedikt saatine göz attı. Uzaklara, garip sarımsı beyaz duvarlı gara baktığında yakındaki okyanus tuzunun esintisiyle beraber şehre girdiğini hissetti. “Zhouzhuang’a beklediğimizden erken gidebiliriz. Ama önce Lourens’ı bulup daha erken saatteki treni yakalayabilirsek.”

“O zaman harekete geçelim.” Marshall öne atıldı. “Ana yolu tespit etmek için harita bulayım.”

“Alacaklarımız için garın içine gir, ben araba bulacağım,” diye karar verdi Benedikt. “Öndeki girişte buluşalım.”

“Harika.” Marshall tamamen koşmaya başlamadan önce geri yürümek için döndü, konuşurken Benedikt ile yüz yüze geldi. “Bu işte çok iyiyiz. Bence dedektiflik bürosu açmalıyız.”

“Kesinlikle olmaz.”

ŞİDDETİN SON ÇAĞRISI

“Kayıpları bulma bürosu belki. Seçici değilim.”

“Mars! Odaklan!”

Savaş narasını andıran ulumayla beraber Marshall, paltoyu sarılı neşe demeti misali gara girdi. “Durdurulamaz olurduk!”

Benedikt sessizce gülerek yol kenarına ilerledi. Kış gündenşi kalın bir bulutun arkasından sızıyor, karın üzerinde parlıyordu. Sonraki birkaç saat kaos olacaktı ancak Benedikt, aklında bir amaçla hareket ederken ve Marshall da bir o kadar hızlıyken halledeceklerine dair şüphesi yoktu. Yanında Marshall olduğu sürece karşılıklarına çıkan her şeyle yüzleşirlerdi.

Birlikte zaten durdurulamazlardı.

YAZAR HAKKINDA

Chloe Gong, *Şiddetli Hazlar*'ın, ikinci kitabı *Şiddetli Sonlar*'ın ve aynı zamanda *Sahtekâr Leydi Talih*'in *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kendisi, İngiliz Dili ve Uluslararası İlişkiler alanlarında çift anadal yaptığı Pennsylvania Üniversitesi'nden yakın zamanda mezun olmuştur. Şanghay'da doğan ve Yeni Zelanda'nın Auckland şehrinde büyüyen Chloe şimdi New York'ta yaşıyor ve gerçek bir yetişkin taklidi yapıyor. Onu Twitter'da, Instagram'da ve TikTok'ta @TheChloeGong adı altında bulabilir veya TheChloeGong.com adlı internet sitesini ziyaret edebilirsiniz.